

C. JINARAJADASA

EVOLUȚIA OCULTĂ A UMANITĂȚII

Sufletului nostru nemuritor îi aparține ca moștenire un vast univers nevăzut ce scapă puterii noastre de înțelegere și unde viața noastră va fi un șir nesfârșit de fapte divine printre capodopere divine.

Un contact chiar de o clipă cu această imensă lume invizibilă ne va corecta viziunea pe care, ca muritori, o avem supra lucrurilor și va imprima vieții și evoluției noastre o semnificație a cărei atracție nu va păli nicicând. Toate îndoielile ce vor risipi, așa cum se ridică ceața la ivirea soarelui, de îndată ce omul va putea să vadă el însuși și să cunoască nemijlocit fără a se rezuma numai la a crede.

Pentru mulți dintre noi această viziune este încă foarte greu de atins; există totuși o altă viziune, aceea a inteligenței purificate și a intuiției glorioase, care reprezintă cu adevărat lumina ce ne călăuzește pașii pe întunecatele cărări ale lumii noastre muritoare.

Jinara Adasa

Evoluția ocultă a umanității

Coperta I: Faraon preot. Templul funerar al lui Ramses UI. (Oriental Institute, Chicago).

Coperta 4: Spirite care veghează la porțile regatului lui Osiris (mormânt teban).

Titlul ediției originale:

C. JINARAJADASA

L'évolution occulte de l'humanité

PARIS

C. JINARAJADASA

EVOLUȚIA OCULTĂ

A UMANITĂȚII

EDITURA

HERALD

Traducere din limba franceză Ilie Iliescu

București

ISBN 973 - 96861 - 4 - 1

INTRODUCERE

Înțelepciunea Antică apare ca o consecință a studierii evoluției formei și a vieții. Această înțelepciune nu se ivește ca ceva nou, căci cercetarea tainelor naturii de către oameni înzestrați cu facultăți deosebite își are începutul în timpuri imemorabile. Acești cercetători, numiți și Maeștri ai înțelepciunii, sunt suflete umane care, în decursul unui proces evolutiv, au trecut de la stadiul uman la stadiul următor, cel de „Adept”. Ridicându-se până la această nouă treaptă, omul atinge prin cercetările și experiențele sale un nivel superior de cunoaștere. Cunoștințele obținute până în prezent de către o serie neîntreruptă de Adepți constituie ceea ce numim înțelepciunea Antică.

Odată devenit Adept, omul încetează să mai fie un simplu instrument în procesul evolutiv; el îndeplinește atunci rolul unui Maestru, al unui conducător, îndrumat la rândul lui de o conștiință superioară numita Logos. În calitatea sa de colaborator al Logosului, Adeptul poate să vadă natura din punctul de vedere al Acestuia, și s-o observe nu numai ca o creație de sine stătătoare, ci legată indisolubil de Creatorul ei.

Acești Maeștri ai înțelepciunii, acești reprezentanți ai Logosului, îndrumă procesul evolutiv în toate etapele sale, fiecare dintre ei supraveghind un anumit domeniu în evoluția Vieții și a Formei. Ei alcătuiesc Marea Ierarhie sau

Marea Fraternitate Albă. Sub supravegherea lor, apar și dispar forme în ape și pe pământ; ei dirijează ascensiunea și decăderea națiunilor, dând fiecăreia din ele acele învățături din antica înțelepciune care corespund standardului lor de dezvoltare, și pe care le pot asimila. Uneori această înțelepciune le este comunicată indirect prin intermediul celor dare caută adevărul, și cărora o inspirație tainică le arată calea de urmat în vederea unei descoperiri; alteori ea apare direct ca o revelație. Aceste două căi de transmitere a înțelepciunii au putut fi constatate și în secolul nostru.

Pe de o parte, Maeștrii înțelepciunii, care răspund de evoluția a tot ce are viață, fac cunoscută indirect înțelepciunea, știința faptelor, inspirându-i și călăuzindu-i, fără să fie văzuți, pe cercetătorii din domeniul științelor, pe de altă parte, ei transmit direct cunoștințele, prin corpul de învățături teosofice.

Înțelepciunea Antică este așadar, într-un anumit sens, o revelație; este revelația unor cunoștințe transmise de cei care le-au descoperit celor care nu le-au descoperit încă. Pentru cei cărora li se oferă aceste învățături, ele apar, la început, doar ca niște ipoteze care devin cunoaștere personală abia după experimentarea lor.

Teosofia așa cum o știm acum nu conține întreaga cunoaștere a tuturor faptelor. Ni se fac

cunoscute anumite fapte și legi cu caracter general, dar toate acestea sunt de ajuns ca să ne îndemne să studiem în continuare și să întreprindem cercetări noi, în ciuda numeroaselor obstacole care vor trebui depășite. Există destui oameni capabili să învingă aceste obstacole, dar cunoștințele pe care le avem până acum constituie doar o picătură de apă, în comparație cu oceanul pe care trebuie să-l descoperim prin cercetare sau revelație. Tot ce am acumulat până acum în acest domeniu constituie un tezaur de cunoștințe fascinant, și ne face să descoperim în toate lucrurile o nouă sursă de inspirație și de frumusețe.

În zilele noastre, cercetarea teosofică se ocupă în special de evoluția vieții. Dar și cunoștințele care privesc evoluția formelor, cunoștințe pe care le întâlnim în toate domeniile Științelor, fac parte în aceeași măsură din antica înțelepciune.

Fiecare din cele două ramuri, considerate separat, prezintă lacune care nu pot fi elucidate decât dacă sunt privite dintr-o perspectivă de ansamblu. Se va constata atunci că ele se completează reciproc.

În elaborarea acestei lucrări, ca de altfel în orice lucrare științifică, s-a ținut seama de două aspecte. De obicei, un autor expune faptele acceptate de majoritatea cercetătorilor științifici, dar se poate întâmpla ca, în același timp, să

introducă în lucrarea lui și rezultatele experiențelor personale sau ale unui număr mai mic de cercetători, rezultate care întăresc aceste fapte sau impun reconsiderarea lor. Uneori, în cursul expunerii, autorul ar putea, intenționat sau lipsit de o metodă științifică, să amestece aceste două aspecte. Tot astfel, în timp ce ideile de bază ale lucrării de față pot fi considerate ca „teosofice”, cu alte cuvinte ca o expunere îndeajuns de corectă a cunoștințelor revelate de către Maestrii înțelepciunii, unele părți ale lucrării nu merită această onoare. Ținând însă seama de faptul că în cele din urmă descoperirea adevărului este o problemă personală, tot ce putem face este să arătăm calea de urmat în acest scop. Adevărurile, jumătățile de adevăr, și poate unele puncte de vedere personale eronate, trebuie să fie trecute toate prin aceeași sită.

Deși în ideile sale de bază teosofia poate fi considerată o revelație, ea nu se impune individului cu putere de lege decât în măsura în care acesta o consideră astfel. Și pentru că un om trebuie să fie gata să trăiască sau să moară pentru cea mai nobile ipoteză a vieții, pe care s-o simtă cu inima și mintea, această lucrare a fost scrisă pentru a arăta că o astfel de ipoteză se găsește în teosofie.

Capitolul unu

EVOLUȚIA VIETII ȘI A FORMEI

Nimic nune pregătește mai bine pentru a înțelege teosofia decât o privire generală asupra științei moderne. Știința se ocupă de fapte pe care le sistematizează și din observarea lor deduce legități; teosofia se ocupă de aceleași fapte, și deși ea le poate sistematiza diferit, în general ajunge la aceleași concluzii. Atunci când concluziile diferă, acest lucru se explică prin aceea că teosofia nu pune la îndoială rezultatele la care ajung savanții, ci pur și simplu că ea, înainte de a trage o concluzie, ține seama și de unde fapte suplimentare pe care știința modernă le neglijează sau nu reușește să le descopere încă. De vreme ce sunt luate în considerație aceleași fapte, aceleași fenomene, nu poate fi vorba decât de o singură știință și ceea ce este riguros științific este și teosofic, după cum ceea ce este într-adevăr teosofic este în deplină armonie cu toate faptele și prin urmare, științific în cel mai înalt grad.

Importanța capitală a științei moderne constă în faptul că ea oferă, celor care gândesc, concepția potrivit căreia în fenomenele existenței se află factorii unui imens proces numit Evoluție. Să încercăm să înțelegem în linii mari ce reprezintă evoluția din punct de vedere științific, și atunci nu ne va fi greu să înțelegem ce înseamnă ea din punctul de vedere al teosofiei.

Mai întâi, să examinăm marea nebuloasă

Orion. Ea este o masă haotică de materie la o temperatură foarte ridicată, care se întinde pe un spațiu de milioane și milioane de kilometri. Este o masă gazoasă imensă, o sursă de energie, energie care, atât cât putem aprecia, nu efectuează un lucru util. Ce se va întâmpla cu această nebuloasă? Va mai exista ea în viitor? Schimbarea probabilă, stadiul ei următor, ni-l putem imagina aruncând o privire asupra nebuloasei Fecioara.

Vedem că în prezent nebuloasa se prezintă ca o spirală, întreaga ei masă este antrenată într-o mișcare în spirală; ea se rotește, și masa sa tinde să se agreghe în jurul unui nucleu. Cu timpul, masa sferică se va turti, și pe măsură ce își va micșora volumul, din nucleul central, pe cale de a se răci, se vor desprinde rând pe rând inele de materie. În timp ce se vor scurge milioane de ani, aceste inele de materie se vor sfărâma la rândul lor, elementele fiecăruia dintre ele se vor aduna în jurul unui nucleu și, în felul acesta, inelul se va transforma într-o planetă, care va păstra mișcarea de origine a nebuloasei, rotindu-se de acum încolo în jurul unui soare central. Sau se mai poate ca, fără să se desprindă inele din nebuloasă, aceasta să proiecteze în afară, în mișcarea ei de rotație, cantități uriașe de materie care condensându-se vor deveni planete.

Indiferent de procesul urmat, nebuloasa haotică de la început va deveni un sistem solar perfect organizat cu un soare central și planete

gravitând în jurul lui, cu totul asemănător cu sistemul solar în care trăim (figura 1).

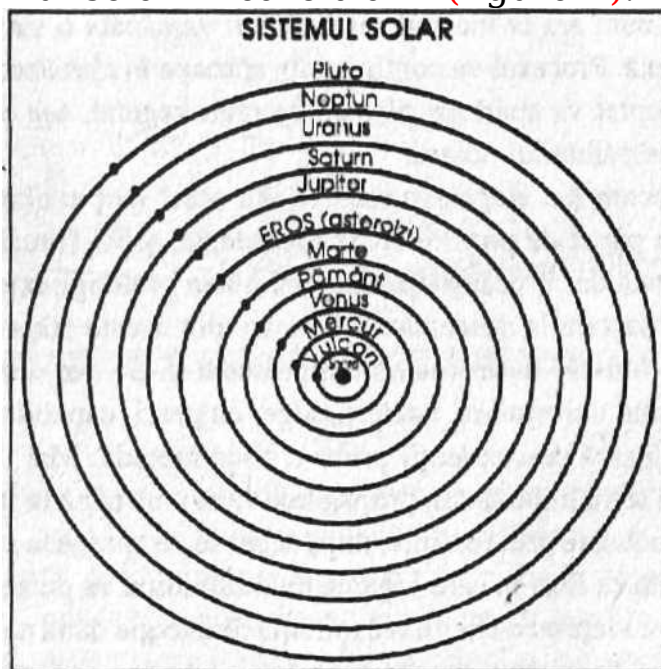

Fig. 1

Care va fi etapa următoare? în timp ce nebuloasa se transformă într-un sistem solar, elementele chimice cele mai ușoare își vor face apariția. Hidrogenul, carbonul, azotul, oxigenul, fosforul, calciul, fierul și alte elemente vor fi prezente atunci; ele se vor combina, vor apare corpuri noi, și în cele din urmă Viața își va face și ea apariția. O parte a materiei se va prezenta ca protoplasma, această primă formă de viață, și în etapa următoare, protoplasma se va combina într-o rețea de elemente care vor lua forma

organismelor vegetale și animale. Să examinăm mai întâi ce se întâmplă în procesul transformării ei în organisme vegetale.

Chiar de la început, se va observa că această materie vie se caracterizează prin două proprietăți fundamentale; *prima* se referă la faptul că organismul dorește să-și păstreze viața un timp cât mai îndelungat cu putință, fiind nevoie în acest scop să se hrănească; *a doua* se referă la dorința de a crea un alt organism asemănător cu al lui. Sub impulsul acestor instincte va apărea un proces de evoluție în urma căruia, din simplu cum era la început, organismul va căpăta o structură complexă. Procesul va continua din aproape în aproape, până când treptat va apărea pe planetă un regn vegetal, așa cum îl avem pe pământul nostru.

Fiecare din etapele succesive din acest lanț evolutiv va avea ca punct de pornire etapa precedentă, și va fi mai bine organizată decât aceasta pentru a-și putea prelungi existența și a da naștere la descendenți. Fiecare din aceste etape va fi mai „evoluată” decât cea care a precedat-o. Se vor dezvolta organisme unicelulare, bacterii, alge, ciuperci, capabile să-și răspândească descendenții printr-o nouă metodă. Mai târziu, metoda se va îmbunătăți, propagarea va evolua până la stadiul de reproducere prin semințe; după aceea se va ajunge la stadiul de plantă cu flori în care organismul individual va

putea să-și conserve viața cu o cheltuială minimă de energie dând naștere, în același timp, unui număr considerabil de descendenți.

Din etapă în etapă, organismul devine mai complex permițându-i în felul acesta să „trăiască” într-o manieră superioară celei precedente, adică să dea naștere la descendenți, cu un efort mai redus de energie, să-și prelungească viața și să producă în același timp, un tip de descendenți care să posede calități potențiale noi mai bune, mai eficiente decât ale părinților și care să-l exprime mai bine. (figura 2)

Un proces de evoluție asemănător are loc și pentru protoplasma care dă naștere regnului animal.

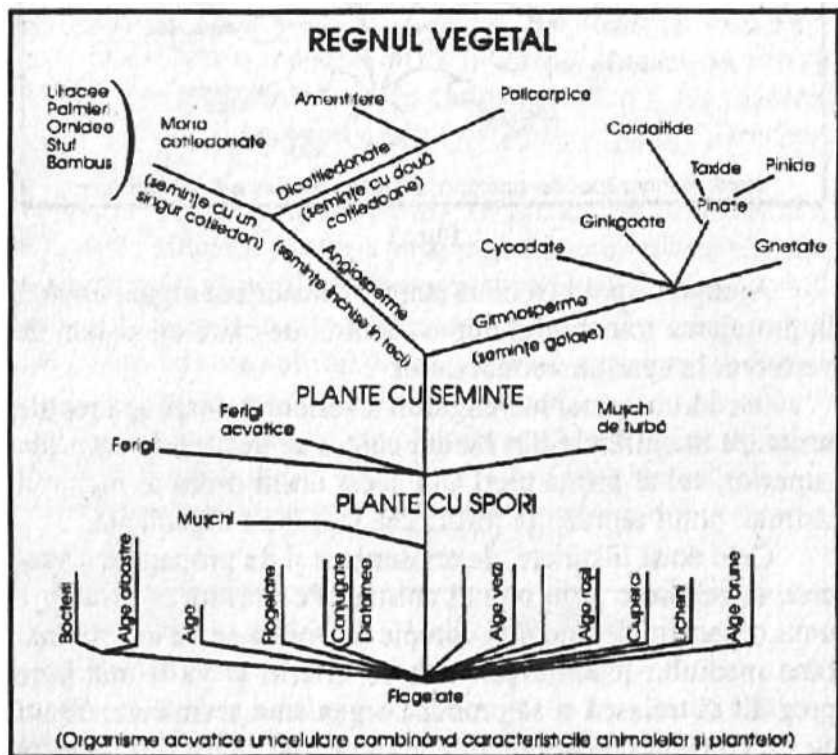

Fig. 2

Plecând de la protozoare, organisme unicelulare foarte simple, vom întâlni pe scara evolutivă a acestui regn, din treaptă în treaptă, diferite grupe de nevertebrate. De la organismele unicelulare la organismele multicelulare cu țesuturi, sistem nervos, sistem circulator, gradul de complexitate crește de la o grupă la alta.

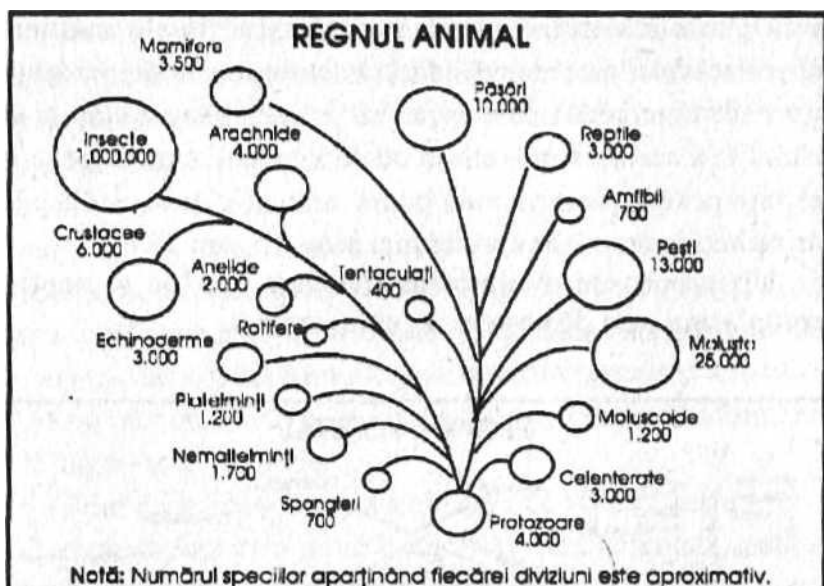

Fig. 3

Ajungem apoi la o nouă etapă în alcătuirea organismelor, la protejarea trunchiului nervos central de către un sistem de vertebre, la apariția vertebratelor.

În cadrul acestei încrengături a vertebratelor, după reptile urmează mamiferele din rândul cărora se desprinde un ordin superior, cel al primatelor. Din acest ultim ordin al regnului animal, omul reprezintă forma cea mai înalt organizată.

Cele două instincte, de conservare și de propagare a speciei, se regăsesc și în regnul animal. Pe măsură ce structura unui organism devine mai complexă, acesta se va adapta mai bine mediului înconjurător atât de diferit, și va fi

mai bine pregătit să trăiască și să producă organisme asemănătoare lui cu un consum de energie din ce în ce mai redus. Dar printre vertebratele cele mai evolute apare un element de viață nou.

Dacă vom urmări viața în desfășurarea ei vom constata că organismele cele mai simple își consumă întreaga energie pentru întreținerea ființei proprii și conservarea speciei. Orice ameliorare în structura organismului care conduce la economie de energie, face posibilă menținerea vieții în condiții mai ușoare. Va rămâne, așadar, o cantitate de energie care nu a fost utilizată în menținerea vieții și reproducerea individului. Dacă vom examina ființe mai evolute, cu structuri mai dezvoltate, vom observa că acest surplus de energie devine din ce în ce mai însemnat, iar la tipurile superioare intervalele de timp neconsacrate căutării hranei sunt din ce în ce mai lungi. În aceste intervale, nu de puține ori, energia neutilizată este consumată spontan în acele activități agreabile ale însușirilor pe care le numim jocuri.

Acest adevăr general, îl constatăm și la cele mai evolute forme de viață, cum este cazul vieții umane. Privit dintr-un anumit punct de vedere, progresul omenirii este un mijloc care permite omului să elibereze din energia pe care o consumă în activitatea sa de zi cu zi o cantitate mai mare pe care să o poată folosi într-o măsură din ce în ce

mai însemnată pentru odihnă, pentru acumularea de cunoștințe care îi fac plăcere, pentru satisfacții estetice, pentru călătorii și jocuri”. (Herbert Spencer, *Life*).

Procesul în decursul căruia se pleacă de la nebuloasa haotică de altă dată pentru a se ajunge la omul zilelor noastre care gândește, se joacă și iubește, se numește Evoluție. Haosul devine un cosmos în care evenimentele se desfășoară în cadrul unei ordini pe care spiritul uman poate s-o exprime sub formă de legi; ceea ce era instabil, „adharma”, a devenit stabil „dharma”. Să analizăm principiile care apar atunci când unitatea devine multiplicitate, și când dezordinea face loc ordinii.

PRINCIPIILE EVOLUȚIEI (SPENCER)

e la	D	Omogen	a	L	Eterogen
		Indefinit			Definii
		Simplu			Complex
e la	D	Organisme	șla	L	Organisme
		inferioare			superioare și
		Societăți			Societăți
		organizate			superior
		rudimentar,			organizate,
		compuse	din		compuse
		numeroase	părți		numeroase părți
		asemănătoare			diferite,
		îndeplinind			îndeplinind
		funcții			funcții diferite.
		asemănătoare			
	D	O serie de		L	Un întreg

e la	părți asemănătoare simplu juxtapuse	a	de părți diferite dependente unele de altele
D e la	HAOS ADHARMA DEZORDINE	L a	COSMOS DHARMA ORDINE

La drept vorbind, nu există nicio inteligență care să fi observat fără întrerupere acest proces de la începuturile sale până în prezent, pentru a putea descrie, printr-o observare directă, fiecare etapă a evoluției, și a afirma că evoluția este un fapt. Noi nu putem decât să reconstituim procesul, observând diferitele tipuri de nebuloase, studiind structura organismelor dispărute și vii, și adunând la un loc, într-un mod coerent, dovezile și urmele pe care le întâlnim. Nimeni nu poate afirma că universul a apărut deodată în toată complexitatea sa cu mii de ani în urmă, cu mult înainte de începutul tradiției istorice; și nimeni încă nu poate să afirme că universul va înceta mâine să existe.

Dar omul nu se va mulțumi Să observe scurtele momente ale prezentului pe care le poate reține conștiința sa; el are nevoie și de o anume concepție despre natură care să afirme un trecut și o devenire. În procesul numit evoluție, un asemenea trecut și o asemenea devenire sunt acceptate pe baza analogiei, în așa fel încât, dintr-o anume perspectivă, teoria evoluției să nu fie decât o ipoteză, dar această ipoteză este până

acum cea mai satisfăcătoare din istoria omenirii, și, odată acceptată, ea face ca ochii tuturor să vadă Evoluția pretutindeni.

Oricât de fascinant ar fi studiul cosmosului în lumina evoluției, așa cum ni-l înfățișează știința modernă, el prezintă, nu mai puțin, și o latură sumbră; este vorba de rolul neînsemnat pe care-l joacă individul în drama eternă. În activitatea sa evolutivă, Natura își consumă energiile construind formă după formă. Dar oricât de teribil de risipitoare ar părea că este, ea dă naștere la un număr de forme care depășește cu mult mijloacele de trai pe care le pune acestora la dispoziție. Pentru Natură, timpul nu contează, iar individul nu prezintă deloc importanță nici măcar pe durata existenței sale. În timpul scurtei vieți a individului, natura îi surâde, îl dezmiardă ca și cum i-ar fi pus la dispoziție totul, pentru bunăstarea lui. Dar după ce individul a executat tot ceea ce ea l-a îndemnat, după ce a lăsat descendenți în urma lui său, prin viața pe care a dus-o, i-a ajutat pe cei din jurul lui, moartea îl ia și el este anihilat.

Ceea ce ne șoptește „Eu sunt eu însumi”, care ne îndeamnă să trăim, să luptăm, să căutăm fericirea, acest lucru încetează să mai existe, căci importanți nu suntem noi ci specia.

Cu cât natura se îngrijește mai mult de specie.

Cu atât îi pasă mai puțin de o viață.

„Unde sunt astăzi Ninive și Babilon, unde

sunt gloria Greciei și măreția Romei”?

Totul nu este decât o tablă de șah din iile și nopți.

Pe care destinul își mută pionii-Oameni.

Pe care îi împinge încoace și apoi dă șah-mat, și apoi ucide.

Și rând pe rând îi pune la locul lor.

Văzută sub acest aspect, evoluția este înspăimântătoare; este un proces mecanic, pe cât de senin în omnipotența sa pe atât de nemilos. Totuși acesta este în definitiv un proces obiectiv, și nu este logic să ținem seama de considerații personale care ne fac să-l apreciem ca agreabil sau nu. »ar cum suntem lotuși oameni înzestrați cu facultatea de a gândi și de a dori, introducem elementul personal în concepția despre viață, și atunci când analizăm evoluția, perspectiva pe care ne-o oferă, în calitatea noastră de indivizi, nu este de loc încurajatoare. Noi suntem aici ca niște picături de la suprafața mării, apărute fără voia lor, și încetăm să mai existăm după ce am fost supuși unui proces asupra căruia nu am putut avea niciun control. Noi suntem din „stofa din care sunt făcute visele și mica noastră viață nu este înconjurată decât de somn”.

Există oare vreo concepție asupra procesului evolutiv susceptibilă de a ne prezenta o perspectivă mai încurajatoare? Da, există și aceasta este cea pe care ne-o oferă teosofia în doctrina sa despre Evoluția Vieții prin intermediul

evoluției formelor.

Când savantul zilelor noastre studiază natura, el se apleacă asupra a două elemente inseparabile, materia și energia. Cât despre cel de al treilea element, pe care noi îl numim viață, el îl consideră ca un efect al acțiunii reciproce ale primelor două. El vede în materie posibilitatea existenței vieții și a conștiinței, dar niciuna și nici cealaltă nu sunt, după părerea sa, susceptibile de a exista independent de materie. În linii mari, o astfel de concepție este corectă, dar ea necesită o modificare, care poate fi formulată astfel:

După cum nu se poate concepe materie fără energie, și nici energie acționând în afara materiei deși niciuna nu este produsul celeilalte, o relație asemănătoare există între viață și materie; ele sunt inseparabile, fără ca una să fie produsul celeilalte.

Există în univers tipuri de materie mai subtilă decât cea pe care o pot percepe simțurile noastre, și care rămân nedetectabile chiar și pentru instrumentele noastre cele mai sensibile. Există, de asemenea, numeroase forme de energie, dintre care numai unele au fost descoperite de oameni. Unei anumite forme de energie care acționează în strânsă legătură cu anumite tipuri de materie hiperfizică i s-a dat numele de Viață.

Această viață evoluează, adică devine încet, încet, din ce în ce mai complexă în manifestarea ei. Acțiunile acestei vieți ating un înalt grad de

complexitate atunci când creează organisme în materia pe care o percepem prin simțuri. Aceste acțiuni ale vieții se mai pot manifesta încă și sub alte forme, dar deocamdată ne vom îndrepta atenția numai asupra acelor forme pe care simțurile noastre le pot percepe. Datorită vieții, elementele chimice sunt menținute împreună o anumită perioadă de timp atunci când alcătuiesc organisme vii. În timp ce viața menține elementele legate în acest fel, ea câștigă în complexitate prin experiențele la care este supusă prin intermediul învelișului care o conține. Ceea ce noi percepem ca moartea unui organism nu este altceva decât retragerea vieții care, pentru un anumit timp, va continua să existe separat de formele cele mai de jos ale materiei, rămânând asociată tipurilor de materie hiperfizică. În timp ce la moarte viața se retrage dintr-un organism, experiențele pe care ea le-a acumulat prin intermediul acestuia, vor dănuir sub forma unor deprinderi noi; acestea se vor transforma într-o aptitudine nouă în stare»A creeze forme, aptitudine care, în cadrul următoarei acțiuni, A fie utilizata la formarea unui organism nou.

Ducă luăm în considerare numai forma, atunci nu vedem în natură decât o parte a evoluției, căci în spatele oricărei forme există viață, în ciuda faptului că o plantă moare, viața care o animă, care o făcea să reacționeze la excitațiile mediului ambiant, această viață nu

moare. Atunci când un trandafir se ofilește și cade în praf, noi știm că materia din care este alcătuit nu este distrusă. Fiecare particulă continuă să existe încă, fiindcă materia nu poate fi anihilată. Tot așa se întâmplă și cu viața care, împreună cu aceste elemente chimice, a creat trandafirul. Ea nu face altceva decât să se retragă pentru un timp, ca să apară apoi gata să creeze un alt trandafir. Experiența pe care el a trăit-o în căldura soarelui, în tumultul furtunilor, această luptă pentru existență va fi folosită treptat pentru apariția unui nou trandafir mai bine adaptat (figura 5).

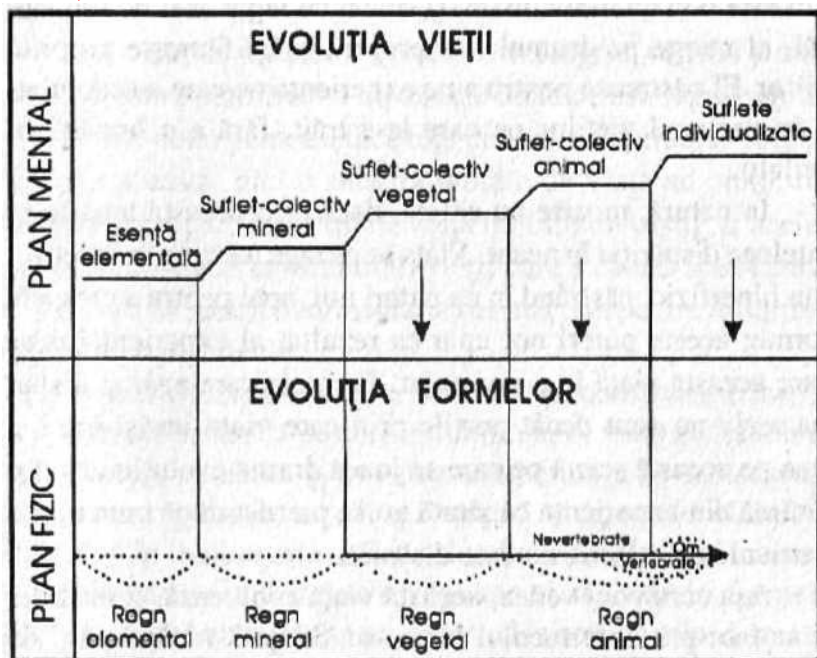

Fig. 5

După cum un organism individual este o unitate dintr-un grup mai mare, tot astfel și viața care se ascunde îndărătul acestui organism face parte dintr-un „suflet-colectiv”. În spatele organismelor regnului vegetal există sufletul colectiv vegetal, rezervor indestructibil de forțe vitale care devin din ce în ce mai complexe în procesul de edificare a formelor vegetale. Fiecare din unitățile de viață din acest suflet-colectiv atunci când apare pe pământ într-un organism, vine înzestrată cu totalitatea experiențelor acumulate de întregul suflet-colectiv în procesul de creare a organismelor precedente; fiecare unitate, la moartea unui organism, se întoarce în sufletul-colectiv, și aduce cu sine aptitudini noi care îi vor permite noului organism ce va fi creat să reacționeze mai bine la excitațiile din afara lui. Același lucru este valabil și pentru regnul animal în care fiecare specie, fiecare gen, fiecare familie își are propriul compartiment în sufletul animal colectiv. Același principiu funcționează și în cazul omului, cu deosebirea că omul a depășit stadiul în care individul aparținea unui suflet-colectiv; fiecare om este o viață individuală, și oricât de legat ar fi de semenii săi, el merge pe drumul său propriu și își făurește propriul viitor. El păstrează pentru sine experiența pe care a acumulat-o în decursul vieților pe care le-a trăit, fără a o împărți cu ceilalți.

În natură, moarte nu există, dacă prin această

moarte se înțelege dispariția în neant. Viața se retrage un timp în învelișul său hiperfizic, păstrând în ea puteri noi, apte pentru a crea alte forme; aceste puteri noi apar ca rezultat al experiențelor pe care această viață le-a acumulat. Formele care apar și dispar succesiv nu sunt decât porțile prin care viața însăși intră și iese pe această scenă pe care se joacă drama evoluției. Nicio fărâmbă din experiența căpătată nu se pierde, după cum nicio particulă de materie nu este distrusă.

Așa cum vom vedea, această viață evoluează, și evoluția ei se face prin intermediul formelor. Scopul oricărei părți de viață din sufletul-colectiv este de a se manifesta prin anumite forme care trebuie să le domine pe toate celelalte prin efectul unei mai bune adaptări la mediul ambiant, asociat cu o mai mare sensibilitate a facultății de a răspunde impulsurilor interioare ale vieții însăși. Fiecare parte a unui suflet-colectiv, fiecare tip de viață, fiecare grup, fiecare clasă și fiecare ordin, urmărește același scop, și astfel apare lupta feroce pe care o observăm în natură. Ea are „dinții plini de sânge și o pradă în gheare”, dar lupta pentru existență nu este o risipă a formelor așa cum pare. Formele sunt distruse, dar numai pentru a putea fi refăcute în forme noi. Viața vine și se duce, dar pas cu pas ea se apropie mai mult de forma pe care o caută. Nicio viață nu este pierdută, risipa nu este decât aparentă, iar lupta

are scopul de a determina care sunt cele mai bune forme care să corespundă unui mediu în neconținută schimbare.

Când formele cele mai potrivite unui mediu dat au fost create, partea corespunzătoare din sufletul-colectiv își revărsa viața în ele cu o intensitate și bogăție care marchează o epocă nouă în stăpânirea ei; și când mediul înconjurător se schimbă din nou, cercetarea pentru găsirea unor forme și mai bune este reluată.

Toate părțile sufletelor-colective din regnul vegetal și animal sunt într-o permanentă luptă; este lupta pentru supraviețuire a celui mai dotat pentru a face față unui anumit mediu. Totuși, în lupta aceasta, nici o singură unitate de viață nu piere, iar victoria repurtată de un tip de viață nu este un câștig al acelui tip, ci un câștig al ansamblului vieții care a căutat acea formă în care ea a întrezărit intermediarul cel mai bun pentru înflorirea energiilor sale latente.

Viața evoluează în trepte. Mai întâi ea construiește forme în materia hiperfizică pe care o numim apoi viață elementală. După aceea, punându-și în valoare experiența de constructor pe care a căpătat-o, ea „însuflețește” elementele chimice, devenind în felul acesta suflet-colectiv mineral. Apoi creează protoplasma, animă formele vegetale și mai târziu formele animale. Pe treapta următoare, o găsim în om, pe cale să creeze indivizi în stare să gândească și să iubească, să

aibă un ideal și să se sacrifice, căci” umilul vierme care se străduiește să devină

Om urcă din greu, una câte una, spirele formei”. Și omul nu este ultima spiră din lanțul evoluției.

Pentru a înțelege mai bine tot acest proces cosmic, mergând de la atom la om, trebuie să se țină seama de următorul aspect. Cu toate că materia evoluează de la omogen la eterogen, de la nedefinit la definit, de la simplu la complex, viața nu evoluează așa. Evoluția materiei este o rearanjare; evoluția vieții este o punere în libertate și o înflorire. Într-un mod cu totul de neînțeles pentru noi, în prima celulă de materie vie se găseau Shakespeare și Beethoven. Poate că a fost nevoie de milioane de ani pentru ca natura să rearanjeze substanțe, milioane de ani în cursul cărora selecția să continue până când să fie găsită acea agregare potrivită pentru ca Shakespeare și Beethoven să apară din sânul naturii pentru a-și juca rolurile pe scena acestei lumi. Și în tot acest timp de milioane de ani, viața a tăinuit într-un mod misterios aceste genii în ea însăși, în întreg procesul evoluției sale viața nu primește, ea dă, căci în spatele ei, formând inima și sufletul ei, există ceva și mai măreț: o Conștiință. În plenitudinea imenselor sale Puteri, Iubiri și Frumuseți, această Conștiință a înzestrat, cu tot ceea ce reprezintă ea, prima părticică de viață. După cum într-un punct invizibil pot converge

toate razele luminoase emanate de grandioasa panoramă a unui lanț de munți, tot așa fiecare germene de viață este focarul acestei existențe fără limite. În fiecare celulă, Ea rezidă în toată plenitudinea sa; sub controlul Ei, la data hotărâtă, Shakespeare și Beethoven apar în lumea noastră, și aceasta constituie ceea ce noi numim Evoluție.

Dacă studiul evoluției formelor, potrivit științei moderne, a lărgit și a coordonat concepțiile noastre anterioare despre univers, studiul evoluției vieții este și mai impresionant încă prin consecințele sale. Într-adevăr, elemente noi de complexitate apar în aspectul evoluției vieții, și luarea lor în considerație ne conduce la o nouă evaluare a procesului evolutiv.

Primul din factorii care produc această complexitate îl constituie faptul că în formele studiate de omul de știință există mai multe curențe paralele de viață pe cale de a evolua, fiecare fiind aproape independent de celelalte în procesul său de dezvoltare, (figura 6).

1. Evoluția omenirii	2. Evoluția devașilor	3	4	5	6	
Om perfect	Deva sau înger Spirit					
Om	al Naturii (astral)					

mal	Ani	Spirit				
	al	Naturii				
		(eteric)				
ta!	Vege	Anim				
	al					
eral	Min	Veget		Ele		
				mente		
	Ese		Vi	chimice		
nță		Mine	Vi		Ato	
elementa	ral	ata				
l!		celulelor				
		r				

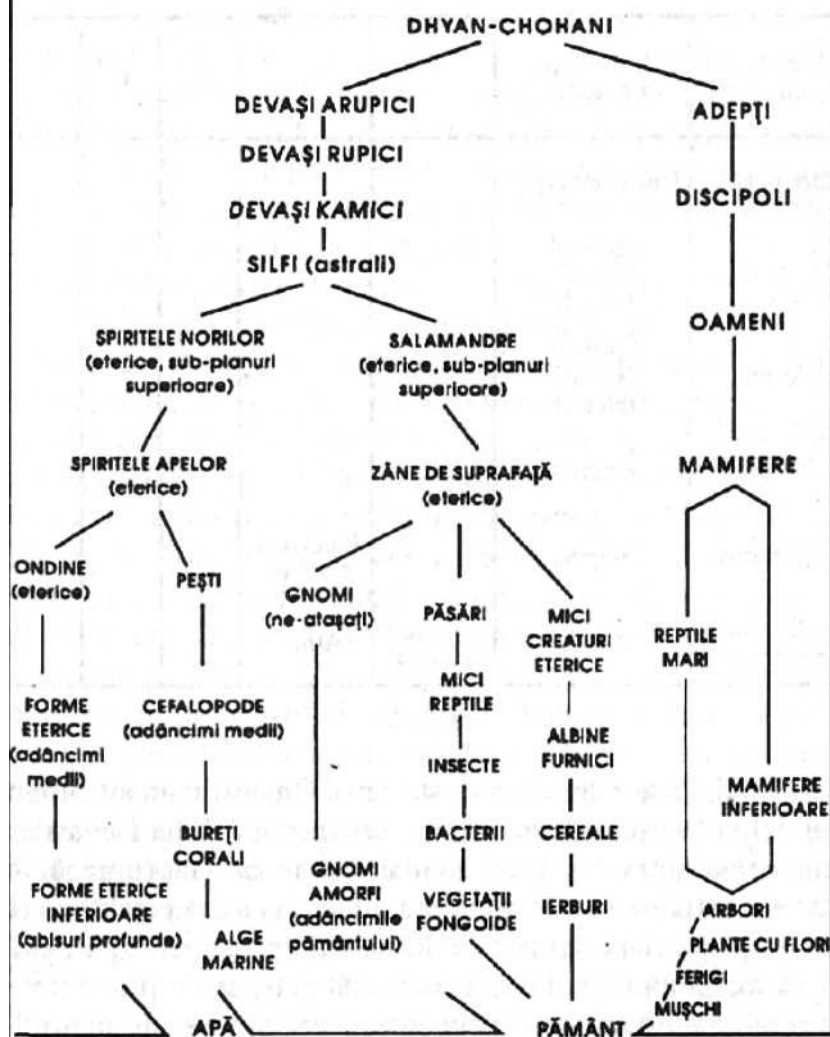
Fig. 6

Unul din aceste curențe este cel al Omenirii; un alt curent paralel cu acesta este acela care urmează evoluția Devașilor (sau a îngerilor). Așa cum am mai menționat, viața umană, în etapele anterioare, a fost viață animală, viață vegetală, viață minerală sau viață elemental! în acest timp, o parte din această viață minerală este dirijată pe o altă cale, trece prin forme vegetale, animale, apoi prin forme de „spirite ale naturii” (zânele din tradiția populară) pentru a ajunge la îngerii sau Devași.

Există un alt curent paralel cu acesta, dar despre care se știe prea puțin, acela al vieții celulelor, cu fazele care preced și urmează acestui stadiu. Există de asemenea un curent de viață distinct care trece prin electroni, ioni și elemente chimice. Există și alte tipuri de evoluție pe planeta

noastră; întrucât deținem prea puține informații despre acestea, le vom lăsa deoparte pentru moment.

EVOLUȚIA VIEȚII

VIAȚĂ MINERALĂ

VIAȚĂ ELEMENTALĂ

în materia astrală și
materia mentală
înainte de a deveni

Figura 7 prezintă scara evoluției vieții prin formele care ne înconjoară. Viața folosește organisme făcute din materie solidă, lichidă și gazoasă; darea folosește de asemenea forme create din materie mai fină care aparține unei a patra stări numită „radiantă” sau eterică, ca și din tipuri și mai rarefiate de materie-materie „astrală” și materie „mentală”. Din regnul mineral se ridică șase curenți distincte; ele converg către Adept sau Omul perfect, spre Devașii fără forme (arupici) sau îngerii superiori, pentru a ajunge la un tip de entități sublime numite Dhyan-Chohani. Dintre aceste șase curenți, două nu folosesc materia fizică decât în stările sale mai fine, sau „eterice” (prima și a treia coloană din figură), apoi ca silfi creează forme în materia astrală. Un alt curent creează organismele vii din ape, în timp ce alte trei se servesc de forme care trăiesc pe pământ.

Un singur curent din cele șase conduce la omenire, celelalte cinci ajungând la o linie de evoluție paralelă, aceea a Devașilor.

Trebuie așadar să observăm cu atenție că evoluția vieții are fazele sale antecedente, am putea să-i spunem ereditatea sa, care este uneori cu totul deosebită de ereditatea formelor. Faptul că mamiferele și păsările s-au dezvoltat plecând de la formele reptilelor indică doar o origine comună a formelor. În timp ce algele marine, ciupercile, ierburile și mușchii au aceeași

ereditate fizică (toate provin din organisme acvatice unicelulare), viața care le animă urmează totuși palm curente separate unul de celălalt. Tot astfel, în timp ce păsările și mamiferele au de asemenea o ereditate comună în plan fizic, viața care animă păsările va anima într-un stadiu următor, creaturile eterice, zânele de la suprafața pământului, apoi zânele materiei eterice superioare, pentru a ajunge la zânele astrale și la devași; viața mamiferelor trece însă în regnul uman.

Înainte de a părăsi formele eterice care populează adâncurile pământului și ale apelor, este bine să reținem că o formă eterică, formată din „materie radiantă”, trece prin roca solidă sau prin apă și există acolo tot așa cum aerul trece printre crengile unui copac pentru a ocupa spațiul dintre acestea. Substanțele cele mai dense pe care le cunoaștem sunt permeabile pentru tipurile eterice ale materiei, iar pentru organismele constituite din aceste tipuri de materie nu prezintă nicio dificultate faptul de a trăi în pământ sau în apă, și nici nu sunt afectate de căldura sau presiunea care ar face imposibilă viața organismelor fizice obișnuite.

Aceleași diferențieri generale ale vieții pot fi observate dacă ne ocupăm de omenire, separat de celelalte curente (figura 8).

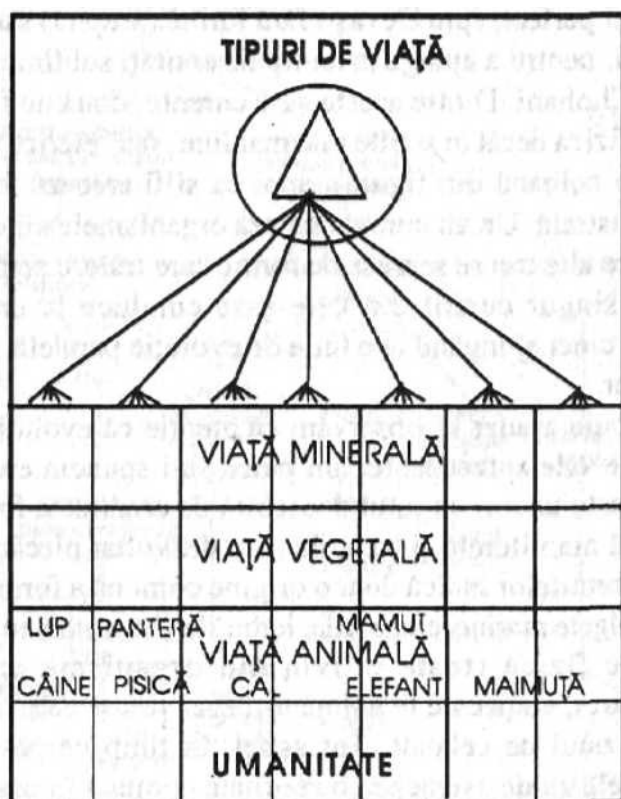

Fig. 8

Curentul de viață, care mai târziu trebuie să devină omenire, prezintă urme rudimentare de specializare chiar din fazele sale de început atunci când apare ca viață elementală, minerală și vegetală, dar ele apar mai clar atunci când se atinge nivelul regnului animal. Această viață destinată să devină umană este formată din șapte tipuri fundamentale, fiecare tip prezentând modificări, mai mult sau mai puțin importante sub influența celorlalte.

Aceste tipuri persistă în toate regnurile care

preced regnul uman. Viața care animă câinii este deosebită de aceea care animă pisicile, iar aceea care animă elefanții este, la rândul ei, deosebită de celelalte două. Viața câinelui a evoluat trecând prin forme de lup, de șacali și de alte canide înainte de a atinge în câinele domestic forma sa de încarnare cea mai înaltă. Tot astfel, și alte tipuri de viață animală, ca, de exemplu, pisicile, caii, elefanții, maimuțele, au avut primele lor „încarnări” în forme preistorice și mai sălbatice din cadrul aceluiași familii. Acest subiect va fi tratat mai în detaliu în capitolul despre evoluția animalelor.

Atunci când studiem aceste tipuri de viață așa cum apar ele în lume, constatăm că înaintea noastră se deschide o perspectivă minunată. Într-adevăr, nu e nevoie decât de puțină imaginație, pentru a vedea viața canină intrând în omenire și apărând aici ca tip de suflet devoțional. Clasificarea prezentată în figura 9 nu este definitivă; ea este prezentată mai curând cu titlu orientativ decât ca o dezlegare riguroasă a misterelor acestor temperamente, (figura 9)

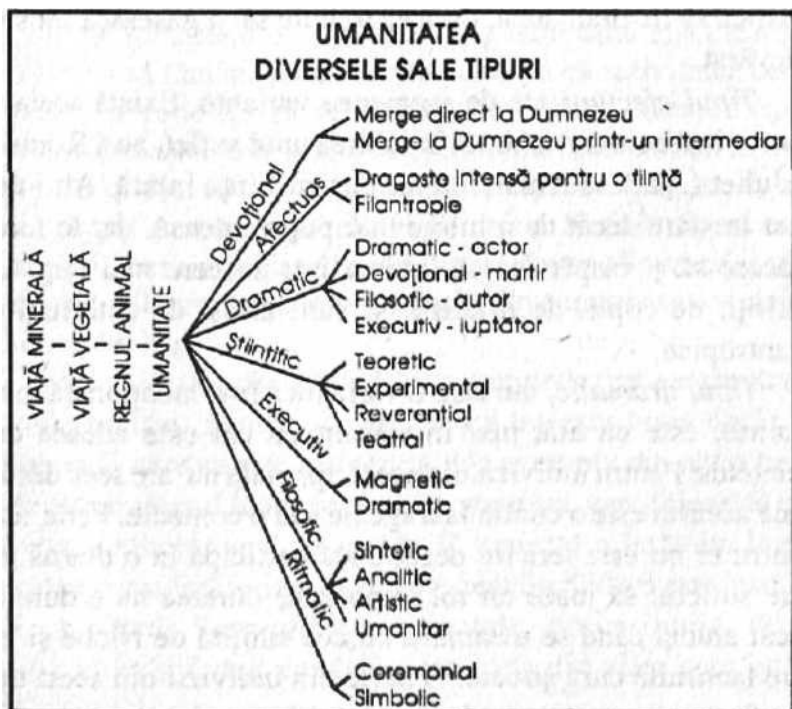

Fig. 9

Apar în tabel șapte tipuri umane distincte; niciunul nu este superior celorlalte; toate sunt necesare în marea dramă a evoluției, și fiecare este important în măsura în care, împreună cu celelalte, contribuie la dezvoltarea Vieții divine și a conștiinței care i-a fost dăruită de Logos.

Dacă examinăm în jurul nostru sufletele înclinate spre devoțiune, vom observa că unele se adresează direct lui Dumnezeu în inimile și gândurile lor iar altele au despre Dumnezeu o idee vagă, afară numai dacă El nu este conceput sub forma unei încarnări sau a unui mijlocitor ca Iisus sau Krishna. Există de asemenea suflete de *tip*

devotional care sunt influențate de aspectul dramatic al vieții și care suspină după martiriu, nu din vanitate sau din dorința de a se afișa, ci pentru că o viață de devoțiune ar fi pentru ele lipsită de sens dacă aceasta nu ar fi permanent dramatică. În mintea unui Tolstoi, iubirea de Dumnezeu și dorința de a trăi o viață hristică impun o identificare cu săracii și oprimații, un rol care trebuie jucat în situații dramatice; pentru aceste suflete trebuie ca viața hristică să fie dramatică, dacă ea trebuie să-și găsească sensul adevărat.

Tipul afectuos are de asemenea variante. Există aceia a căror viață este concentrată în iubirea unui suflet, acei Romeo și Julieta, gata să renunțe la tot pentru ființa iubită. Alții nu sunt în stare decât de o iubire mai puțin intensă, dar le face plăcere să-și răspândească iubirea *într-un* cerc mai larg de părinți, de copii, de prieteni, și sunt atrași de activitățile filantropice.

Tipul dramatic, din care o variantă a fost menționată mai înainte, este cu atât mai interesant cu cât este adesea de neînțeles. Pentru indivizii din acest tip, viața nu are sens decât dacă aceasta este o continuă tragedie sau o comedie. Fericirea pentru ei nu este fericire decât dacă participă la o dramă în care sufletul să joace un rol important; durerea nu e durere decât atunci când se aseamănă cu cea simțită de Niobe și în care lacrimile curg șiroaie. O parte din indivizii din acest tip vor fi atrași spre teatru și vor regăsi

într-o dublă concepție asupra vieții diferența între el și cel a cărui dramă o trăiește. Alții, influențați de tipul filosofic, se vor îndrepta spre cariera de autor dramatic, în timp ce sufletele de tip dramatic care aspiră spre acțiune, vor fi atrase puternic spre cariera armelor unu spre o carieră politică.

În *tipul științific*, se poate observa ușor, ca variante, tipul cu tendințe teoretice și cel cu tendințe practice, experimentale. O a treia variantă, manifestând o tendință de smerenie, este mai puțin obișnuită în zilele noastre; este cea a sufletelor care, pline de zel pentru cercetarea științifică, nu încetează să simtă că universul este lăcașul lui Dumnezeu. Savantul care urmărește efectul teatral în metodele sale de investigație este influențat de tipul dramatic, și felul său de a se comporta nu este neapărat rezultatul unei vanități sau a unei dorințe de a se prezenta ca o vedetă, ci pur și simplu el trăiește potrivit temperamentului cu care l-a înzestrat Dumnezeu.

În tipul executiv găsim varianta dramatică pe care o putem observa la mulți șefi de partide politice. Mai întâlnim aici, de asemenea, tipul magnetic care este în stare să inspire o profundă încredere subalternilor săi, lipsit de gustul unui efect teatral, preferând să rămână în umbră – cu condiția ca activitatea celor pe care îi conduce să se desfășoare normal. Despre *tipul filosofic*, nu sunt prea multe de spus. Diferitele moduri în care

filosofii își dezvoltă concepțiile despre viață corespund cu faptul că ei înșiși sunt expresii ale vieții unice. Herbert Spencer și Haeckel, Ruskin și Carlyle, Aristotel, Platon, Spinoza și alții sunt exemple reprezentative ale unora din numeroasele variante ale acestui tip.

Tipul ritualic, deși puțin înțeles, cuprinde persoanele atrase de simbolism. Pentru acestea, viața nu este reală decât în măsura în care ea este o alegorie. Un exemplu din acest tip îl constituie sfântul Ioan, autorul Apocalipsei, care folosește din belșug simbolurile și alegoriile. O variantă o întâlnim la cei care nu consideră religia ca pe ceva real decât dacă este însoțită de un ritual. Veșmintele sacerdotale, procesiunile, îngenuncherile, și fumul de tămâie fac parte din viața persoanele de acest tip.

Sunt multe feluri în care Logosul își îndrumă copiii să-l ajute în opera comună, și toate sunt egale înaintea Lui. Tuturor El le-a trasat o cărare, și pe aceasta va trebui s-o urmeze Fiecare împreună cu ceilalți.

Acest subiect este într-adevăr fascinant, dar considerăm că am prezentat suficiente date pentru a ne putea face o idee generală despre evoluția vieții și a ne fixa un punct de plecare pentru a reflecta și a face observații instructive asupra ei.

Această prezentare succintă a creației, plecând de la constelația Orion pentru a ajunge la

om, ne dezvăluie procesul evolutiv în plină desfășurare, trecerea de la unitate la multiplicitate, Nu este o multiplicitate în care fiecare se străduie să-și realizeze scopurile personale, ci un ansamblu în care fiecare își dă seama treptat că posibilitatea sa cea mai bună de exprimare depinde de serviciul pe care îl face altora. În evoluția formei nu este vorba de o serie de părți asemănătoare, juxtapuse, ci de un tot alcătuit din părți care nu se aseamănă dar care depind unele de altele. Tot astfel și pentru evoluția vieții; ea nu se limitează numai la un singur temperament, un singur crez, un singur mod de adorație, ci se caracterizează prin diversitatea temperamentelor, crezurilor și modalităților de a fi de ajutor care se unesc pentru a coopera cu Logosul la înfăptuirea a ceea ce El a hotărât pentru noi.

Capitolul doi

PROGRESUL ȘI DECLINUL CIVILIZAȚIILOR

Figura 10 ne prezintă harta globului așa cum arată el în zilele noastre. Numeroasele sale pământuri, de la nord și de la sud, de la est și de la vest, sunt locuite de numeroase popoare ce aparțin unor rase și religii diferite; studierea caracteristicilor și a obiceiurilor lor este extrem de interesant (fig. 10) Studiul popoarelor sub aspectul caracteristicilor fizice se numește etnologie. Ne va fi mai ușor să înțelegem progresul și decăderea civilizațiilor dacă vom studia mai întâi ceea ce cercetările științifice nu spun despre rasele actuale ale globului.

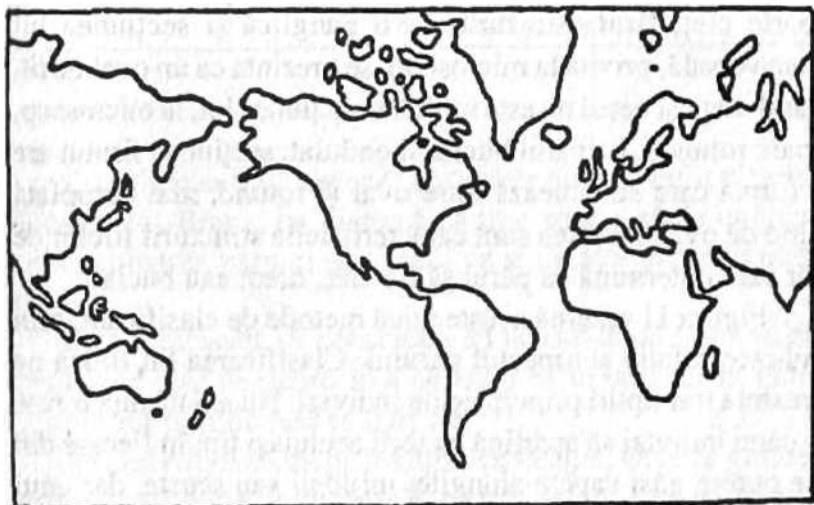

Fig. 10 PĂMÂNTUL în zilele noastre

Popoarele răspândite în prezent pe pământ pot fi clasificate din mai multe puncte de vedere, dintre care două ni se par că reflectă mai fidel realitatea. S-a constatat că forma capului și textura părului pot servi drept bază pentru două metode de clasificare îndeajuns de sigure, ținându-se seama că aceste caracteristici se transmit din generație în generație fără modificări prea mari.

Indivizii sunt împărțiți în primul rând în trei grupe după „indicele cefalic”, respectiv în dolihocefali (capete alungite), brahicefali (capete scurte) și mezaticefali (capete mijlocii). Indicele cefalic este definit ca cifra care reprezintă raportul între lățimea maximă a capului și înălțimea lui maximă, înmulțită cu o sută. Când la un individ indicele rezultat este mai mic de 75, individul este considerat dolihocefal, adică are un cap alungit; dacă indicele se situează cu valori între 75 și 80 este vorba de un individ mezaticefal, cu cap mijlociu; dacă valoarea indicelui cefalic este mai mare de 80 atunci avem de-a face cu un individ brahicefal, cu cap scurt.

A doua metodă de clasificare, bazată pe textura părului, ia în considerare se bazează pe faptul că acesta poate fi lănos și foarte creț, buclat și ondulat sau drept și neted. La părul foarte creț, firul este turtit ca o panglică și secțiunea lui transversală, privită la microscop, se prezintă ca

un oval turtit. Părul drept și neted nu este turtit, iar secțiunea lui, la microscop, apare rotundă. La părul buclat și ondulat, secțiunea firului are o formă care se situează între oval și rotund, mai apropiată fiind de oval. Acestea sunt caracteristicile structurii firelor de păr care determină ca părul să fie creț, drept sau buclat

Figura 11 rezumă aceste două metode de clasificare, prin indicele cefalic și aspectul părului. Clasificarea lui Broca ne prezintă trei tipuri principale de indivizi. Nu există nicio rasă ai cărei indivizi să aparțină cu toții aceluiași tip; în fiecare din ele putem găsi capete alungite, mijlocii sau scurte, dar unul din aceste tipuri va predomina și va determina locul ocupat de această rasă în clasificare. Pot să apară și cazuri în care, în ciuda faptului că părul constituie o indicație sigură, o rasă s-ar putea să fie atât de amestecată încât etnologul să nu mai fie sigur dacă o clasează în categoria capetelor mijlocii mai curând decât în cea a capetelor alungite sau scurte, (figura 11).

CLASIFICARE ETNOLOGICĂ

A	BROC	<p>1 Tip cu părul drept: a) cu capele alungite: Eschimoși b) cu capete scurte; Indieni nord americani, Peruvieni, Mongoli, Malaiezi, ele.</p> <p>2 Tip cu părul ondulat sau buclat: a) cu capete alungite: Anglo-saxoni, Scandinavi, Băști, Berberi, Semiți, Indo-arieni, Nubieni. b) cu capete scurte: Finici, Celți, Slavi, Iranieni</p> <p>3 Tip cu părul erei: Boșimani, Cafri, Negri</p>
	ER Si LYDE KKER	<p>1 Tip etiopian: Negroizi, Melanezieni, Negri, Boșimani, Australieni.</p> <p>2 Tip mongol: Mongoli, Malaezi, Polinezieni.</p> <p>3 Tip caucazian: a) cu păr blond: Slavi, Teutoni, Celți. b) cu păr negru: Popoarele Europei meridionale, Arabi, Hinduși, Afgani.</p>

Fig. 11

Clasificarea lui Flower și Lydekker nu este

mult diferită de cea a lui Broca, cu toate că ea ține seama și de unghiul facial, culoarea părului și a pielii ca și de alte particularități fizice.

Este interesant să constatăm că aceste două sisteme de clasificare sunt de acord în a ne arăta că în prezent în lume există trei tipuri de rase principale:

1° *tipul etiopian*, cu pielea aproape neagră, cu buze groase, cu cap cu tendințe dolihocefale, cu păr negru și foarte creț;

2° *tipul mongolic*, cu pomeți proeminenți, cu pielea galbenă sau roșcată, cu părul negru drept și neted, iar la bărbați cu barbă sau mustață rară;

3° *tipul arian* sau caucazian, cu pielea albă sau brună, cu părul buclat sau cu tendința de a se bucla și de nuanță blondă, brună, neagră sau roșcată.

Fig. 12, 13

În figurile 12 și 13 ne sunt prezentate exemple de tip etiopian. Părul foarte creț, nasul turtit și buzele groase sunt caracteristici

importante ale acestui tip. Deși indivizii aleși ca exemplu nu sunt frumoși după criteriile noastre de frumusețe, ei nu sunt totuși urâți. Figura 12 ne scoate în evidență forța și demnitatea, în timp ce figura 13 cu exemplul său de individ aspru, dar artistic, ar fi fost pe placul lui Rodin.

Fig. 14, 15, 16

Figurile 14,15,16 prezintă indivizi care aparțin celui de al doilea tip. În figura 14 ni se prezintă capul unui indian dintr-un trib de piei roșii, cu pomeți proeminenți, cu părul lung și drept; urmele unui amestec cu tipul precedent, adică etiopian, sunt ușor de observat după forma mai deosebită a capului. Reprezentanți mai caracteristici ai celui de al doilea tip pot fi văzuți în figurile 15 și 16; prima prezintă un șef de piei roșii din Dakota de Sud, iar cea de a doua un mandarin chinez; pomeții proeminenți și fața netedă, și spână, ne arată de îndată cărui tip aparțin.

Fig. 17, 18

Atunci când vorbim de rasa caucaziană, avem imaginea unui tip care se apropie mult de concepția noastră modernă despre frumusețe. Sunt reprezentate două exemple, un hindus (figura 17) și un irlandez cu păr brunet aparținând celtilor din nord (figura 18). Rasele ariene sau caucaziene sunt probabil formele cele mai evolute, nu numai în ceea ce privește frumusețea corpului dar și în privința promptitudinii cu care reacționează la excitațiile din exterior precum și la înalta receptivitate față de ideile filosofice și de expresiile artistice în ceea ce au ele mai elevat.

Popoarele epocii actuale își au civilizația lor, dar nicio națiune nu dăinuie etern, iar soarta pe care au avut-o Ninive și Tyr, Grecia și Roma, va fi soarta tuturor. Unele vor dispărea cu totul, lăsând abia câteva urme; altele, ca Grecia, vor transmite omenirii un mesaj măreț despre arta vieții. Este posibil să învățăm câte ceva din progresul și declinul civilizațiilor prin studiul istoriei, dar

studiile istorice ne scot la iveală trecutul printr-un intermediar deformant care este timpul și tradiția, și de aceea nu putem fi cu totul siguri dacă unele concluzii la care am ajuns sunt complete sau eronate. Cu toate acestea, fără studiul trecutului omenirii, nu putem aprecia prezentul, și nu putem anticipa viitorul, iar filosofia noastră despre viață nu o putem adapta faptelor.

Teosofia deschide o nouă cale în studiul civilizațiilor trecute, oferind o metodă în care trecutul este temporar anihilat, și în care documentele scrise și tradițiile nu joacă niciun rol. Vom folosi această nouă metodă de studiu a civilizațiilor trecute, oricât de dificilă ar fi expunerea subiectului, căci acesta constituie unul din adevărurile fundamentale ale existenței, la care ne vom referi de multe ori pe parcursul acestei lucrări.

În capitolul întâi s-a arătat că în spatele oricărei vieți și a oricărei forme se află o mare Conștiință, care le este inima și sufletul. Manifestarea acestei Conștiințe constituie procesul evolutiv, și prin ea „avem viața și mișcarea ființei”. Această Conștiință este numită Logos. Pentru ea nu există trecut, și tot ceea ce pentru noi a fost, constituie pentru ea un eveniment care se desfășoară și la această oră. Pentru Logos, trecutul este asemănător prezentului, și evenimentele asociate fiecărei clipe din trecut sunt încă pe cale să se producă în El,

fac încă parte din Sine. Inteligența muritorului poate cu greu să conceapă „eternul prezent”, și totuși aici se află unul din cele mai mari adevăruri, care, odată înțeles, ne face să descoperim o valoare nouă în toate lucrurile.

Oricât de misterioasă și de necrezut ar fi această noțiune de „etern prezent”, îi este totuși hărăzit omului să cunoască câte ceva. Omul, în calitatea lui de suflet individual pe cale de a evolua, este într-adevăr făcut după chipul Creatorului său, și ceea ce Acesta este acum în toată perfecțiunea, omul va fi în viitor. Rezultă că printr-o anumită dezvoltare a facultăților latente din conștiința umană, oamenii pot, începând de acum, să se apropie de conștiința Logosului și în felul acesta să vadă ca și El evenimentele din trecut ca și cum s-ar petrece în prezent. Cercetătorul nu se află acolo în prezența unui tablou care-i trece pe dinaintea ochilor, a unei panorame care i se dezvăluie ca la teatru; el trăiește efectiv în așa-zisul trecut. Este de ajuns să-și aleagă perioada din „trecut” pe care dorește s-o cerceteze, și va face parte din ea, va fi în ea. Dorește să vadă cum arăta pământul înainte ca să i se solidifice crusta? El va constata atunci că trăiește în acel trecut de milioane de ani; în jurul lui metalele topite clocotesc, întreg pământul fierbe; el va putea să observe ce se petrece acolo, să audă explozii, să simtă căldura și presiunea. Și starea în care se află munci nu este un vis; el

trăiește aceste evenimente tot atât de real ca și atunci când merge pe o stradă aglomerată și aude zgomotele automobilelor, vede forfota trecătorilor care se duc grăbiți care încotro, privește soarele și norii care alunecă pe Imita cerului, și observă atent ce se petrece în jurul lui. Să presupunem că cineva dorește să asculte un discurs al lui Penele sau să asiste la ceremoniile organizate în cinstea lui Cezar. Cartea Timpului se va deschide pentru el, dacă vine în contact cu memoria Logosului, și atunci va putea asista în mod real la un eveniment pe care dorește să-l cunoască și care s-a petrecut cu mii de ani în urmă. Trecutul devine prezent pentru el, și atunci se va afla în Grecia sau la Roma în epoca dorită; îi va auzi pe cei din jur vorbind într-o veche greacă muzicală, sau într-o latină sonoră. El va fi un spectator care urmărește drama vieții epocii de atunci, și o studiază cu ajutorul facultăților cu care este înzestrat, ca individ, în prezent.

Cercetători deosebit de dotați de acum și din trecut au studiat în felul acesta istoria evoluției pământului, apelând la Arhivele vii ale memoriei Logosului (numite de asemenea și Cronica Akasha) căpătând nenumărate informații. Iată ce ne dezvăluie cercetările efectuate în acest fel despre civilizațiile trecute.

Cu foarte mult timp în urmă – cu mai mult de un milion de ani – repartizarea uscatului și a mărilor era cea pe care ne-o prezintă harta din

figura 19, în care părțile hașurate reprezintă uscatul. Știm că suprafața globului se modifică în mod continuu, într-un loc printr-o lentă scufundare, în altul printr-o înălțare a unei porțiuni de pământ nou deasupra apelor. Cum a putut cineva să cunoască în mod precis cum erau distribuite pământul și apele cu mai bine de un milion de ani în urmă?

În primul rând, aceste cunoștințe au fost obținute din cercetarea acelor Arhive, și apoi în urma studiilor făcute în muzeul Fraternității Adepților. Ierarhia, sau marea Fraternitate, menționată în introducerea acestei cărți, a păstrat fosile, schelete, hărți, modele și manuscrise care ilustrează dezvoltarea pământului și a celor care-l locuiau, animale și oameni, încă din timpurile apariției omului pe pământ (figura 19)

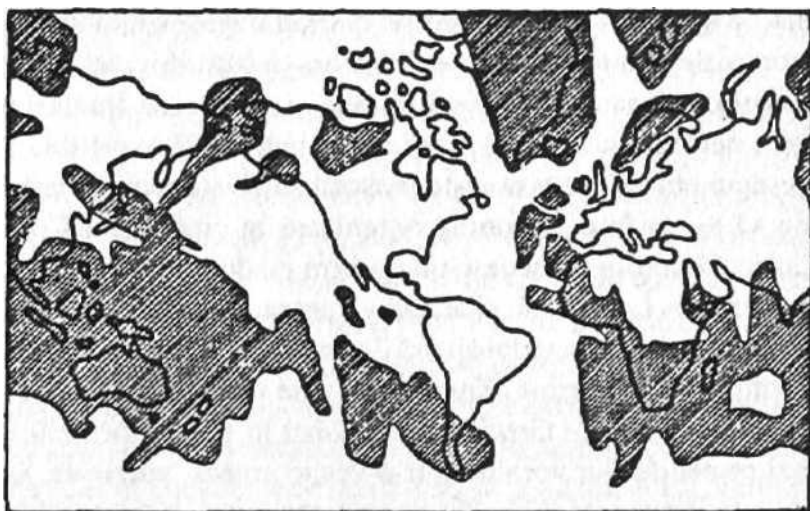

Fig. 19 LEMURIA acum 1.000.000 de ani

Pentru acei care renunță total la alte activități și se pun în slujba omenirii, studiul formelor și civilizațiilor trecute în aceste minunate muzee, reprezintă o plăcere mereu nouă. Acolo, cercetătorul găsește modele din argilă care prezintă configurația pământului în epocile îndepărtate de dinaintea cataclismelor modele confecționate cu răbdare de către Adepții civilizațiilor trecute pentru a servi drept documente pentru generațiile viitoare de cercetători. Hărțile din figurile de la 19 la 22 au fost desenate după schițele făcute din cercetarea Arhivelor în legătură cu configurația pământului și a apelor în diferite epoci, schițe care au fost controlate prin compararea lor cu globurile pământești care se află în muzeul Fraternității.

Privind harta reproduasă în figura 19, vedem că în acea epocă, de acum mai bine de un milion de ani, cea mai mare parte a uscatului de astăzi se afla atunci sub ape, în timp ce în prezent o parte a uscatului de atunci este scufundat acum, lăsând pe alocuri câteva urme, în Australia și în sudul Asiei precum și în diferite alte părți ale celorlalte continente. Marele continent care se vede întinzându-se de-a lungul ecuatorului, și care ocupă o parte importantă a oceanului Pacific actual, este cunoscut sub numele de Lemuria, termen folosit și de naturalistul Sclater care susținea existența unui asemenea continent

bazându-se pe repartizarea anormală a maimuțelor lemuriene pe vaste teritorii. Chiar și în epoca existenței continentului Lemuria, pământul era populat cu oameni, cu lemurieni care aparțineau primului nostru tip reprezentat în figurile 12 și 13. Etiopienii și rasele de acum cu părul foarte creț sunt urmașii vechilor lemurieni, care au suferit mici modificări ale tipului reprezentativ, în special o micșorare a taliei. Încet, cu trecerea timpului, configurația globului s-a modificat așa cum se vede în figura 20.

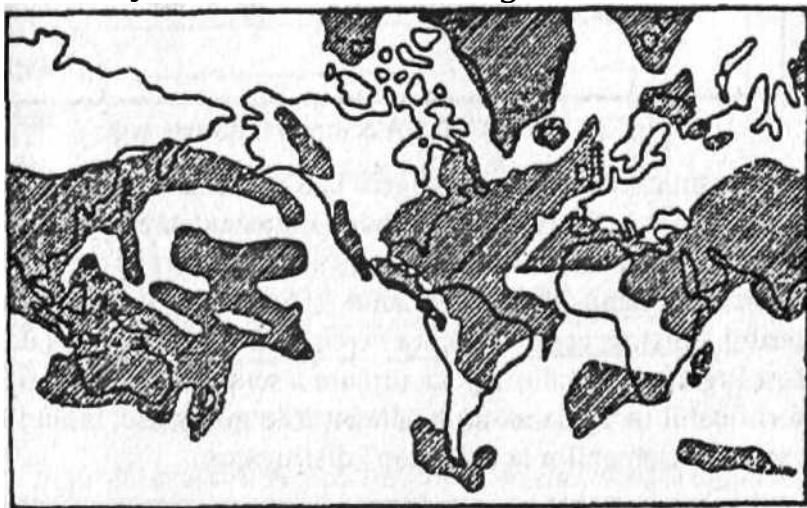

Fig. 20 ATLANTIDA acum 800.000 de ani

În locul oceanului Atlantic din zilele noastre, exista odinioară un continent numit Atlantida. Pe acest al doilea continent a apărut cel de al doilea tip de indivizi numiți de către Flower și Lydekker, mongoli - tipul cu păr neted și pomeți proeminenți. Din patria lor primitivă, Atlantida, ei

au migrat în toate direcțiile, unde îi găsim în număr foarte mare acum, depășind un miliard de indivizi în China și în alte țări învecinate, precum și în cele două Americi, pe cale de dispariție, cunoscuți sub numele de indieni piei roșii.

Fig. 21 ATLANTIDA acum 200.000 de ani

La epoca la care se referă harta din figura 21, Atlantida și urmele Lemuriei au început să-și modifice conturul, și observăm că atunci când ajungem la o epocă mai apropiată de a noastră, așa cum se vede din harta reprezentată în figura 22, din vastul continent al Atlantidei nu a mai rămas decât o insulă mare în oceanul Atlantic. În anul 9564 î. Hr., un cataclism teribil a distrus acest din urmă vestigiu al Atlantidei, insula a fost înghițită de valuri, și, ca urmare a scufundării ei, un flux formidabil de apă a măturat pământurile

mai joase, lăsând în memoria oamenilor acel „potop” distrugător.

Fig. 22 ATLANTIDA înainte de Potop (9564 î. Hr.)

În timp ce Atlantida era înghițită de ape, alte părți de lineal apăreau, așa cum s-a întâmplat cu Sahara care odinioară fusese o mare interioară. Configurația continentelor de după dispariția Atlantidei nu se deosebește prea mult de cea din zilele noastre.

Că existența Atlantidei n-a fost doar un mit se poate constata observând figura 23. Ea reprezintă profilul fundului oceanului Atlantic așa cum rezultă din cercetările marine efectuate în această zonă.

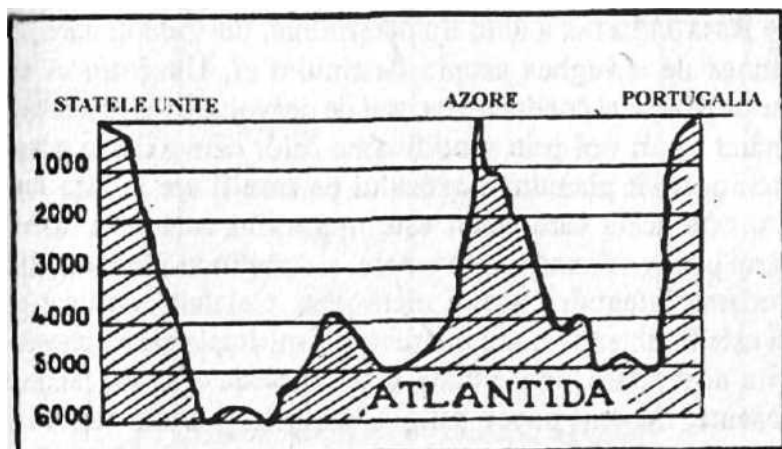

Fig. 23 ATLANTIDA scufundată

În jurul insulelor Azore, fundul mării nu coboară în pantă lină, așa cum este în general cazul țărmurilor mărilor și oceanelor, ci se adâncește brusc spre adâncuri. În vremea când Atlantida se afla deasupra nivelului oceanului, insulele Azore de acum erau atunci piscurile înzăpezite și inaccesibile ale celui mai înalt lanț muntos al continentului care s-a scufundat.

Cu mult timp înainte de dispariția Atlantidei, apăruse pe țărmurile sudice ale mării existente în centrul Asiei o nouă rasă de oameni, rasa ariană sau caucaziană, ce de-al treilea tip reprezentat în figurile 17 și 18. Această rasă o găsim răspândită spre sud și spre vest și ea îi înglobează pe indieni și perși, pe greci și romani, pe celți și pe teutoni.

În felul acesta s-au născut în Lemuria, Atlantida și Asia cele trei rase ai căror urmași populează pământul în prezent.

Ascensiunea și declinul civilizațiilor nu este un simplu proces mecanic, „o tablă de șah alcătuită din zile și nopți, pe care Destinul joacă având drept pioni oamenii”. Națiunile se nasc și dispar potrivit unui plan. Încă de la începuturile omenirii, Logosul a hotărât ordinea apariției raselor, cu religia și știința care li se potriveau. Agenții Săi pe pământ – Marea Fraternitate – se ocupă de traducerea planului Său în fapte. Adepții sunt aceia care, servindu-se de forțele vizibile și invizibile ale naturii, conduc procesul evolutiv de-a lungul milioanei de ani. În cadrul Fraternității, există, pentru fiecare mare Rasă-rădăcină a unui tip determinat, doi Adepți care au misiunea de a veghea asupra destinului ei. Unul din ei se numește Manu; el conduce procesul de dezvoltare fizică a rasei, formând tipuri noi prin modificarea celor care existau până atunci, potrivit planului Logosului pe care îl are în fața lui. Manu este acela care călăuzește migrațiile unei rase, dând fiecărui popor o formă de guvernare, și stabilindu-i îndatoririle în vederea îndeplinirii acelui mare plan. Celălalt ocrotitor al rasei este Bodhisattva, sau instructorul spiritual care veghează asupra dezvoltării intelectuale și emoționale a rasei, făcând cunoscute fiecărui popor, religia, științele și artele cele mai potrivite care să-i permită acestuia să-și joace rolul în drama scrisă de Logos.

Potrivit planului Logosului, șapte mari tipuri de rase, numite „Rase-rădăcină” au fost create și

le întâlnim pe toată durata de când omenirea evoluează pe acest pământ. De la începutul evoluției umane și până în prezent, omenirea a cunoscut cinci rase, din care prima și a doua, care au apărut în timpuri foarte îndepărtate, nu au mai lăsat descendenți direcți.

Există în fiecare Rasă-rădăcină alte șapte tipuri, numite „subrase”. Fiecare subrasă păstrează caracteristicile fundamentale ale Rasei-rădăcină la care mai adaugă anumite tendințe și particularități care îi sunt proprii. Figura 24 prezintă subrasele a trei Rase-rădăcină, pe ai căror reprezentanți îi cunoaștem din cele trei tipuri studiate deja. Cea de a treia Rasă-rădăcină este rasa Lemuriană din care prima, a doua și a treia subrasă nu au lăsat nicio urmă. Negrii, negrii pigmei și negroizii, ca și alte popoare cu părul foarte creț, reprezintă subrasele cele mai apropiate de timpurile noastre ale Rasei-rădăcină lemuriană. În zilele noastre aproape că nu mai putem găsi Rase-rădăcină cu totul pure, dar în general, în ciuda faptului că s-au amestecat unele cu altele, acestea mai păstrează totuși unele caracteristici specifice.

RASE-RĂDĂCINĂ ȘI SUB-RASE				
Rasa a III-a LEMURIAN	Rasa a IV-a ATLANTĂ	Rasa a V-a ARIANĂ	Rasa a VI-a	Rasa a VII-a
4 } 5 } Negri, 6 } Pigmei, 7 } Negroizi	1. Rmoahals 2. Tlavatlis 3. Tolteci { Mayași Quiché 4. Primii { vechii turanieni } chinezi 5. Semiți originali 6. Akkadieni 7. Mongoli, japonezi, malaiezi	1. Hinduși, egipteni 2. Semiți arieni 3. Iranieni 4. Celți 5. Teutoni, slavi 6. Rasa americană 7.	1 2	

Fig. 24

Plecând de la cea de a șaptea subrasă a rasei lemuriene, Manu-ul celei de a patra Rase-rădăcină a elaborat Rasa-rădăcină următoare - cea de a patra rasă, sau rasa atlantă. La rândul ei, și această rasă are tot șapte subrase. Din prima și din cea de a doua subrasă nu există descendenți puri, dar scheletul „omului de Furfooz” este un exemplar reprezentativ al primei subrase, iar cel al „omului de Cro Magnon” este un exemplar reprezentativ al celei de a doua. Subrasa toltecă

este specifică peruvienilor puri, aztecilor și indienilor piei-roșii. Cea de a patra subrasă a emigrat din Atlantida, s-a îndreptat spre apus, a depășit Babilonul, a urmat cursul Fluviului Galben și a ajuns în câmpiile Chinei. Ea este reprezentată în prezent în unele regiuni din China de o rasă chineză galbenă și de talie înaltă, cu totul deosebită de chinezii celei de a șaptea subrase. Primii semiți - cea de a cincea subrasă - ne-au lăsat descendenți în evreii puri, ca și în kabilii din Africa de Nord. Cea de-a șasea subrasă, sau subrasa akkadiană, era formată din fenicienii cunoscuți prin comerțul pe care îl făceau cu țările mediteraneene. Cât despre cea de-a șaptea subrasă, sau subrasă mongolă, ea își are originile în cea de-a patra subrasă, subrasa turanică din câmpiile Chinei, de unde s-a răspândit mai departe; din această a șaptea subrasă fac parte chinezii din zilele noastre. Două rase, a japonezilor și a malaezilor, cu greu pot fi considerate ca aparținând unei subrase speciale, căci ele reprezintă rezultatul amestecului a două sau mai multe subrase. Aceasta este valabil la japonezi, în special, ca efect al unui efort final, făcut înainte ca forțele rasei-rădăcină să înceapă să slăbească; în felul acesta ei au căpătat numeroase calități care să-i deosebească de cea de-a șaptea subrasă sau subrasa chineză.

Din cea de-a cincea subrasă, sau subrasa semitică originală a Rasei-rădăcină atlantă, Manu-

ul celei de-a cincea Rase-rădăcină a făcut să apară un tip nou de rasă. Această a cincea Rasă-rădăcină, sau rasa ariană, are de asemenea șapte subdiviziuni, dar până în prezent numai cinci și-au făcut apariția. Din prima sa subrasă fac parte hindușii arieni și de asemenea un tip de vechi egipteni - cel căruia îi aparțineau clasele superioare conducătoare. Cea de-a doua subrasă este cea a semiților arieni, deosebită de primii semiți, având în prezent reprezentanți printre arabi și mauri. Cea de-a treia subrasă este subrasa iraniană, căreia i-au aparținut vechii perși și ai căror descendenți sunt actualii părți. Din cea de-a patra subrasă, sau subrasă celtică, făceau parte vechii greci și romanii, și ei îi aparțin descendenții actuali din Italia, Grecia, Franța, Spania, ca și irlandezii, scoțienii, galezii și bretonii, cu excepția celor care descind din teutoni.

Subrasei teutonice - cea de-a cincea - îi aparțin slavii, scandinavii, olandezii, germanii, englezii și descendenții lor, răspândiți în lumea întreagă. Din amestecul mai multor subrase, Manu-ul rasei actuale pregătește cea de-a șasea subrasă, numită „rasa americană viitoare”. Această subrasă este pe cale de a se forma în Statele Unite ale Americii și în Australia. Cea de-a șaptea subrasă urmează să se formeze mai târziu, și se va dezvolta la timpul potrivit în America de Sud.

Manu-ul celei de a șasea Rase-rădăcină își va

forma tipul său de rasă din cea de-a șasea subrasă a rasei ariene, apoi după multe mii de ani, Manu-ul celei de a șaptea Rase-rădăcină își va forma noul său tip de rasă din cea de-a șaptea subrasă a celei de a șasea Rase-radâcină.

Rasele-rădăcină și subrasele joacă un rol important în planul Logosului, pentru ca noi, ființele pe care El le trimite să se nască pe pământ, să putem căpăta experiență. În acest scop, Manu face să apară în subrase deosebiri legate de culoarea pielii și de alte particularități fizice, pentru ca indivizii care le alcătuiesc să poată trăi în mijlocul munților sau în apropierea mării. Tot în același scop Bodhisattva rasei transmite subraselor aspecte diferite ale Adevărului unic prin numeroasele religii și curente filosofice ce apar pe pământ sub îndrumarea lui.

Tabelul din figura 25 ne ajută să ne facem o idee asupra caracteristicilor diferitelor rase.

CARACTERISTICILE RASELOR	
RASA ATLANTĂ	RASA ARIANĂ
1. Rmoahals: Uriiași - roșu acaju	1. Hinduși - filosofici Egipteni -
2. Tlavailis: Oameni de munte - brun roșcat	practici 2. Semiți arieni - viață în triburi
3. Tolteci:	3. Iranieni -

Administratori	-poetici	
roșu arămiu	4. Celți	-
4. Primii	emotivi, idealști	
turanieni:	5. Teutoni	-
Colonizatori	-negustori, științifici,	
galbeni	individualiști	
5. Semiți	6. Rasa	
originali: Luptători	-americană viitoare	-
albi	intuitivă,	
6. Akkadieni:	cooperantă,	
Navigatori	și fraternă.	
negustori - albi		
7. Mongoli:		
Agricultori - galbeni		

Fig. 25

Pentru a înțelege semnificația acestui tabel, să ne imaginăm un suflet care s-ar naște succesiv în toate subrasele. Debutând printr-o naștere în prima subrasă atlantă, într-un trup de uriaș, el va trăi experiențele aspre ale vieții omului primitiv, și cât de deosebită îi va fi viața când se va naște din nou și va fi un locuitor de la munte, robust, tăcut și sensibil la schimbările vremii. Născut apoi în Atlantida sau în Perú în trup de toltec, va ocupa o funcție administrativă într-un guvern patriarhal ce a reprezentat odinioară gloria acestui popor. El va purta pe umerii săi responsabilitatea asigurării unei vieți cât mai bune locuitorilor vreunui sat sau regiuni, va învăța să-și sacrifice personalitatea cât

timp va trăi pentru a fi de folos semenilor săi în calitate de colonist turanic, el va călători mult la distanțe mari în căutarea de pământuri noi, și va lupta cu natura pentru a se stabili acolo. Ca membru al subrasei semitice originale, el va fi în primul rând un luptător, iute în luarea de decizii, și va învăța că viața nu îi aparține lui ci tribului din care face parte. Mai târziu, ca akkadian, va cunoaște atracția mării, atent să prindă momentul prielnic pentru a-și vinde mărfurile; această activitate în domeniul comerțului îi va dezvolta capacitățile mentale făcându-l apt pentru a rezista concurenței celorlalți. După aceea, îl vom regăsi ca agricultor chinez, legat puternic de ferma strămoșilor săi, pe care n-o părăsește aproape nicio zi, ca și de ceilalți locuitori ai satului a căror viață o cunoaște foarte bine și cu care împarte atât bucuriile cât și necazurile, departe de tumultul luptelor și al negustoriei. Așa, va reuși el să pătrundă semnificația interioară a vieții!

Să ne imaginăm cât de diferite ar fi fost experiențele trăite de acest suflet în trecerile lui prin toate aceste subrase, dacă s-ar fi încarnat, de fiecare dată, în corpul unei femei în care ar fi trebuit să îndeplinească îndatoriri specifice; în această situație, altfel ar fi privit viața, ar fi devenit mai sensibil și ar fi căpătat calități fără de care nu ar fi putut să facă față noilor condiții în care trebuia să trăiască.

Urmărind șirul nașterilor succesive ale

acestui suflet, observăm că el își face apariția acum în rasa ariană. Fără îndoială că o viață trăită în India va lăsa urme adânci asupra lui, sub influența concepției filosofice și a detașării de viață, caracteristice hindușilor. Mai târziu, trăitor în Egiptul antic, în mijlocul locuitorilor practici și fericiți, niciodată visători, el își va dezvolta o altă latură a naturii sale. Ca arab, născut în mijlocul deșertului, nu va fi influențat el oare de acesta, trezindu-i sensibilitatea și sentimentul de singurătate în imensitatea naturii?

Ca iranian nu s-ar fi putut exprima decât în cadrul unei gândiri poetice, și chiar dacă nu ar fi fost poet, o viață trăită aici l-ar fi pus în contact cu un alt aspect al existenței. Apoi în trupul unui celt – poate al unui grec din Atena – o nouă concepție de viață l-ar fi făcut să vadă zei peste tot, pe mare și pe pământ, considerându-se urmașul lor, născut pentru a face o artă din viața lui, având ca ideal să cunoască puțin din toate lucrurile pentru a-și făuri un mod de viață armonios și echilibrat. Apoi, în trupul unui roman, îl vom găsi ca pe o persoană fermă în convingerea sa că religia, familia și Statul alcătuiesc un singur tot, având sentimentul profund al respectului față de lege, mereu gata să asculte pentru a învăța să comande. Născut ca francez sau italian, el va fi o persoană impresionabilă, gata să reacționeze prompt sub imboldul stărilor emoționale, orbit de idei numai pentru faptul că sunt ideile sale, fără să acorde

atenție lucrurilor obișnuite, banale. Încarnat în corpul unui irlandez, el va trăi experiența unei vieți prin care va trece cu visele și intuițiile lui, ca și cu entuziasmul și descurajările inerente existenței.

Mai târziu, născut în rasa teutonă, în Scandinavia, în Anglia sau în America alte noi calități va adăuga sufletul la cele pe care deja le posedă. El își va forma o concepție practică asupra vieții, o anume impersonalitate prin cercetare științifică, și va învăța, din afaceri, individualismul și necesitatea de a fi conștiincios.

Putem de pe acum prevedea unele calități ale subrasei următoare, cea de a șasea, care va apărea în America, în Australia, în Noua Zeelandă, și poate, de asemenea, în curând în Africa de Sud. Ba se va caracteriza prin fraternitate, printr-o nouă concepție asupra raporturilor între părinți și copii. Va fi, de asemenea, cooperantă, participând efectiv la activitățile din domeniile care favorizează progresul material, intuitivă, cu facultatea de a considera sub un unghi nou problemele mondiale fără ca tradițiile lumii vechi să mai constituie vreo piedică, avidă de soare, dornică să trăiască în aer liber și implicată în toate activitățile care urmăresc reunirea oamenilor în comunități.

În acest fel progresează și decad civilizațiile, și fac să înflorească anumite calități, dar cheia acestui fenomen o reprezintă Reîncarnarea.

Civilizațiile apar și dispar doar pentru a ne pregăti terenul pe care să experimentăm tot ceea ce este necesar pentru a căpăta, viață după viață, învățăturile necesare pentru a evolua. Toate acestea, Părintele nostru din ceruri le creează din țărână, le face să-și îndeplinească rolul, apoi le face să dispară înghițite de valuri sau distruse de un cataclism. Ele nu sunt decât scene ale piesei scrisă de El pentru noi, copiii Lui, pentru ca, jucând aici bine și conștiincios rolul ce ne-a fost încredințat, să putem, într-o zi, să fim asemenea Lui.

Capitolul trei

LEGILE REÎNCARNĂRII

Adăpostul unui animal, sufletului unui om i-a fost de

Dumnezeu împrumutat.

Și omul a întrebat „Doamne, dator îți sunt?”

„Nu”, răspunse El, „nu încă, dar înapoiază adăpostul curat,

Și altul îți voi da, cu mult mai bun”.

Tennyson.

Odată la zece mii de ani sau chiar mai mult, o idee își face deodată apariția în lume și, asemenea unui alt Prometeu, deschide omenirii porțile unei noi ere. La sfârșitul secolului precedent, s-a născut o asemenea idee, o concepție foarte importantă, cunoscută ca teoria Evoluției. Ca un fulger care alungă bezna nopții, lumina sa a pătruns în cutele cele mai tainice ale conștiinței și, de atunci, oamenii au putut să vadă Natura la lucru fără a mai fi nevoie să-i simtă mâna apăsătoare, încă din zorii timpurilor trecute s-a născut, tot așa, o altă concepție, cea a Reîncarnării.

Reîncarnarea ne învață că viața, care se manifestă succesiv în corpuri diferite, se înalță spre o capacitate mai vastă și mai nobilă de a simți și de a gândi, iar Evoluția ne face să vedem dezvoltarea formelor într-o structură care devine

din ce în ce mai complexă. Aceste două concepții sunt asemenea mâinii drepte și celei stângi ale marelui Arhitect care modelează lumea. Taina universului nu este decât pe jumătate dezlegată dacă ne mărginim la o analiză efectuată numai în lumina unuia din aceste adevăruri; dacă le vom considera inseparabile, completându-se unul pe celălalt, atunci vom fi în posesia unei concepții care se va dezvolta odată cu noi înșine.

Cu toate că reîncarnarea este considerată de obicei ca fiind specifică sufletului omenesc, ea este în realitate un proces valabil întregii vieți și tuturor organismelor. Viața trandafirului care moare se întoarce în subdiviziunea „sufletului-colectiv” al rozaceelor, după care se reîncarnează sub forma unui nou trandafir, câinele care moare se întoarce la „sufletul-colectiv” canin căruia îi aparține, și se reîncarnează apoi ca un pui fătat de curând. Și în cazul omului, procesul este asemănător, cu singura deosebire că atunci când moare, el nu se întoarce în cadrul unui „suflet-colectiv”, deoarece el este o conștiință individuală și separată de cea a semenilor lui; atunci când se reîncarnează, el revine în noua viață cu facultățile pe care le-a căpătat în viețile sale precedente fără să le fi diminuat prin împărțirea lor cu ceilalți indivizi.

S-a convenit ca termenul *reîncarnare* să fie folosit pentru acest proces numai atunci când el se referă la sufletele oamenilor și semnificația lui

este interpretată uneori diferit, după cum urmează:

1. Se înțelege uneori prin acest cuvânt că la nașterea unui copil, Dumnezeu nu creează un suflet pentru el, acest suflet existând de mult timp ca individ, într-o oarecare stare spirituală, în momentul nașterii acest suflet ia o formă umană pentru prima și ultima oară. În aceasta constă doctrina Preexistenței;

2. O altă semnificație consideră că sufletul omului a apărut deja anterior în forme corporale, câteodată sub formă umană alteori sub formă animală sau vegetală, și că, după moarte, acest suflet se va putea renaște ca animal sau ca plantă înainte de a se întoarce încă odată într-o formă umană. Această concepție este cunoscută ca doctrina Transmigrației sau Metempsihoză;

3. Potrivit celei de a treia semnificații, sufletul omului, înainte de a se naște în corpul unui copil, a mai trăit pe pământ fie ca bărbat sau ca femeie, dar nicidecum ca animal sau plantă, afară numai de cazul când nu s-a „individualizat”, adică înainte ca sufletul să nu fi devenit o entitate individuală, eternă și conștientă de sine. Și astfel, la naștere, după un interval de timp trăit într-o stare spirituală, sufletul se va întoarce pe pământ ca bărbat sau ca femeie, dar nu se va naște din nou ca plantă sau animal. Aceasta este doctrina Reîncarnării.

Teosofia consideră că un suflet, odată ce s-a

„individualizat”, a devenit suflet omenesc, și nu se mai poate reîncarna într-o formă animală sau vegetală. Gânditorii de azi limitează folosirea termenului de Reîncarnare numai pentru cea de-a treia semnificație așa cum s-a arătat mai înainte. În literatura teosofică modernă, reîncarnarea nu înseamnă renașterea sub forma unei plante sau a unui animal, căci dacă așa ceva ar fi posibil, sufletul, pe cale de evoluție, nu ar avea nimic de câștigat dacă ar face acest pas înapoi în regnurile inferioare.

Fiecare, trebuie să descopere personal adevărul despre reîncarnare, prin studiu și observație, tot așa cum în activitatea științifică cercetătorul recunoaște ce ajutorul unor mijloace asemănătoare adevărul din procesul de Evoluție. În acest capitol, vom schița legile după care oamenii se reîncarnează, în măsura în care ele au fost descoperite prin cercetarea ocultă.

Mai întâi va trebui să ținem seama exact de ceea ce constituie obiectul reîncarnării. Pentru aceasta va trebui să înțelegem ce este sufletul, și care sunt vehiculele sale sau instrumentele de cunoaștere (figura 26).

VEHICULELE SUFLETULUI					
PL	ME	CO	Se	IDEA	
AN	NTAL	RP	rvește	LURI	
ME	SU	CA	pentru	GÂN	
NTAL	PERIOR	UZAL	a	DURI	

			evolua	ABS TRACTE
	ME NTAL INF ERIOR	CO RP ME NTAL	Se rvește pentru a gândi	IDEI GÂN DURI CON CRETE
PLAN ASTRAL		CO RP AS TRAL	Se rvește pentru a simți	EMO ȚII DOR INȚE
PLAN FIZIC		CO RP FIZ IC	Se rvește pentru a acționa	REA CȚII SEN ZORIALE ACȚI UNI

Fig. 26

Sufletul omenesc este o Conștiință individuală și permanentă care trăiește într-o formă sau corp de materie invizibilă. Acest corp al sufletului, compus dintr-un fel de materie numită materie mentală superioară, este cunoscut sub numele de Corp cauzal. El are o formă omenească, dar care nu este de sex masculin sau feminin, ci este mai degrabă asemănător îngerului așa cum ni-l înfățișează tradiția; el este înconjurat de o materie de formă ovoidală, materie aprinsă și

luminoasă ca nuanțele schimbătoare și delicate ale apusului de soare. Această formă numită Augoeides și ovoidul de materie luminoasă care-l înconjoară, constituie locuința permanentă a sufletului, sau corpul causal. Sufletul este nemuritor și trăiește veșnic în acest corp causal. Pentru suflet, nu există nici naștere, nici copilărie, nici bătrânețe, nici moarte; el este nemuritor, și își dezvoltă capacitățile de iubire, de gândire, de acțiune, pe măsură ce se scurg secolele. El nu trăiește decât pentru a căpăta o experiență de viață cât mai bogată într-un anumit domeniu, și este cel mai fericit atunci când ajunge să-și aducă contribuția la Planul pe care Părintele său divin l-a conceput pentru evoluție.

Evoluția sufletului este posibilă prin experiența pe care o acumulează în viețile trăite în regnuri inferioare celor care constituie adevăratul său lăcaș. În acest scop, el se reîncarnează, adică:

1. El adună materie care aparține planului mental inferior și o modelează creând un corp mental cu ajutorul căruia el va putea gândi, adică va traduce lumea exterioară a fenomenelor sub forma unor idei concrete și a unor legi;

2. El adună apoi materie astrală din care va crea un corp astral prin intermediul căruia va putea simți, adică va fi în stare să traducă lumea fenomenelor sub formă de dorințe personale și de emoții;

3. Lui i se creează un corp fizic

corespunzător, cu ajutorul căruia va putea să acționeze, și, prin intermediul căruia va traduce lumea în termeni de proprietăți fizice cum ar fi atracția gravitațională, căldura sau frigul, starea de repaus sau de mișcare etc.

Procesul prin care sufletul îmbracă aceste trei corpuri se numește Reîncarnare. În timpul vieții corpului fizic, fiecare vibrație la care nervii răspund, dă naștere în creier la o reacție senzorială; această reacție este apoi apreciată ca agreabilă sau neplăcută de către corpul astral, după care corpul mental, la rândul lui, ia cunoștință de aprecierea corpului astral și traduce această impresie în gândire; această gândire este percepută în cele din urmă de către suflet în corpul causal. Sufletul transmite apoi răspunsul său relativ la fenomenul din lumea fizică, și îl face să ajungă la creierul fizic prin intermediul corpului mental și al corpului astral. Pe toată durata de timp cât funcționează conștiința, se va stabili un asemenea schimb de mesaje cu corpul causal. După ce au fost acumulate în felul acesta un număr mare de idei, sufletul le analizează, le sistematizează, și, prin generalizări, își îmbogățește experiența din domeniul vieții idealurilor de gândire și acțiune. El operează transmutația lumii fenomenelor în concepte eterne care vor face apoi parte din el însuși.

Procesul invers celui al Reîncarnării, pe care îl numim moarte, nu schimbă cu nimic corpul

cauzal. În primul rând, corpul fizic este dat deoparte, iar fenomenele fizice nu îi mai provoacă niciun fel de reacție; sufletul posedă însă celelalte două corpuri, cel mental și cel astral. Apoi este abandonat și corpul astral, iar fenomenele astrale nu îi mai pot solicita atenția, lumea fiind observată de către suflet doar cu ajutorul planului mental inferior. În cele din urmă și corpul mental este îndepărtat, iar sufletul rămâne pe deplin în corpul cauzal, fără a mai poseda vreun vehicul inferior. (A se vedea capitolul „Omul în timpul vieții și morții”). Odată mai mult, el rămâne în sălașul său, ca să spunem așa, deși în realitate nu și l-a părăsit niciodată. El nu a făcut decât să-și proiecteze în afară o parte din conștiința și voința sa prin vehiculele făcute dintr-o materie inferioară, și acest proces este numit de oameni Reîncarnare. Sufletul se servește de diferite vehicule un anumit timp, și, atunci când nu mai are nevoie de ele, le abandonează.

Ceea ce noi numim viață și moarte, pentru suflet nu este altceva decât un proces de dirijare a unei părți din conștiința sa spre planurile inferioare de existență, și apoi de aducere a ei înapoi pe planurile superioare.

Metoda folosită pentru a studia legile Reîncarnării constă în observarea sufletelor atunci când se nasc într-un corp fizic în care-și trăiesc viața, și pe care îl părăsesc la moarte, ca după aceea să-și abandoneze succesiv corpul astral și

apoi pe cel mental pentru a se regăsi în cele din urmă, în deplinătatea ființei lor, în corpul causal. Toate particularitățile acestui proces sunt înregistrate în memoria Logosului, iar acela care reușește să stabilească un contact cu această memorie va putea să cunoască reîncarnările succesive al oricărui suflet.

Grație acestei metode, au fost întreprinse cercetări în urma cărora au fost obținute suficiente date care să ne permită să enunțăm legi corespunzătoare.

În fenomenul Reîncarnării, o caracteristică importantă o constituie faptul că legile sale diferă în funcție de natura sufletelor. În nicio epocă sufletele nu sunt la fel de evaluate; celor care sunt mai înaintate în vârstă, mai mature, li se aplică alte legi decât sufletelor mai tinere. Rațiunea existenței acestei diferențe de vârstă a sufletelor va fi explicată pe larg în capitolul despre „Evoluția animalelor”. Scopul reîncarnării este acela de a oferi unui suflet posibilitatea de a deveni mai înțelept și mai bun prin experiențele acumulate în cursul fiecărei încarnări. Se constată că unele suflete sunt în stare să învețe repede din experiențele vieții doar în cursul a câtorva încarnări, spre deosebire de altele care învață mult mai greu, și de aceea vor trebui să repete de mai multe ori aceste experiențe, venind la încarnare de mai multe ori. Această diferență în aptitudinea de a învăța mai repede din

experiențele trăite se datorează diferenței de vârstă a sufletelor; luând drept criteriu diferența de vârstă, sufletele pot fi grupate în cinci mari categorii, așa cum sunt prezentate în tabelul din figura 27.

Sufletele cele mai tinere sunt cele care nu sunt în stare să-și domine natura dorințelor încă violente și rudimentare, și care sunt lipsite de capacități mentale. În prezent, aceste suflete apar în rasele sălbatice și cele pe cale de a se civiliza, ca și în indivizii înapoiați sau criminalii înnăscuți din comunitățile civilizate (grupa a cincea din tabel). Sufletele puțin mai evolute, și deci mai în vârstă, sunt cele care au depășit faza sălbatică, dar sunt dotate cu o inteligență redusă, le lipsește imaginația și inițiativa (grupa a patra). În aceste două grupe intră nouă zecimi din întreaga omenire.

TIPURI DE SUFLETE CARE SE REÎNCARNEAZĂ	
1. ADEPTI	Nu mai au nevoie să se reîncarneze
2. SUFLETE „PE CĂRARE	Se reîncarnează imediat sub conducerea Maestrului lor. Renunță la perioada

lor de viață în lumea
celestă.

3. SUFLETE a) Se
„CULTIVATE”. reîncarnează de două
ori în fiecare subrasă.
Petrec în medie 1200
de ani în lumea
celestă.

b) Se
reîncarnează mai
mult de două ori în
aceeași subrasă.
Petrec în jur de 700
de ani în lumea
celestă.

4. SUFLETE Se reîncarnează
„SIMPLE”. de nenumărate ori în

5. SUFLETE fiecare subrasă
NEDEZVOLTATE înainte de a trece la
următoarea

Fig. 27

Urmează sufletele cele mai avansate și mai cultivate din toate rasele; ele aparțin celor al căror orizont intelectual nu se limitează doar la familie sau la națiune, și care tind spre o perfecțiune ideală și se străduiesc în mod conștient să o realizeze (grupa a treia). Mai puțin numeroase sunt sufletele care au descoperit că scopul vieții este sacrificiul de sine și punerea în

slujba altora, suflete aflate „pe Cărare” și care își făuresc în mod conștient viitorul (grupa a doua). Ca pe niște flori rare în arborele omenirii îi găsim pe Adepți, Maeștrii înțelepciunii, acești Frați mai în vârstă ai Omenirii, care reprezintă Reflectarea lui Dumnezeu pe pământ și care conduc evoluția potrivit Planului Divinității (grupa întâia).

Sufletul se reîncarnează în subrasele raselor-rădăcină studiate în capitolul anterior. Înainte de a trece la studierea legilor reîncarnării, va trebui să excludem chiar de la început cele două grupe de suflete care nu se mai supun acestor legi, grupe care îi conțin pe Adepți și pe acei indivizi care se află „pe Cărare”. Adeptul a depășit stadiul în care este nevoit să se mai reîncarneze, pentru că el a acumulat întreaga experiență a tuturor civilizațiilor în sânul cărora a trăit. El și-a îndeplinit misiunea de a deveni om. El a devenit „o coloană în Templul Dumnezeului meu, și nu se va mai mișca de acolo”. Cu toate acestea, mulți dintre Adepți se reîncarnează de bunăvoie printre oameni pentru a fi Legiuitorii și îndrumătorii lor în scopul de a-i uni pe aceștia cu Dumnezeu. Când un asemenea Adept dorește să se reîncarneze, el își alege locul și ora nașterii, căci este stăpân absolut pe destinul său.

Sufletele „pe Cărare” sunt discipoli ai Maeștrilor înțelepciunii, și, de obicei, după moarte, ele se reîncarnează după câteva luni sau câțiva ani, fără să-și fi abandonat înaintea noii lor

nașteri nici corpul mental și nici pe cel astral, contrar celor ce se întâmplă în mod obișnuit. Această situație se abate de la legea generală care impune ca, după moartea corpului fizic, sufletul să trăiască o perioadă scurtă pe plan astral, după care, după ce și-a părăsit corpul astral, să rămână mai multe secole în planul lumii mentalului inferior (numit și Devakhan), unde sufletul își re trăiește aspirațiile vieții de pe pământ, dar de data aceasta în deplinătatea fericirii pe care și-a dorit-o. Se scurg astfel secole întregi de activitate fericită până când forța aspirațiilor spirituale este epuizată în întregime, după care sufletul își abandonează și corpul mental inferior, rămânând în corpul său causal împreună cu toate experiențele sale transformate în idealuri și facultăți. Deoarece sufletul mai are încă multe de făcut pentru a ajunge la perfecțiune, el se reîncarnează, îmbrăcându-se cu trei corpuri noi, corpul mental, corpul astral și corpul fizic.

Așa cum s-a arătat, discipolul aflat „pe Cărare” face excepție de la această metodă obișnuită de evoluție; el renunță la secolele de fericire pe care și le-ar fi putut petrece în acea lume cerească, dorind cu nerăbdare să continue să lucreze pe plan fizic pentru Maestrul său; el renunță la fericirea la care era îndreptățit pentru a se pune în slujba omenirii. Maestrul său îi alege locul și perioada în care se va naște din nou, păstrându-și la această nouă naștere corpul astral

și corpul mental din viața anterioară, limitându-se la a-și lua doar un corp fizic.

Legile reîncarnării care se aplică sufletelor care nu sunt nici discipoli, nici Adepți pot fi deduse și din analiza cazurilor prezentate în tabelele din figurile 28 până la 31. Aceste tabele prezintă cazurile a patru indivizi de-a lungul mai multor reîncarnări.¹

Toți patru au în spatele lor mai multe sute de vieți, dar în studiul care a fost întreprins, cercetările s-au limitat numai la viețile lor mai recente.

Aceste patru persoane aparțin grupei sufletelor cultivate, iar studiul legilor care acționează asupra evoluției lor ne va furniza de asemenea informații privind reîncarnarea altor două clase, cele ale sufletelor simple și ale celor nedezvoltate.

Detaliile date în cazul acestor încarnări în

1 Acești patru indivizi A, B, C, D sunt respectiv egourile numite Sirius, Orion, Alcyone și Erato, din „*Viețile lui Alcyone*”. De fapt Sirius și Alcyone nu mai aparțin grupei a treia din tabelul de la figura 27, căci ei se află acum „pe Cărare”. Dar cum ei au intrat abia de curând în această categorie (în cazul lui Sirius, în încarnarea din Grecia, în anul 524 înainte de Christos, și în cazul lui Alcyone în anul 1910 al erei noastre), viețile lor trecute sunt considerate exemple reprezentative ale grupei a treia.

ceea ce privește locul, epoca, sexul, rasa și durata care separă două vieți succesive, ne permit să constatăm că:

1. Sufletele cultivate se împart în alte două tipuri secundare: unul le cuprinde pe cele al căror interval dintre moarte și o nouă naștere este de 1200 de ani (Subiecții A, B și D, din figurile 28, 29 și 31), și celălalt se referă la cele al căror interval între două vieți succesive nu este decât de aproximativ 700 de ani (Subiectul C, din figura 30). Perioada de timp care separă încarnările este petrecută de suflet în mare parte în lumea cerească inferioară, în „Devakhan”, iar durata vieții în această stare depinde de cantitatea și de intensitatea aspirațiilor înalte care l-au însoțit în viața pe pământ.

SUBIECT A ULTIMELE 20 DE VIEȚI Vârsta medie a vieții ferestre: 66 de ani $\frac{1}{3}$ Perioada medie între reîncarnări: 1208 ani $\frac{1}{2}$

Dal a nașterii	Locul nașterii	R asă	S ex	V ârsta la moart e	In terval In tre vieți
23 650 Hr.	1. Americ a de Nord	-1	IVasculi n	5 6	9 29
22 665	Americ a de Nord	2		6 4	1 135
21	Poseid	*3	*	8	1

466	onis			4	826
19	Bactrio			7	1
556	ne	„4	1	276	
15	Africa	5	6	1	
209	de Nord		9	266	
16	Poseid	„6	fe	5	1
874	onis		minin	1	041
15	Tartari			8	1
782	a	7	5	167	
14	Canad	1	5	8	
530	a		7	19	
		2	m		
13	Poseid		asculi	5	1
654	onis	n	4	505	
12	Perú	*3	8	1	
095			2	266	
10			7	1	
747	China	*4	9	050	
96	Poseid		fe	5	1
15	onis	5	minin	4	262
83	Etruria	6	4	1	
02			4	241	
			m		
70		V-	asculi	6	6
17	Egipt	n	8	19	
63	India	t	9	6	
30			0	05	
56		1	4	1	
35	India		7	551	
40	Egipt	1	7	1	

37			1		0	143
28	Creta	4		8	8	
24				7	30	
19		2		4	1	
07	Arabia			5	338	
52				7	2	
4	Grecia	*4		0	301	
15						
47 d.						
Hr.	Anglia	„5				

Fig. 28

În cazul sufletelor nedezvoltate și al celor simple, o viață fizică de șaizeci de ani va fi suficientă pentru a crea destulă forță spirituală ca cei din primul caz să rămână în Devakhan între cinci și cincizeci de ani, iar ceilalți între două până la trei secole.

Dacă se întâmplă ca viața pe planul fizic să fie scurtă, ca atunci când moartea survine în copilărie sau adolescență, șederea în Devakhan va fi mult mai scurtă, deoarece forța spirituală creată va fi mai redusă.

SUBIECT B - ULTIMELE 20 DE VIEȚI Vârsta medie a vletll terestre: 63 de ont 1/2 Perioada medie între reîncarnări: 1017 ani 3/4

Dot a nașterii	Locul nașterii	R asa	S ex	vâ rsta moart e	In terval între vieți
23	Hawa	1	m	6	8

875	T.			asculi			
Chr.	l		V-2	n	0	37	
22		Mada	2	fe	5	7	
978		gascar		minin	7	13	
22		Malac	7		5	6	
208		ca			6	12	
21		India	1		3		
540		de sud			6		O
21		India	2		4		
504		de sud			8		O
21		India	2		6		1
456		de sud			4	776	
				m			
19		Bactri		asculi	7	1	
617		ono	4	n	1	245	
18		Maro	5		6	1	
301		c			7	006	
17		Posei	„6	i	9	1	
228		donis			1	447	
15		Tartar			5	1	
690		ic	„7		8	125	
14		Cana	1	1	5	7	
507		da			6	80	
13		Posei	*2	fe	3	1	
671		donis		minin	8	543	
12					8	2	
090		Perú	*3		5	319	
96					1	7	
86		China	„4		3	0	
96		Posei	5	1	3	1	

03	donis		4	9	239	
83	Etruri	6	*	6	1	
25	a			5	602	
67	Tarta			5	1	
58	na	7		2	007	
56		V-		6	1	
29	India	1		2	652	
		1	m			
40			asculi	7	1	
15	Egipt	n		1	208	
27	Africa	*2	*	4	8	
35	merid.			8	09	
18	Persia	*3		1	3	
79				7	41	
15	Asia	„4		3	9	
21	Mied			1	91	
49	Greci	4		7	2	
9	a			6	020	
15	Veneți	*4	*	2		
97	d.a			3	2	
Hr.					86	
		6	*			

Fig. 29

Pentru majoritatea sufletelor cultivate, o viață fizică, aici pe pământ, de șaizeci de ani va permite ca acestea să rămână 1.000 până la 2000 de ani în Devakhan, durata exactă depinzând de intensitatea forței ce va trebui să fie transmutată în facultăți.

SUBIECT C ULTIMELE 30 DE VIEȚI Vârsta

medie a vieții ferestre: 72 de ani 2/3 Perioada
medie între reîncornări: 706 ani

Da to nașterii	Locul nașterii	R asă	S ex	V ârsta la moart e	In terval între vle (t
22 6621 Chr.	Americ a de Nord	-2	IV minin	8 4	8 19
21 759	India	„6		1 7	2 75
21 467	India	2	m asculi n	8 5	8 08
20 574	India	*3		1 09	9 11
19 554	China	e		6 9	6 00
18 885	Asia centroid	V- 1	1	7 9	5 97
18 209	Africa de Nord	1 V-5		7 1	6 74
17 464	Asia centralQ	V- 1		6 0	5 28
16 876	Poseid onis	IV -6		8 4	7 17
15 995	Asia centrate	V- 1	fe minin	5 8	5 35
15	India	*		7	7

402			1		9	72	
14				*	9	8	
551	India	i		1	09		
13	Poseid	IV		8	6		
651	onis	-2		2	92		
			m				
12		V-	asculi	8	7		
877	India	1	n	2	02		
12	Perú	IV		9	8		
093		-3		0	21		
11		V-		7	6		
182	India	1		1	82		
10		*		7	6		
429	India	1		3	84		
96	Poseid	IV	*	8	8		
72	onis	-5		6	11		
87		V-		8	8		
75	India	1		3	40		
78		1	*	7	7		
52	India			8	88		
69		1	fe	7	9		
86	Egipt		minin	7	45		
59	India	1.		1	3		
64		1		7	12		
56		*	*	4	6		
35	India	1		7	18		
49		*		6	6		
70	India	1		9	66		
40		1		7	9		
35	Egipt			5	01		

			*	m		
30		1		asculi	8	7
59	India			n	1	98
21			1		5	5
80	India				6	96
15	Persia		„3		8	8
28					7	11
63			—		7	1
0	India	.1			1	183
62			*		7	8
4 d. Hr.	India	1			0	02

Fig. 30

Printre aceste suflete cultivate există un grup mic reprezentat de subiectul C din tabelul 30, care, deși dispune de o cantitate de energie sprintuală egală cu aceea care i-ar permite să rămână în Devakhan 1200 de ani, își scurtează durata vieții cerești la numai 700 de ani.

SUBIECT O ULTIMELE 16 DE VIEȚI Vârsta medie a vieții terestre: 53 de ani $\frac{3}{4}$. Perioada medie între reîncarnări: 1221 ani $\frac{1}{4}$.

Dat	Locul			V	In
a	nașteri]	R	S	ârsta	terval
nașterii		asă	ex	la	între
				moart	vieți
e					
192			m		
45 i.	Chalde	IV	asculi	7	2
Chr.	a	-6	n	6	022
171	Egipt	„5		7	1

47				2	787	
	152	Poseid	„3	4	4	
88	onis			4	98	
	147		* fe	5	5	6
46		Alaska	1	minin	5	53
	140	Americ			6	1
38		a de Nord	„2	2	187	
	120				8	2
89		Perú	„3	5	367	
	963		*		1	2
7		Chino	4	2	2	
	960	Atlanti	*		3	9
3		da de Nord	5	9	95	
	856		*		5	1
9		Etruria	6	9	053	
	745		*		6	1
7		Japonia	7	5	513	
				m		
	587		V-asculi		7	1
9		Egipt	1	n	5	772
	403	India	e!		4	1
2				5		829
	215		2		6	1
8		Arooia		8		517
					1	4
	573	Persia	f3	2	1	
			M		7	1
	520	Atena	4	1	952	
	150	Germa	M		1	3
3 d. Hr.	nia		5	9	32	

4	185		5	*		
---	-----	--	---	---	--	--

Pig.31

2. Sufletele cultivate care aparțin primului tip secundar se nasc de cel puțin două ori în fiecare subrasă a fiecărei Rase-rădăcină, și aceasta, în general, în ordinea numerică a subraselor. Dacă ne referim la subiectul A din tabelul de la figura 28, vedem că el s-a născut în anul 23650 î. Crh. În prima subrasă a Rasei-rădăcină atlantă; viețile care urmează le trăiește în cadrul altor subrase ale acestei rase în ordinea lor numerică. După viața în a șaptea subrasă, acest suflet se întoarce în prima subrasă, schimbându-și sexul, și apoi se naște din nou în următoarele subrase, mereu în ordinea lor numerică, fără a-și schimba mereu sexul. Atunci când se naște a doua oară în subrase, el o omite pe cea de-a șaptea. Din momentul în care sufletul a acumulat deja calitățile sufletești caracteristice unei rase, el nu se va mai reîncarna în nicio subrasă a acesteia. În cazul subiectului A, este evident că o singură viață în cea de-a șaptea subrasă i-a fost de ajuns ca să acumuleze calitățile care îi erau necesare mai târziu. Există și cazuri în care sufletul se reîncarnează de două ori, succesiv, în aceeași subrasă, deoarece nu a reușit să-și însușească toate calitățile acelei subrase într-o singură viață.

Sufletele cultivate care aparțin celui de-al doilea tip secundar, reprezentat de subiectul C ar

trebui de asemenea să urmeze o lege generală, dar din analiza tabelului din figura 30 nu este posibil să deducem nimic. Mai târziu, cu siguranță, când alte suflete din categoria aceasta vor fi analizate, se va putea deduce legea care dirijează încarnările lor.

3. În privința sexului corpului fizic, observăm că acești patru subiecți prezintă diferențe considerabile. Încarnările se fac în corpuri masculine sau feminine pentru ca sufletul să capete calități care sunt mai dezvoltate la un sex față de celălalt. Ținând însă seama că aptitudinea de a asimila experiențe variază de la un suflet la altul, și că, în afară de aceasta, nevoile suferă schimbări pe parcursul vieților, nu există o regulă strictă în ceea ce privește numărul de încarnări într-un sex oarecare.

De obicei sufletul nu se reîncarnează succesiv în același sex de mai mult de șapte ori sau de mai puțin de trei ori. Există însă și excepții, ca în cazul subiectului A care, după trei vieți succesive ca bărbat, se încarnează de două ori la rând ca femeie, și revine apoi în următoarea încarnare într-un corp de sex masculin. S-a observat și cazul unui suflet care nu a avut mai puțin de nouă vieți succesive ca femeie.

4. Niciun principiu general nu apare în mod clar în ceea ce privește durata vieții într-un corp fizic. Perioada în care un suflet trebuie să se nască este determinată de sfârșitul vieții în lumea

cerească. Ora morții este de obicei fixată dinainte de către „Domnii Karmei” - îngerii care, potrivit Planului lui Dumnezeu, au misiunea de a pune în cumpănă binele și răul din trecut și din prezent, pentru ca din acțiunea lor reciprocă să rezulte cât mai mult bine. Viața poate fi curmată relativ repede printr-o boală sau printr-un accident dacă Domnii Karmei consideră că în felul acesta este grăbită evoluția viitoare a sufletului; viața poate fi însă și de lungă durată dacă se consideră că acest lucru îi permite sufletului să capete o facultate oarecare în vederea aceleiași evoluției.

Deși încercările importante din viața fizică precum și sfârșitul fiecărei încarnări sunt fixate de acești slujitori ai lui Dumnezeu potrivit „karmei” fiecărui suflet - adică după serviciile pe care sufletul trebuie să-l facă altora și să le primească la rândul lui, ca rezultat al vieților din trecut - planul general poate fi modificat din inițiativa individului însuși, sau a altor persoane ale căror acțiuni îl vor afecta direct. De exemplu, în cazul morții prin accident, se poate ca acest sfârșit să fi fost prevăzut de către Domnii Karmei; dar uneori lucrurile nu stau chiar așa, și accidentul se produce în urma intervenției unor forțe noi care acționează asupra acestei vieți. Într-un asemenea caz, planul este perturbat, dar va putea fi îndreptat la începutul viitoarei vieți, în așa fel încât de fapt nimic nu va fi pierdut pentru acel suflet al cărui destin a fost momentan modificat

printr-o acțiune fortuită.

Sinuciderea, în orice caz, nu este prevăzută în planul vieții vreunei persoane; omul este răspunzător direct de un asemenea act, deși această responsabilitate poate fi împărțită cu alții.

Pentru sufletele care aparțin grupelor de suflete simple și nedezvoltate, legea reîncarnării se modifică în sensul că acestea se nasc de mai multe ori în aceeași subrasă înainte de a trece la următoarea. Acest lucru este necesar deoarece aptitudinea lor pentru a acumula experiență de viață este destul de redusă, din care cauză au nevoie de mai mult de o singură încarnare în cadrul aceleiași subrase. Intervalul dintre două vieți succesive este uneori doar de câțiva ani, deși el se poate întinde până la două sau trei sute de ani. Aceste suflete se află, pe scara evoluției generale, cu milioane de ani în urma sufletelor cultivate. Totuși starea lor de întârziere nu implică neapărat că natura lor este rea; această stare depinde doar de vârsta sufletului. Concepțiile mai largi asupra vieții și simpatiile profunde, caracteristice sufletului cultivat, vor fi într-o zi însușite și de sufletele nedezvoltate și de cele simple; dezvoltarea calităților se face pentru toți mai devreme sau mai târziu, în viața fără de sfârșit a sufletului.

Dacă examinăm tabelele care prezintă viața celor patru subiecți luați ca exemplu, vom fi uimiți de mulțimea detaliilor privind locurile, datele și

rasele legate de aceste nașteri, și ne vom întreba cum poate un cercetător ocultist să fie sigur de exactitatea acestor date. Cum poate el să fie sigur că bărbatul născut în Poseidonis (subiectul D) și femeia eschimosă din viața următoare sunt unul și același suflet? Admițând că există o memorie a Logosului, cum pot fi cunoscute aceste lucruri?

Întrebarea este normală, și răspunsul ne va arăta clar că metodele de investigație oculte nu sunt fundamental diferite de cele folosite de către savanții din zilele noastre. Identificarea locului în care s-a născut un individ se poate face fără dificultate; cercetătorul va vedea nașterea copilului, apoi va observa ținutul și împrejurimile sale (mările, munții, lacurile, și râurile din apropiere); bazându-se pe cunoștințele de geografie actuale, el va putea destul de simplu să stabilească cu precizie locul respectiv. Dacă epoca pe care o cercetează este foarte îndepărtată, cercetătorul va trebui să țină seama de configurația suprafeței globului de atunci care se deosebește de cea actuală. Cercetătorul va trebui să observe la început locul așa cum arăta apoi, apelând la memoria divină, va situa același loc în configurația geografică actuală. În felul acesta va putea stabili denumirile geografice cu ajutorul cărora va putea fi identificat locul nașterii.

Pentru a stabili rasa și subrasa sunt necesare cunoștințe solide de etnologie. Cine a călătorit mult poate distinge fără prea mare greutate un

chinez de un japonez, sau chiar un celt din Franța de un celt din Italia, sau un norvegian de un englez. De asemenea, observațiile asupra caracteristicilor diferitelor rase, și mai ales modificările elementelor subtile și invizibile ale corpurilor subraselor, vor permite cercetătorului să obțină informațiilor de care are nevoie.

Determinarea perioadelor de timp referitoare la urmărirea unor anumite evenimente ale epocii în care a trăit un anumit subiect este ceva mai dificilă. Cercetătorul citește atunci în memoria Logosului, putând urmări evenimentele petrecute în epoca aceea, într-un ritm mai rapid sau mai lent, după cum dorește. Dacă dorește, el poate să urmărească minut cu minut întâmplările din cursul unei zile, sau, tot așa de bine, el poate să observe doar în câteva secunde ce s-a petrecut în timpul unei primăveri, a unei veri, a unei toamne, a unei ierni, într-o localitate oarecare și să numere anii după succesiunea anotimpurilor.

Dacă el dorește să cerceteze evenimentele petrecute în Egipt, într-o epocă istorică îndepărtată, pentru a stabili data la care acestea au avut loc, va trebui să urmărească o ceremonie de la curtea unui faraon, să rețină numele acestuia atunci când cineva din suită îl pronunță, și după aceea să consulte o enciclopedie pentru a stabili exact când a trăit acel monarh. Dacă îl interesează Grecia, va trebui să vadă pe cineva scriind o scrisoare sau vreun document și să

rețină în timpul cărei olimpiade au fost scrise acestea. Va putea, de asemenea, să plece de la un eveniment cunoscut, ca, de exemplu, bătălia de la Marathon pentru a număra anii care s-au scurs de la acea bătălie până la evenimentul pe care îl studiază. La Roma, vă trebuie să se găsească lângă un scrib, atunci când acesta datează o scrisoare după formula de atunci „din anul cutare de la întemeierea Cetății”, sau să asiste la debaterile din senat și să rețină numele consulilor aliați atunci în funcție, pentru ca după aceea, consultând datele istorice ale epocii și țării respective, să stabilească precis data căutată. Uneori el va socoti anii în sensul scurgerii lor normale sau în sens invers plecând de la un punct de reper în timp, ca de exemplu dispariția Atlantidei care a avut loc cu 9564 de ani înainte de epoca creștină, această dată fiind stabilită odată pentru totdeauna de către cercetător într-o numărătoare anterioară. Când este cazul să se estimeze perioade de timp foarte mari, de ordinul sutelor de mii de ani, cercetătorul va trebui să aibă și cunoștințe de astronomie pentru a putea calcula aceste perioade prin evaluarea poziției stelei polare față de axa pământului. Ca și pentru savantul modern, valoarea studiului efectuat de cercetătorul ocult va depinde de grija cu care își va aduna informațiile, de cunoștințele generale și de aptitudinea sa de a-și prezenta rezultatele cât mai metodic.

Atunci când este vorba de a recunoaște un suflet în diversele sale încarnări, un cercetător bun nu poate să facă, în niciun caz, erori de identificare. Este cunoscut faptul că corpul fizic al unui subiect se schimbă la fiecare reîncarnare, dar corpul sufletului, Corpul causal împreună cu acel Augoides pe care îl conține, nu se schimbă niciodată. Odată ce un cercetător a reținut aspectul acestui corp etern al sufletului, el îl va recunoaște în fiecare viață în care apare oricât de diferite ar fi corpurile fizice pe care le va avea. Corpul causal constituie elementul sigur de identificare al unui suflet, căci el rămâne neschimbat, și nu corpul fizic al unui nou-născut sau al unui bătrân.

Ne mai rămâne să analizăm în acest capitol două tabele (fig. 32 și 33). Între cele trei suflete A, B și C pe care le-am studiat există strânse legături sentimentale, de afecțiune puternică stabilită în decursul multor vieți. Fiecare suflet evoluează sub presiunea propriei sale eternități, și în afară de aceasta, cărarea care duce la unirea sa cu divinul nu o străbate singur, ci mână în mână cu alte suflete pe care învață să le iubească. O adevărată legătură afectivă este întotdeauna o legătură între suflete, și nu doar o legătură între trupuri de carne; de asemenea, oricum ar arăta acestea din urmă, iubirea va radia de la unul sau de la celălalt. Înrudirile pe plan fizic prezintă doar o importanță secundară; puterea multiformă a iubirii se va

manifesta întotdeauna cu milă și afecțiune pentru semenul său, oricare ar fi canalele terestre ce i-au fost impuse de Domnii Karmei.

B	A	A	C
..... Soție Soț	Soț	Soție
Străbunic	Nepot	Cumnat	Cumnat
.....	Frate	Frate
.....	Frate 2)	Frate 2)
.....	Soție	Soț
.....
Flu	Mamă
Mamă	Flu	Soț	Soție
Prietenă	Prieten	Frate	Frate
.....
Prietenă	Prietenă	Fică	Tată
Mamă	Fică
.....	Tată	Fică
.....
Soție	Soț	Frate 2)	Soră 2)
Prietenă	Prieten	Logodnic	Logodnică
.....
Flu 1)	Tată
.....
Flu	Tată
.....
Prieten	Prieten	Prieten	Prieten
1) Adoptiv 2) Gemeni			

Fig. 32

Din examinarea celor trei subiecți A, B și C,

constatăm că A și B aparțin tipului de suflete cultivate care petrec în Devakhan 1200 de ani, în timp ce subiectul C aparține celui de al doilea tip secundar cu un interval de timp între două vieți succesive de numai 700 de ani. Este evident că A și B nu vor fi contemporani cu toate perioadele vieților lui C, afară numai dacă în fiecare viață ar muri la o vârstă care le-ar permite să rămână 700 de ani în Devakhan. Din acest punct de vedere, situația este ilustrată în tabelul din figura 32. În decursul intervalului de timp prezentat în acest tabel, subiectul C trece prin 31 de reîncarnări, subiectul A prin 20, iar subiectul B prin 22. În timpul primei vieți a lui A, din seria studiată, el îl întâlnește pe C cu care se căsătorește, dar nu îl întâlnește pe prietenul B. Când A se naște din nou, el este soțul lui B și cumnatul lui C; în intervalul studiat sunt cazuri în care B și C sunt încarnați fără să-l întâlnească pe A. Tot din acest tabel putem vedea că în decursul celor 31 de vieți, C îl întâlnește pe A de 12 ori, în timp ce îi întâlnește, în același timp, pe A și B de numai opt ori. Legătura dintre A și C este foarte puternică, așa cum rezultă din tabel; oricare ar fi situația unuia față de celălalt – soț, frate, soră, îndrăgostiți pe care o soartă potrivnică îi împiedică să se căsătorească – sufletul vorbește celui alt suflet. Cândva, B, pe atunci femeie, adoptă o fetiță, A; datoria ei este înapoiată mai târziu de A, care, după aceea bărbat, adoptă un băiețel, B.

SUBIECTELE E ȘI F		
Loc	E	F
Atlantida	Frate	Frate
India	consanguin	consanguin
Scandin	Soț	Soție
avia	Sat	Soție
Perú	Toată	Fiica
	Mamă	Fiu
Persia	Soție	Soț
America	Prieten	Prieten
de Nord		Orfana
Asirla	Preot	o
		Templul
India	Soț	ui
Egipt	Logodnic	Soție
Arabia	Logodnic	Logodni
		ca
		Logodni
		ca
Colonie greceasc		
ă	Soț	Femele
	Bărbat	
Roma	„pe cărare”.	Soție
Epoca		Femele
actuală		

Fig. 33

În timpul celor paisprezece vieți în care

subiecții E și F se întâlnesc (figura 33), putem constata sub cât de diverse forme se manifestă legăturile de iubire. Când E își schimbă sexul și trece prin două încarnări feminine, iubitul ei este cu ea, mai întâi ca fiu și apoi ca soț. Când F își schimbă sexul, și se încarnează ca bărbat timp de trei vieți, el îl întâlnește în cursul celei de-a treia pe prietenul său E care atunci este bărbat. Între aceste ființe se stabilesc legături foarte puternice de simpatie și afecțiune. Mai târziu, lui E, care atunci apare ca preot, i se aduce o tânără orfană pentru a fi admisă în templu. Nu după mult timp, ei devin cei mai buni prieteni din lume, și preotul devine pentru această fată părinte și sfătuitor. Urmează o altă viață când aceste suflete sunt din nou soț și soție, și după aceea, două vieți în care se întâlnesc din nou ca logodnici care se iubesc mult, dar care, din pricina unor obstacole pe care nu le pot depăși, rămân doar în această situație. În viața următoare, F nu-și mai întâlnește iubitul, dar se întâlnesc iarăși într-o altă viață la Roma ca soț și soție. În viața lor prezentă, nu s-au mai întâlnit, dar chiar dacă, de data aceasta, planurile Domnilor Karmei îi țin sau nu separați unul de celălalt, legătura dintre aceste suflete rămâne puternică și nealterată de nimic, și ele se vor întâlni în viețile viitoare fie ca soți, tată și fiu sau prieteni; adevărata lor iubire se va manifesta odată în plus, revărsându-se din plin ca devoțiune și sacrificiu față de ființa iubită, oricare ar fi calea

pe care le-o rezervă Domnii Destinului.

Actul întâi, pământul. O scenă atât de întunecată de nenorociri, încât cu greu se mai pot vedea aceste tablouri schimbătoare.

Dar răbdare. Autorul nostru ne va arăta poate în vreun al cincilea act, ce înseamnă ciudata dramă.

Viața, fără cheia reîncarnării, este într-adevăr o dramă ciudată și sălbatică, așa cum i s-a părut cândva lui Tennyson, în ciuda credinței sale creștine. Este un proces crud această Evoluție care se îngrijește de specie, dar căreia nu îi pasă de o viață singulară. Să fim totuși de acord că Viața, indestructibilă și nemuritoare, evoluează și ea, și atunci viitorul oricărui individ va apărea în culori strălucitoare. În lumina reîncarnării, moartea nu ne mai apare victorioasă, oamenii merg fără încetare spre divinitate, mână în mână cu cei pe care îi iubesc, fără teama de a se despărți. Etapa în care vehiculele sufletului sunt supuse morții nu reprezintă pentru suflet decât un rol de scurtă durată, și atunci când piesa se încheie, atunci când toate viețile au fost trăite și toate morțile au fost suportate, sufletul își va continua evoluția ca Maestru al înțelepciunii, ca reflectare a lui Dumnezeu pe pământ, ca „Cuvânt făcut carne”. Așa este pentru toți, sălbatici sau oameni Cultivați, viitorul care așteaptă, gloria ce urmează a fi dezvăluită.

Capitolul patru

LEGEA KARMEI

Cine a suferit ca sclav, poate reveni acum ca prinț

Pentru blânda-i demnitate, meritul ce-a dobândit.

Cine a domnit ca rege, poate rățăci acum în zdrențe

Pentru faptele ce le-a făcut sau pentru ce a uitat să făptuiască.

Pe măsură ce omul acumulează mai multe cunoștințe, îi este din ce în ce mai clar că lumea în care trăiește se conduce după legi. Fiecare lege a naturii, odată descoperită, face ca voința noastră să fie mai liberă, deși, la primă vedere, ar putea să pară că limitează acțiunea noastră. De asemenea, dat fiind că acțiunea nu este decât rezultanta unei serii de forțe puse în mișcare într-o lume interioară prin gândire și sentimente, este esențial ca omul să recunoască în această lume interioară domeniul său, o lume ordonată și supusă legii. Marea lege a Karmei, sau a acțiunii, îi descoperă omului ceva din constituția interioară a ființei sale și îl ajută de asemenea să domine situațiile în loc să devină sclavul lor.

Știința modernă ne-a familiarizat deja cu această concepție care vede în universul întreg o expresie a Energiei. Electronul este un izvor de energie, și tot așa este fiecare stea, la o scară mult

mai mare. Această energie se modifică fără încetare, mișcarea se transformă în căldură sau în electricitate, electricitatea în magnetism și așa mai departe, din transformare în transformare.

Omul însuși este un rezervor de energie; el absoarbe energie din hrană și o transformă în mișcări ale trupului. Când ea este folosită pentru o acțiune bună, energia omului este binefăcătoare, și spunem în acest caz că el a folosit-o „bine”; când ea este folosită pentru a face cuiva un rău, se consideră că el a folosit-o „rău”. Pe toată durata vieții sale, omul acționează ca un transformator; energia universală pătrunde în el și el o transformă în acțiuni bune sau în acțiuni dăunătoare.

Legea Karmei se enunță ca fiind relația de la cauză la efect care se stabilește în procesul transformării energiei de către om. Această lege ține seama nu numai de universul vizibil și de forțele sale, așa cum face știința, ci consideră și acel univers de forțe mai vast și invizibil, care constituie adevărata sferă a activității umane. După cum clipind din ochi, omul proiectează în univers o forță care afectează echilibrul tuturor celorlalte forțe din cosmosul nostru fizic, tot astfel, prin fiecare din gândurile și sentimentele sale, el își modifică situația față de univers, și o modifică pe cea a universului față de el.

Dacă încercăm să înțelegem ce este Karma, primul lucru de care trebuie să ținem seama este

că avem de a face cu o forță și cu efectele sale. Această forță aparține fie lumii fizice a mișcării, fie lumii astrale a sentimentelor, sau lumii mentale a gândirii. Aceste trei tipuri de forțe sunt într-adevăr declanșate de noi, primul tip prin activitatea corpului nostru fizic, cel de-al doilea prin sentimentele corpului nostru astral, și cel de al treilea prin gândurile concrete și abstracte ale corpului nostru mental și ale celui causal. A te dăruia aspirațiilor, a-ți făuri vise, proiecte, a te gândi, a simți, a acționa, toate acestea implică declanșarea forțelor care aparțin acestor trei lumi; în funcție de felul în care ne folosim de aceste forțe, noi *ajutăm* sau ne *opunem*. Așadar întreaga forță pe care o folosim pe toate planurile este întotdeauna Energia Logosului; noi nu suntem decât transformatori ai acestei energii. Fiindcă transformăm și folosim această Energie, dorința Logosului este ca noi s-o punem în slujba Planului de evoluție. Atunci când acționăm în sensul ajutorării Planului, acțiunea noastră este „bună”; când însă ne opunem lui, acțiunea noastră este rea”. Și pentru că noi folosim fără încetare această energie, rezultă că în fiecare clipă suntem pe cale de a ajuta sau de a ne opune acestui Plan.

Dacă ținem seama că omul nu este un individ izolat, ci o unitate într-o omenire compusă din miliarde de indivizi, atunci fiecare gând, fiecare sentiment sau fiecare acțiune a unui om îi va afecta pe ceilalți semeni ai lui cu atât mai puternic

cu cât aceștia sunt mai aproape de cel care radiază energia. De fiecare dată când eliberează o astfel de energie care poate să-i ajute pe ceilalți sau să le provoace vreun rău, individul respectiv va fi afectat și el de efectul acestei acțiuni. Tabelul din figura 34 ne prezintă în rezumat efectele, reacțiile corespunzătoare diferitelor clase de acțiuni asupra celui care le-a provocat. Orice acțiune dăunătoare corespunde unei anumite cantități de energie (reprezentată în tabel printr-un disc negru) răspândită în univers, care se răsfrânge asupra unei alte persoane provocându-i un rău. Echilibrul care există între persoana respectivă și univers a fost tulburat de către cel care a declanșat acțiunea, și el trebuie restabilit în dauna celui care a provocat răul. Karma pentru acesta din urmă se va manifesta prin „durerea” produsă de o energie asemănătoare care se va descărca asupra lui și care are ca punct de plecare victima; în felul acesta se va restabili echilibrul existent la început. Tot astfel stau lucrurile și în cazul unei acțiuni binefăcătoare declanșată de cineva; karma acestuia, adică reacția la actul său benefic, se va manifesta printr-o energie care îi va îmbunătăți situația pe planul realizărilor materiale.

În plus, în acest univers supus legii karmei, fiecare tip de energie va acționa pe planul corespunzător naturii ei. Să presupunem cazul a două persoane care dau de pomană. O persoană

dă de pomană unui cerșetor cu milă și afecțiune, spre deosebire de alta care dă doar ca să scape de insistențele cerșetorului. Ambii au făcut o faptă bună, iar karma pentru acest act pe plan fizic va fi de „bunăstare” pentru amândoi, dar pentru primul, datorită milei și afecțiunii cu care a însoțit fapta bună, se va manifesta în planul lui astral o karmă suplimentară sub forma unei stări emoționale de fericire, în timp ce pentru cel de-al doilea nu va exista niciun fel de karmă pe acest plan. De asemenea este posibil ca cineva să nu-i poată oferi unei persoane în suferință decât milă și afecțiune; în acest caz el se va bucura de o stare emoțională de „fericire” care nu va fi însoțită de o „bunăstare” pe plan fizic.

ACȚIUNE ȘI REACȚIUNE				
MENTAL SUPERIOR	Aspirații	Idealuri	☆	125
MENTAL INFERIOR	Înțelegere	Inspirații	◯	25
	Critici	Suferințe	●	25
ASTRAL	Simpatii	Bucurii	◐	5
	Antipatii	Pedepse	◑	5
FIZIC	Fapte bune	Bunăstare	⊕	1
	Fapte rele	Suferință	●	1

Fig. 34

Pentru a face mai accesibilă înțelegerea acestui subiect dificil, am adoptat câte un simbol pentru fiecare fel de energie care creează karma (a se vedea tabelul din figura 34); cercurile, discurile, stelele, nu sunt altceva decât simboluri. Pe planul mental superior, unde se află sufletul omului în corpul său cauzal, răul „este nul, inexistent, tăcere care implică sunet”; pe acest plan aspirațiile sufletului nu-și găsesc corespondentul opus, răul. Omul rău nu este un *suflet* rău; el nu este decât manifestarea într-un trup fizic a unui suflet nedevelopat a cărui energie nu a atins nivelul care să-i permită să-și domine natura pământească.

Atunci când ne facem apariția pe lume, fiecare din noi vine dintr-un trecut foarte îndepărtat care se poate întinde pe durata multor vieți; și când reluăm, odată în plus, misiunea de aici de pe pământ, aducem cu noi și karma de bine și rău pe care am acumulat-o. Dar această karmă, așa cum s-a arătat, Reprezintă energie, iar figura 35 își propune să sugereze imaginației noastre că omul este centrul, punctul din care se degajă energiile bune sau rele pe care el le-a creat. Privind acest desen, ochiul nostru va fi în primul rând impresionat de proporția ridicată a „suferințelor”, a „griilor” și a „necazurilor” care alcătuiesc aproape în întregime omul, căci în figură nu putem număra decât trei „idealuri”.

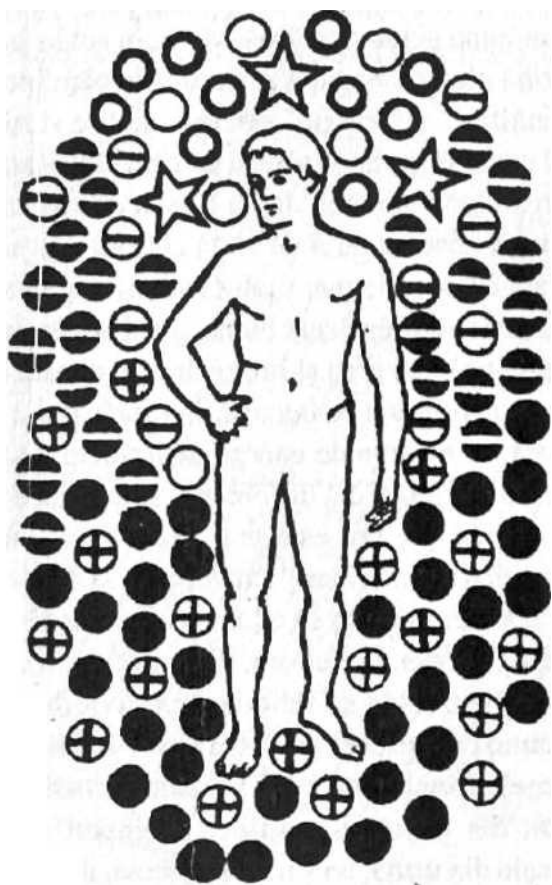

Fig. 35

Nu trebuie să uităm că energiile (forțele) diferitelor planuri nu au aceeași valoare și prin urmare efectul lor asupra/ schimbării destinului omenesc este diferit. De exemplu, *ci*» unitate de energie fizică al cărei efect este „bunăstarea”, vă poate de o sută de ori mai mică decât o unitate de energie mentală care dă naștere unui „ideal”. Dacă notăm cu cifra 1 echivalentul acțiunii care

corespunde unei unități de energie fizică, nu vom exagera dacă atribuim cifra 5 unității astrale, cifra 25 unității mentale inferioare, și cifra 125 unei unități de „ideal” din planul mental superior. Un om, în karma căruia se află multe unități simbolice cărora le corespund „suferințe”, „necazuri” și „griji”, dar și câteva „idealuri”, va avea parte de o soartă mai bună și nu-și va irosi viața. În schimb, omul lui în a cărei karmă abundă bogăția și onorurile pământului care îi produc „bunăstare” și „fericire”, dar care dintr-o viață anterioară nu aduce și ceva „inspirație” pentru spiritul său, viața s-ar putea să-i fie agreabilă în general, dar și lipsită de valoare.

Dacă vom observa felul de viață al celor din jurul nostru, vom constata că, în cele mai multe cazuri, viața este marcată de o karmă mai mult rea decât bună, adică în general oamenii au parte de un trai mai greu și împovărat de necazuri, decât de unul mai ușor și presărat cu bucurii. În faza actuală a revoluției umane există, în rezerva de energii acumulate de fiecare din noi, mai multe cauze de durere decât cauze de bucurie. Cantitatea de rău din noi este mai mare decât de bine, deoarece în viețile anterioare am refuzat să fim conduși de înțelepciune și am preferat să dăm ascultare egoismului, fără să ne pese că facem rău altora. Dar fiecare forță karmică acumulată astfel trebuie să acționeze potrivit dictonului care spune că „omul culege ceea ce a semănat”. Totuși, atunci

când omul „culege”, forțele sale karmice sunt cântărite cu grijă în așa fel încât din acțiunea reciprocă a binelui și a răului să rezulte, în cele din urmă, un surplus de bine, oricât de redus ar fi el. Dacă în momentul nașterii, toate forțele noastre karmice bune și rele ar fi declanșate, cum noi venim pe lume cu un bagaj de fapte rele mai mare decât cel de fapte bune, existența noastră ar fi atât de tristă și de dureroasă încât nu am mai avea curajul de a ne lupta cu viața. De aceea, pentru a putea lupta și a învinge, pentru a adăuga ceva bun la acest bilanț, o anumită modificare se operează pentru fiecare suflet atunci când vine la încarnare.

Această ajustare este făcută de Domnii Karmei acele Inteligențe binefăcătoare care, în Planul Logosului, acționează ca arbitri ai Karmei. Ei nu pedepsesc și nici nu dau recompense, mâigăinându-se doar la ajustarea procesului de declanșare a energiilor pe care le eliberează omul însuși, în scopul de a face ca, prin această ajustare, karma lui să-l ajute să înainteze cu încă un pas pe calea evoluției. Figurile care urmează ne vor permite să înțelegem mai bine o metodă tipică de ajustare.

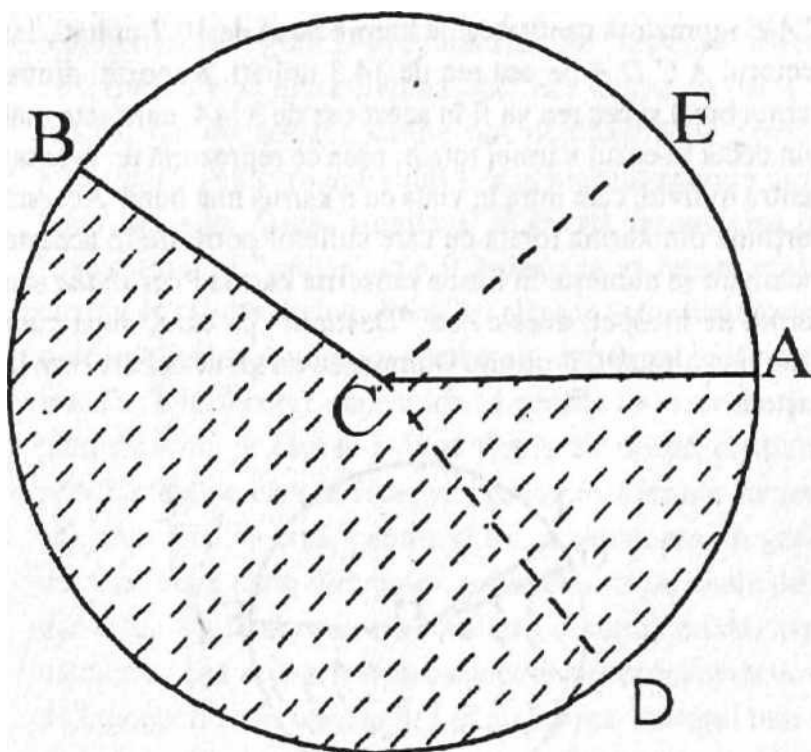

Fig. 36

Cercul din figura 36 reprezintă karma totală acumulată de un individ în decursul tuturor vieților trecute până în momentul nașterii. Suprafața acestui cerc este formată din două sectoare, unul alb și altul hașurat. Sectorul alb reprezintă karma bună iar sectorul hașurat karma rea. Vom presupune că valoarea totală a karmei, reprezentată de întreaga suprafață a cercului este de 100 de unități, și că raportul între sectorul de karmă bună și cel de karmă rea din această figură ar fi de $\frac{2}{3}$. Sectorul A fi C A vă reprezenta deci o karmă bună de 40 de unități, în timp ce sectorul

ADBCA va reprezenta o karmă rea de 60 de unități. Această karmă totală din trecut se numește în filosofia hindusă karma *sanchita* sau „acumulată”.

Din acest total, Domnii Karmei aleg o anumită cantitate pentru noua viață pe care va porni sufletul; să presupunem că aceasta ar reprezenta un sfert din total. Acest sfert este reprezentat în figură de sectorul din care sectorul E

CAE reprezintă cantitatea de karmă bună de 10,7 unități, iar sectorul $A C D A$ pe cea rea de 14,3 unități. Raportul dintre karma bună și cea rea va fi în acest caz de 3 la 4, care este mai bun decât în cazul karmei totale, ceea ce reprezintă un avantaj pentru individ, care intră în viață cu o karmă mai bună. Această porțiune din karma totală cu care sufletul pornește în această încarnare se numește în limba sanscrită karma *Prarabdha* sau karma de început; acesta este „Destinul” pe care, după cum spun musulmanii, îl prinde Dumnezeu de gâtul fiecărui om la naștere.

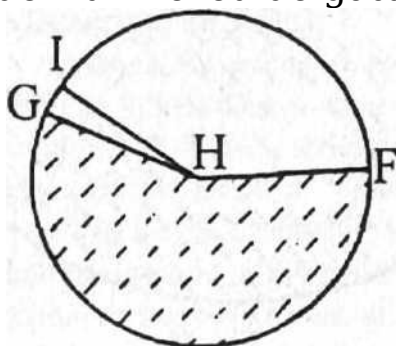

Fig. 37

Figura 37 reprezintă numai karma prarabdha, în care karma bună este reprezentată de sectorul alb iar cea rea de sectorul hașurat GH . Se observă că, pentru noua viață, cantitatea de karmă bună atribuită de Domnii Karmei este mai mare față de cea rea, în comparație cu raportul rezultat dintre karma bună și cea rea în cazul karmei totale. Dacă s-ar fi păstrat raportul de 2 la 3 ca la karma totală, atunci în karma de debut, karmei bune i-ar fi revenit sectorul FH care este mai mic decât cel efectiv ales pentru noua viață.

Karma fiind energie, se consumă în „acțiune”, în munca pe care o efectuează omul în viață; această acțiune dă naștere, în decursul vieții unui individ, la reacții așa cum sunt ilustrate în figura 34. Pe măsură ce individul înaintează în vârstă, karma reprezentată în figura 37 se epuizează. Dar „acțiunea” efectuată de karma are ca efect crearea unei noi karme pe calea unei reacții, natura acestei karme noi depinzând de gradul de înțelepciune cu care individul și-a consumat energia în fapte bune sau rele. Dacă „suferința” îl învață resemnarea, dacă „necazurile” și „grijile” sale îl îndeamnă să repare greșelile din trecut, cu alte cuvinte, dacă „își plătește datoriile karmice în mod inteligent, noua karmă pe care și-o creează va fi bună, nu rea. Dacă însă acest om, în loc să profite de ocaziile de a-și plăti datoriile pe care le-

a făcut viețile din trecut, continuă ca prin faptele pe care le face, să provoace suferințe semenilor săi, atunci își va crea, pentru viitor, o karmă rea. În general, cea mai mare parte dintre noi, achitându-ne de unele datorii, dar făcând și altele noi, ne vom crea o karmă mixtă, asemănătoare cu cea veche, spre deosebire de cei care vor da dovadă de înțelepciune în viață și în a căror karmă, sectorul bun va fi superior celui rău.

Noua karmă astfel creată, numită în limba sanscrită sau *Kriyamana* (karma viitoare) este reprezentată în figura 38. Suprafața cercului care o reprezintă va fi mai mare decât a cercului reprezentat în figura 37, care avea 25 unități de karma, din care 10,7 unități de karma bună și 14,3 unități de karma rea; suprafața acestei karme viitoare o presupunem, spre exemplu, de 36 unități care cuprinde ambele aspecte, cel bun și cel rău. Să mai presupunem că individul a cărui karmă o studiem a făcut progrese pe calea evoluției, din care cauză proporția dintre cele 2 sectoare se va modifica în sensul îmbunătățirii ei. Într-adevăr, din aceste 36 de unități în total, 10 unități reprezintă sectorul de karmă bună, iar 26 unități îl reprezintă pe cel de karmă rea, ceea ce face ca raportul să crească de la $\frac{3}{4}$ la $\frac{4}{5}$.

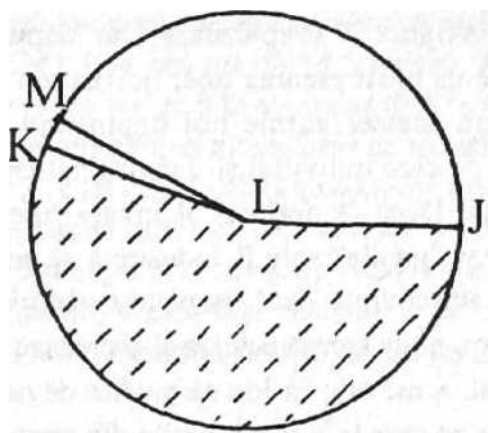

Fig. 38

A

În figura 38 razele M L ȘI K L ne arată până unde se întindea sectorul de karmă bună la debut și până unde se întinde sectorul de karmă bună de viitor. Așadar, după epuizarea karmei bune de debut, suprafața karmei bune de viitor va fi mai mare. În figura 39 au fost suprapuse figurile 37 și 38; vom observa imediat că a fost creată o cantitate de energie mai mare decât la debut și că proporția dintre bine și rău a crescut în favoarea binelui.

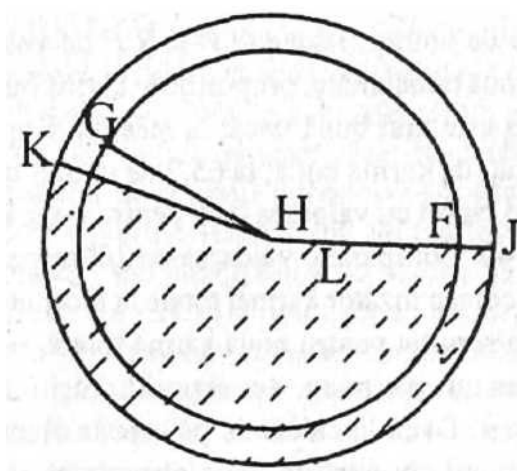

Fig. 39

Dacă ne referim la figura 36. la karma totală din viețile anterioare, vom constata că sectorul a fost epuizat în noua viață, și în locul lui a fost creată karma viitorului din figura 38, și pe care va trebui s-o punem în locul celei epuizate.

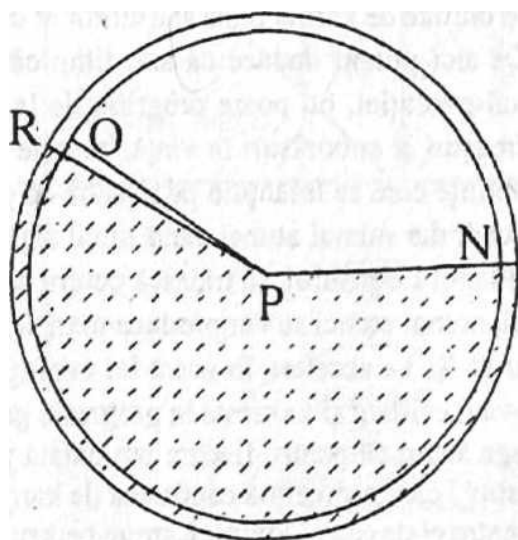

Fig. 40

Dacă vom face calculele sectoarelor de karmă bună și rea vom ajunge la reprezentarea simbolică din figura 40 în care cercul exterior va corespunde unui total de 111 unități, față de cercul interior căruia îi corespunde, așa cum am văzut, un total de 100 de unități; razele și ne arată că pentru viitor, la o nouă reîncarnare, proporția de karmă bună raportată la karma rea este mai bună decât la început, Raportând cele 45,3 de unități de karmă bună, la 65,7 de unități de karmă rea va rezulta un raport cu valoarea 0,69 pentru noua karmă totală de la figura 40. Comparând valoarea de $\frac{2}{3}$ respectiv de 0,67 a raportului corespunzător karmei totale la început cu valoarea de 0,69 cât a rezultat pentru noua karmă totală, se observă că deși creșterea nu este mare, s-a

obținut totuși un progres pe calea evoluției. Dacă în calculele pe care le efectuăm facem niște aproximații acceptabile, vom observa că raportul final cu valoarea de 0,69 mai poate fi obținut și din compararea a 41 unități de karmă bună cu 59 unități de karmă rea. De aceea, se poate spune că, dacă ținem seamă că la început am avut 40 de unități de karmă bună și 60 de unități de karmă rea, noua încarnare a contribuit la îmbunătățirea karmei totale, în sensul că a adăugat o unitate de karmă bună și a eliminat o unitate de karmă rea. De aici putem deduce că atât timp cât omul nu înțelege planul evoluției, nu poate progresa de la o viață la alta; există urcușuri și coborâșuri în viață, bogăție și sărăcie, bucurii și suferințe care se înlanțuie pe măsură ce anii trec și viețile se succed, dar numai atunci când omul aspiră hotărât să servească Planul Logosului, să trăiască pentru semenii lui, și nu pentru el, numai atunci se vor produce mari schimbări în karma lui, iar el își va accelera în acest fel evoluția. Atunci saltul în bine va fi evident și va crește în progresie geometrică, Se înțelege acum că pentru fiecare om există până la un punct un „destin”, care reprezintă cantitatea de karmă bună și rea stabilită pentru el de către Domnii Karmei pentru o anumită viață. Părinții, ereditatea, persoanele care îi vor fi de ajutor ca și cele care îi vor cauza neplăceri, șansele care i se vor ivi, obligațiile, moartea, toate acestea constituie Destinul fiecăruia. Chiar atunci când

toate aceste energii sunt puse în mișcare, nu ele sunt acelea care hotărăsc modul în care omul va acționa.

Oricât de mică ar fi voința individului, ea este liberă și omul o poate folosi în crearea unei karme noi în care să precumpănească binele. Omul suferă influențe dăunătoare din cauza tendințelor pe care le-a moștenit din alte vieți și a cercurilor pe care le frecventează. Spiritul divin trăiește în el și îl poate ajuta, dacă omul dorește să coopereze cu Voința divină pentru a evolua. Maeștrii lui, cei mai în vârstă decât el, ca și conducerea sub care trăiește au datoria să creeze pentru el condițiile în care să-i fie mai ușor să coopereze cu voința divină, decât să i se opună* aceasta, acum, este o utopie, dar în viitor nu va mai fi. Până atunci însă, să reținem că de decăderea unui om se fac vinovați și cei care au contribuit la crearea condițiilor care l-au adus în această situație, și că vor avea parte și ei de karma rea care s-a acumulat cu această ocazie.

S-a arătat anterior faptul că energiile karmice sunt dirijate de către Domnii Karmei; acum va trebui să înțelegem principiile la care se supun acestea; ele sunt rezumate în fig. 41.

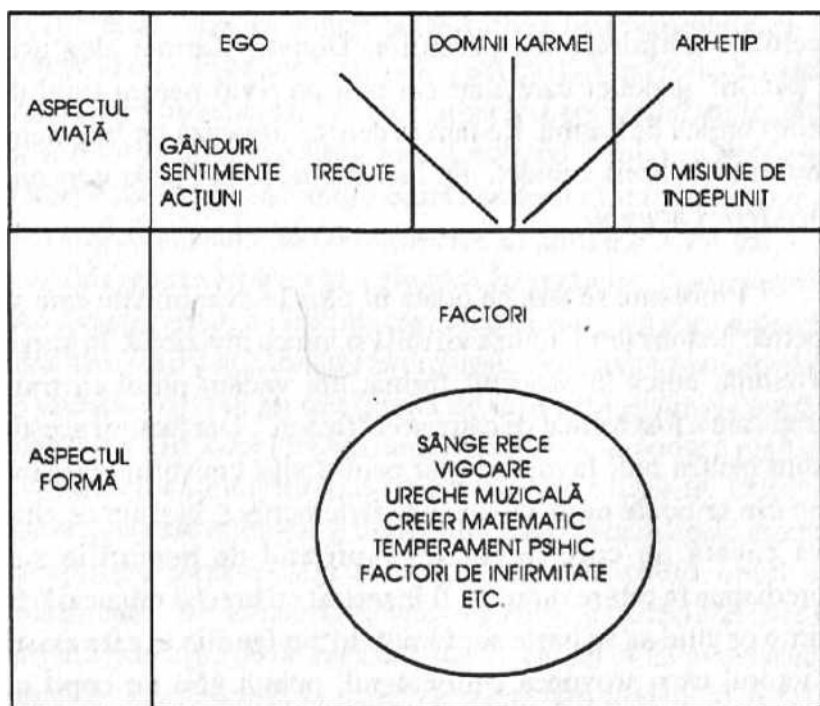

Fig. 41

Domnii Karmei trebuie să folosească propria rezervă de energie a unui individ; ei nu pot adăuga și nici lua din energia karmică a acestuia. Indiv, dul vine dintr-un trecut îndepărtat și este legat din punct de vedere karmic cu alți indivizi, cu o comunitate, cu națiunea din care face parte. El trebuie trimis așadar să se nască acolo unde își va putea „epuiza” karma legată de aceștia. Pe de altă parte, viața lui reprezintă doar o unitate dintr-un șir de alte vieți, la sfârșitul cărora va trebui să devină un Maestru al înțelepciunii, un Om perfect, după imaginea unui Arhetip creat pentru el de către Logos. Domnii Karmei trebuie deci să

ajusteze karma individului în așa fel încât acesta să se înalțe continuu spre Arhetipul său.

Însă, acțiunile unui om depind într-o mare măsură și de corpul său fizic, și pentru că acesta îi este dat de părinți, rezultă că ereditatea, în ceea ce-i privește pe părinți, este un factor important. În prezent, ținem seama în ereditate de „factorii” mendelieni, acele unități de attribute fizice care se găsesc în celulele germinale ale părinților. Domnii Karmei aleg acei „factori genetici care sunt cei mai potriviți pentru tipul de corp impus de karmă. Redăm în cele ce urmează un fragment, referitor la acest subiect, din lucrarea noastră *Theosophy and Modern Thought*.

„Problema se reduce odată în plus la evenimente care se petrec în două lumi, lumea vizibilă și lumea invizibilă. În lumea vizibilă, adică în aspectul formă, noi vedem omul ca trup, trup care a fost format de către acei „factori”. Dar factorii aceștia sunt pentru unii favorabili, iar pentru alții constituie piedici; un om se poate naște cu un corp fizic perfect, în timp ce altul va căpăta un corp nesănătos, suferind de hemofilie sau predispus la orbire; unul va fi înzestrat cu ureche muzicală, în timp ce altul se va naște surdomut. Într-o familie în care există factorul care provoacă daltonismul, putem găsi un copil cu vederea normală, dar și alți trei atinși de această infirmitate; pentru ce aceștia trei sunt dezavantajați și primul nu?

Trebuie să ne îndreptăm atenția către aspectul viață pentru a înțelege taina destinului uman. Trei elemente intră aici în joc. Primul dintre acestea îl constituie faptul că omul este un Ego, particulă nepieritoare din sfera Divinității. El s-a născut cu mult timp în urmă, și acum, într-adevăr, el stă la baza începutului. El a trăit pe pământ de-a lungul a multor vieți, în care a gândit, a simțit și a acționat bine și rău; el a declanșat forțe benefice sau malefice atât lui cât și altora. El este legat de un ideal, nu este liber. El trăiește toate aceste vieți pentru a atinge un ideal, care este Arhetipul său. După cum pentru viața plantelor și a animalelor există arhetipuri ale formelor, tot așa există arhetipuri pentru sufletele oamenilor. Un suflet este destinat să devină un mare Sfânt plin de compasiune, un altul un savant care îi învață pe ceilalți adevărul, sau un altul un conducător. Artistul și savantul, omul de acțiune sau visătorul, cu toții au în față câte un Arhetip care este ceea ce fiecare om va fi atunci când va atinge perfecțiunea firii moștenită de la Dumnezeu. Fiecare Ego își realizează arhetipul său, descoperindu-și calea spre care-și va îndrepta strădaniile. Noi venim la încarnare pentru a ne descoperi țelul și a declanșa puterile ascunse din ființa noastră pentru a lupta împotriva a tot ceea ce încearcă să ne împiedice să atingem acest țel.

Dar pentru a putea să acționăm, să muncim, avem nevoie de un corp carnal; de factorii care

alcătuiesc acest corp depinde caracterul util sau dăunătorul acțiunilor noastre. Odată în plus se constată că aici nu este vorba de influența întâmplătoare a acestor factori, căci Devașii constructori vin să-i aducă omului tot ceea ce i se cuvine din soarta pe care o merită. Domnii Karmei, aceste Inteligențe invizibile, sunt cei care decid modul de aplicare a mării Legi a Justiției, potrivit căreia omul va culege ceea ce a semănat. Ei vor alege dintre factorii pe care îi asigură părinții, pe aceia care vor fi de cel mai mare folos egoului pentru lecția pe care va trebui s-o învețe, și pentru munca pe care va trebui s-o îndeplinească în corpul corespunzător karmei sale.

Domnii Karmei nu pedepsesc și nici nu răsplătesc; ei nu fac decât să aranjeze forțele din trecut ale omului, în așa fel încât în noua lor dispunere, să-l determine să mai facă un pas spre arhetipul său. Dacă Domnii Karmei îi hărăzesc omului bucurie sau amărăciune, situații favorabile sau nenorociri, este numai pentru că ei urmăresc un singur țel; ei știu foarte bine că scopul vieții omului în stadiul actual al evoluției sale nu este acela de a fi fericit sau nenorocit, ci acela de a-și realiza arhetipul. Mai târziu, atunci când omul își va atinge scopul, toate acțiunile sale vor fi însoțite de o fericire de neînchipuit, dar până atunci, aceste Inteligențe invizibile au misiunea de a-l face să treacă prin tot felul de experiențe.

După formarea zigotului,* Domnii Karmei aleg „factorii”, deoarece egoul nu este încă în stare să facă acest lucru. Dacă într-un anumit stadiu de evoluție al unui om, evoluția urmează să se facă prin cultivarea unui anumit talent, ca de exemplu cel muzical, ei vor alege pentru el factorii corespunzători; muzicianul are nevoie de un sistem nervos de o sensibilitate ieșită din comun, de o dezvoltare specială a celulelor urechii, și Domnii Karmei vor alege acești factori atunci când embrionul va fi format. Dacă forța exterioară a omului trebuie supusă la încercare prin confruntarea ei cu un obstacol oarecare, sau natura sa trebuie purificată prin suferință, atunci un factor potrivit își va face apariția, factor care îi va slăbi omului vigoarea sau îl va face mai puțin rezistent la boli. Dacă dimpotrivă, ego-ul, deja înzestrat cu aptitudinile unui matematician, va trebui să fie în această viață un matematician genial, atunci factorii care imprimă aceste aptitudini vor fi preponderenți în procesul de edificare a creierului în zigotul care va deveni embrion. Indiferent de natura muncii pe care o va avea de îndeplinit egoul, factorii cei mai potriviți pentru aceasta sunt aleși de Domnii Karmei; vigoarea pentru pionierul în căutare de pământuri noi, un psihic dezvoltat pentru cei ce

Prima celulă a embrionului formată din unirea a doua celule ale părinților.

se fac utili prin comunicare cu invizibilul;

infirmități pentru cei care evoluează prin suferință, și tot așa mai departe, prin factor după factor, Domnii Karmei împart karma oamenilor. Cu o compasiune și o înțelepciune fără de margini, și fără să încalce cu nimic justiția, ei creează, pentru un suflet, un corp potrivit pentru un geniu, pentru un altul, un corp solid pentru o viață dură; lor nu le este îngăduit să-l facă pe om fericit sau necăjit, bun sau rău, singura lor datorie fiind aceea de a-l îndruma pe acesta pas cu pas spre arhetipul său. Ajutorul care îl dă, obstacolele pe care și le creează, bucuriile și durerile, ocaziile favorabile multe sau puține pe care și le oferă, iată cărămizile pe care ego-ul însuși și le face pentru locuința lui vremelnică pe pământ; Domnii Karmei nu adaugă și nici nu iau nimic din toate acestea, ei nu fac decât să distribuie energiile pe care le-a creat sufletul, pentru ca destinul său ultim, arhetipul, să poată fi împlinit cât mai grabnic cu putință atunci când omul parcurge ciclul nașterilor și al morților”.

Nu trebuie totuși să ne imaginăm că acest „Destin” ales pentru un individ este absolut rigid și de neschimbat. Omul își poate schimba „destinul” printr-o reacție neprevăzută legată de anumite împrejurări pe care uneori o traduce în fapt. De exemplu, se știe că sinuciderea nu este înscrisă în destinul nici unui om, cu toate că într-o anumită situație, sub influența unor forțe vizibile sau invizibile, omul poate ceda; în ordinea

normală a lucrurilor, individul trebuie să lupte atunci când este confruntat cu suferințele, cu necazurile și cu grijile, pentru a le putea depăși, și nu să se lase doborât de ele. De asemenea, pot exista și cazuri în care un individ să se poată folosi de o ocazie ce nu era prevăzută în destinul său; de exemplu, apariția unui învățător religios poate constitui pentru el un eveniment crucial care îi poate schimba viața, îndrumându-l pe un drum pe care până atunci nu bănuise că va merge cândva. Nu sunt, de asemenea, rare cazurile în care karma unui individ este perturbată prin acțiunea altor persoane, acțiune care nu fusese prevăzută în karma acestuia. În toate aceste cazuri, fie că *evenimentul neprevăzut este* favorabil sau dăunător pentru individ, există întotdeauna o suficientă cantitate de karma care nu este pusă în mișcare în acel moment, și la care noua karmă se adaugă sau se scade, în așa fel încât să nu rezulte în karma totală elemente care s-o avantajeze sau s-o nedreptățească.

Este interesant de observat că există mai multe tipuri de karma, și că indivizii pot fi legați printr-un tip de karma sau prin mai multe, dar niciodată prin toate în același timp. Cel mai răspândit tip de „legături karmice”. de acele înlănțuiri de cauze și de efecte, este cel al iubirii și al urii. Un alt exemplu îl constituie tipul de legături karmice de castă sau de rasă. De pildă, un om născut în sânul unei caste de preoți participă

într-o măsură oarecare la răul sau la binele pe care îl fac membrii acestei caste; un individ născut într-o națiune oarecare va fi ajutat sau împiedicat în dezvoltarea sa de către karma pe care această națiune și-a creat-o în cursul secolelor. Mai există și tipul de karma care îi leagă pe oameni de un anumit gen de activitate; adepții unui Pericle sau Cezar vor fi atrași prin legături karmice de idolul lor ori de câte ori vor putea contribui, prin munca lor, la realizarea ideal un lor căroră li se consacraseră cândva aceștia. În asemenea cazuri s-ar putea ca între acești oameni să existe sau nu legături emoționale, dar ceea ce îi leagă în realizarea aceluiasi scop, fie că își susțin mutual ideile fie că și le combat, este, în mod sigur, legătura karmică pe tărâmul activității, al muncii.

Acest subiect vast care tratează problema karmei omului, sau a *acțiunii* omului, nu poate fi prezentat decât sumar într-o lucrare de dimensiunile acesteia. Pentru ca să poată fi înțeleasă karma, în deplinătatea acțiunilor sale și a semnificației ei, este nevoie de înțelepciunea unui Adept; dar a înțelege principiile karmei, înseamnă a ne transforma radical concepțiile asupra posibilităților pe care ni le oferă viața, și asupra capacităților noastre de a o trăi.

Acest demers are în primul rând o înaltă valoare etică și poate că nu ar fi posibil să rezumăm ceea ce știm despre Karma mai bine decât o prezintă fig. 42.

LEGEA RARMEI "KARMA" = "ACTIVITATE"		
ÎNTR-O VIAȚĂ TRECUTĂ		ÎN VIAȚA PREZENTĂ
Fapte bune	crează	Mediu bun
Fapte rele	"	Mediu rău
Aspirații și dorințe	"	Însușiri
Gânduri nutrite îndelung	"	Caracter
Succese	"	Entuziasm
Experiențe trăite	"	Înțelepciune
Evenimente dureroase	"	Conștiință morală
Dorința de a ajuta pe alții	"	Spiritualitate
"Ceea ce omul va semăna, aceea va culege" (Gal. VI, 7)		

Fig. 42

O, Iubire, pentru ce nu ne-a fost dat ca și Lui să înțelegem această vastă ordine a lucrurilor

Atunci n-am mai desface-o în bucăți pentru ca apoi s-o remodelăm conform dorinței sufletului

Există într-adevăr o Ființă care a creat „toată această ordine a lucrurilor” după un plan de Iubire și de Frumusețe, dar în stadiul actual al evoluției umane acest Plan este „în cer” și nu „pe pământ”. Această Ființă așteaptă ziua în care se va face voia sa „atât în cer cât și pe pământ”, și această zi nu va putea veni decât atunci când fiecare din numărul nesfârșit de oameni care sunt fragmente din Ea însăși va fi pregătit să lucreze cu Ea pentru a distruge actuala ordine și de a o remodela într-un mod mai potrivit dorinței Ei.

Această Ființă este marele Reconstructor, care dăruiește ordinea construită la început și o reconstruiește într-o formă mai apropiată de dorința inimii Sale. Lumea întreagă este Karma Sa, Acțiunea Sa. Este de ajuns să mergem pe drumul pe care ni-i arată, auzindu-i murmurul din străfundul inimilor noastre, pentru a sfărâma în bucăți întreaga *noastră* ordine a lucrurilor și a o reface într-un fel mai potrivit dorințelor inimii. Atunci când omul va reuși să aibă într-adevăr viziunea dorinței inimii lui și va *voi* să distrugă propria-i ordine a lucrurilor cu scopul de a crea una mai bună și mai divină pentru toți oamenii, atunci el va ști să-și modeleze karma în așa fel încât acțiunea casă fie acțiunea Logosului, potrivit dorinței inimii Lui.

Capitolul cinci

LUMILE INVIZIBILE

În viața fiecăruia dintre noi, influența lumii care ne înconjoară este foarte mare. Noi suntem, în mare măsură, ceea ce cunoașterea lumii ne facem să fim. Noi cunoaștem lumea prin intermediul celor cinci simțuri pe care le posedăm, și dacă unul din ele nu funcționează, o vom cunoaște într-o mai mică măsură. Dar, deși ne folosim de aceste simțuri pentru a vedea, a auzi, a mirosi, a gusta și a simți prin atingere lucrurile din lumea care ne înconjoară, noi nu ne dăm seama de complexitatea procesului prin care conștiința noastră ia act de această lume. Nu ne

dăm nici măcar seama că nu cunoaștem decât în parte ceea ce ar trebui să cunoaștem referitor la tot ce ne înconjoară.

Să ne ocupăm, de exemplu, de modul în care putem să cunoaștem lumea din jur cu ajutorul vederii. Ce se înțelege prin „a vedea” un obiect? Înțelegem prin aceasta că ochii noștri sunt sensibili la vibrațiile luminoase emise de obiect, și că aceste vibrații sunt traduse de conștiința noastră în idei care se referă la formă și culoare. Ceea ce vedem nu este evident decât o parte a obiectului și nu întregul său. Așa cum am arătat, vederea este provocată de vibrațiile luminoase la care ochii noștri sunt sensibili. Dar ce este de fapt „lumina”? Răspunsul la această întrebare ne va arăta cât de mică este partea vizibilă a lumii în comparație cu partea invizibilă a acesteia.

Desenul din figura 43 ne prezintă ceea ce este mai important să cunoaștem în legătură cu acest subiect. Lumina este o vibrație care își are sediul în eter; de amplitudinea și frecvența vibrației depind intensitatea și culoarea luminii emise. Lumina, așa cum o cunoaștem vine de la soare care emite imense fascicule de unde electromagnetice de frecvențe diferite. Aceste radiații electromagnetice sunt percepute de om ca lumină albă.

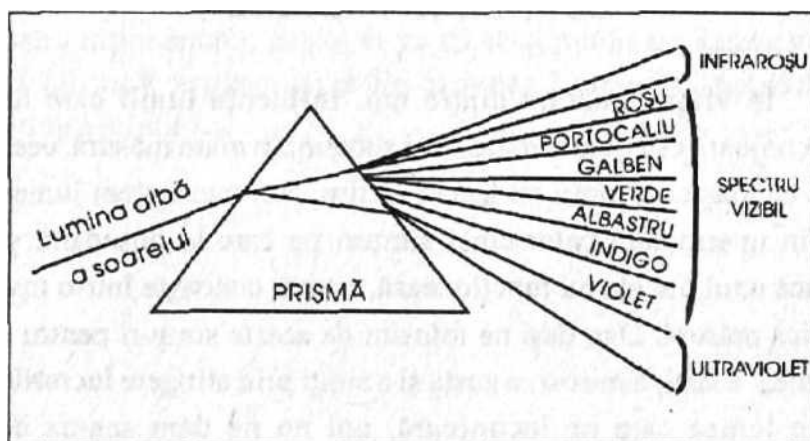

Fig. 43

Dacă în calea unui fascicul de lumină albă așezăm o prismă de sticlă, aceasta va descompune fasciculul incident, la ieșirea din prismă, în alte șapte fascicule de culori diferite și anume; roșu, portocaliu, galben, verde, albastru, indigo și violet. Acest fascicul de lumină albă a fost descompus de particulele prisme în alte fascicule, în număr de șapte, în funcție de frecvența lor. Aceste vibrații, atunci când sunt percepute de retina ochilor, produc în creierul nostru senzația de culoare.

Cele șapte culori pe care le percep ochii omului, cu diferitele lor nuanțe și amestecul lor nu sunt singurele care există. Noi nu vedem decât culorile pe care ochiul le poate percepe. Capacitatea de recepție a acestor vibrații de către ochi este limitată. În mod normal, un ochi sănătos poate percepe un spectru de frecvențe corespunzător celor șapte culori, spectru care se

întinde aşadar de la roşu la violet. Atât timp cât lungimile de undă ale vibraţiilor electromagnetice nu sunt mai mari de $1/1500$ milimetri (corespunzătoare culorii roşii), şi nici mai mici de $1/2500$ milimetri (corespunzătoare culorii violet), ochiul poate percepe aceste vibraţii ca pe nişte culori.

O experienţă simplă ne va arăta că înainte de roşu şi dincolo de violet există vibraţii de aceeaşi natură, dar pe care ochiul omenesc nu le mai poate percepe. Aceste „culori” au fost denumite infraroşu şi ultraviolet, şi după cum vom vedea, se manifestă altfel decât culoarea. Dacă în calea fasciculului de raze infraroşii plasăm o lentilă convergentă şi punem o bucată de fosfor în focarul acesteia, vom observa că fosforul se aprinde, deşi ochiul nu a perceput nicio rază luminoasă înainte de aprindere. Rezultă că radiaţiile infraroşii sunt de natură calorică. Fosforul s-a aprins fiindcă în focarul lentilei s-a concentrat energie calorică. Tot astfel, dacă la cealaltă extremitate a spectrului, punem în calea razelor ultraviolete, un disc sau un ecran pe care a fost depus un strat de platinocianură, vom observa că discul, respectiv ecranul, se va lumina sub acţiunea acestor raze pe care, altfel, nu le putem sesiza. Există aşadar în razele solare, în afara spectrului de culori vizibile, radiaţii infraroşii şi ultraviolete pe care simţurile noastre nu le mai percep ca pe nişte culori. Dacă şi pe acestea le-am putea vedea, atunci este

evident că obiectele din jurul nostru ar apărea în culori și nuanțe noi.

Simțul auzului, la rândul lui, este și el limitat. Din întreg spectru al sunetelor, care cuprinde vibrații a căror frecvență variază între 16 Hz și 20.000 Hz, nu toate sunt percepute de urechea omenească. Sunetele prea înalte, ca și cele prea joase, din afara acestui spectru de frecvențe nu pot fi percepute nici de cea mai sensibilă ureche. Sensibilitatea urechii scade pe măsură ce omul înaintează în vârstă și acest efect este mai puternic înspre zona frecvențelor înalte. Dacă ținem seama de proprietățile fiziologice ale urechii omenești, vom putea defini o ureche medie care, dacă ținem seama și de vârstă, și-ar limita spectrul la un domeniu cuprins între 32 Hz și 4224 Hz. S-au ales aceste valori, luându-se ca referință sunetele cele mai grave și cele mai înalte pe care le emite o orgă. Aceste valori limită variază de la individ la individ, și au fost alese convențional pe criterii statistice. Așadar deși există sunete, respectiv vibrații ale aerului înconjurător, și în afara spectului sonor fiziologic, *pentru noi* ele nu există.

În figura 44 este prezentat un tabel cuprinzând valorile vibrațiilor, exprimate în perioada pe secundă (Hz), care ne poate furniza o idee generală despre efectele produse în natură de către vibrațiile aerului și eterului. Dacă luăm un pendul care execută la fiecare secundă două

oscilații, apoi patru oscilații, apoi opt, și așa mai departe, dublând de fiecare dată numărul de oscilații, se vor produce vibrații de frecvențe diferite. Din acest tabel se observă că undele produse în aer, cu frecvențe care încep cu al cincilea grad și se termină cu gradul al treisprezecelea până la al cincisprezecelea, corespund spectrului nostru sonor.

TABLOUL VIBRAȚIILOR											
Grad	1	2	3	4	5	6	7	8	9	2	Vibrații pe secundă
	2	4	6	8	16	32	64	128	256	512	
	3	6	12	24	48	96	192	384	768	1536	
	4	8	16	32	64	128	256	512	1024	2048	
	5	16	32	64	128	256	512	1024	2048	4096	
	6	32	64	128	256	512	1024	2048	4096	8192	
	7	64	128	256	512	1024	2048	4096	8192	16384	
	8	128	256	512	1024	2048	4096	8192	16384	32768	
	9	256	512	1024	2048	4096	8192	16384	32768	65536	
	10	512	1024	2048	4096	8192	16384	32768	65536	131072	
	15	1536	3072	6144	12288	24576	49152	98304	196608	393216	
	20	3072	6144	12288	24576	49152	98304	196608	393216	786432	
	25	4608	9216	18432	36864	73728	147456	294912	589824	1179648	
30	6144	12288	24576	49152	98304	196608	393216	786432	1572864		
35	7680	15360	30720	61440	122880	245760	491520	983040	1966080		
40	9216	18432	36864	73728	147456	294912	589824	1179648	2359296		
45	10752	21504	43008	86016	172032	344064	688128	1376256	2752512		
50	12288	24576	49152	98304	196608	393216	786432	1572864	3145728		
55	13824	27648	55296	110592	221184	442368	884736	1769472	3538944		
56	14016	28032	56064	112128	224256	448512	897024	1794048	3588096		
57	14208	28416	56832	113664	227328	454656	909312	1818112	3637248		
58	14400	28800	57600	115200	230400	460800	921600	1836672	3686400		
59	14592	29184	58368	116736	233472	466944	933888	1855232	3735552		
60	14784	29568	59136	118272	236544	473088	946176	1873792	3784704		
61	14976	29952	59904	119808	239616	479232	958464	1892352	3833856		
62	15168	30336	60672	121344	242688	485376	970752	1910912	3883008		
63	15360	30720	61440	122880	245760	491520	983040	1929472	3932160		
64	15552	31104	62208	124416	248832	497664	995328	1948032	3981312		
65	15744	31488	62976	125952	251904	503808	1007616	1966592	4030464		
66	15936	31872	63744	127488	254976	509952	1019904	1985152	4079616		
67	16128	32256	64512	129024	258048	516096	1032192	2003712	4128768		
68	16320	32640	65280	130560	261120	522240	1044480	2022272	4177920		
69	16512	33024	66048	132096	264192	528384	1056768	2040832	4227072		
70	16704	33408	66816	133632	267264	534528	1069056	2059392	4276224		
71	16896	33792	67584	135168	270336	540672	1081344	2077952	4325376		
72	17088	34176	68352	136704	273408	546816	1093632	2096512	4374528		
73	17280	34560	69120	138240	276480	552960	1105920	2115072	4423680		
74	17472	34944	69888	139776	279552	559104	1118208	2133632	4472832		
75	17664	35328	70656	141312	282624	565248	1130496	2152192	4521984		
76	17856	35712	71424	142848	285696	571392	1142784	2170752	4571136		
77	18048	36096	72192	144384	288768	577536	1155072	2189312	4620288		
78	18240	36480	72960	145920	291840	583680	1167360	2207872	4669440		
79	18432	36864	73728	147456	294912	589824	1179648	2226432	4718592		
80	18624	37248	74496	148992	297984	595968	1191936	2244992	4767744		
81	18816	37632	75264	150528	301056	602112	1204224	2263552	4816896		
82	19008	38016	76032	152064	304128	608256	1216512	2282112	4866048		
83	19200	38400	76800	153600	307200	614400	1228800	2300672	4915200		
84	19392	38784	77568	155136	310272	620544	1241088	2319232	4964352		
85	19584	39168	78336	156672	313344	626688	1253376	2337792	5013504		
86	19776	39552	79104	158208	316416	632832	1265664	2356352	5062656		
87	19968	39936	79872	159744	319488	638976	1277952	2374912	5111808		
88	20160	40320	80640	161280	322560	645120	1290240	2393472	5160960		
89	20352	40704	81408	162816	325632	651264	1302528	2412032	5210112		
90	20544	41088	82176	164352	328704	657408	1314816	2430592	5259264		
91	20736	41472	82944	165888	331776	663552	1327104	2449152	5308416		
92	20928	41856	83712	167424	334848	669696	1339392	2467712	5357568		
93	21120	42240	84480	168960	337920	675840	1351680	2486272	5406720		
94	21312	42624	85248	170496	340992	681984	1363968	2504832	5455872		
95	21504	43008	86016	172032	344064	688128	1376256	2523392	5505024		
96	21696	43392	86784	173568	347136	694272	1388544	2541952	5554176		
97	21888	43776	87552	175104	350208	700416	1400832	2560512	5603328		
98	22080	44160	88320	176640	353280	706560	1413120	2579072	5652480		
99	22272	44544	89088	178176	356352	712704	1425408	2597632	5701632		
100	22464	44928	89856	179712	359424	718848	1437696	2616192	5750784		

aceste unde se manifestă ca radiații termice, după care acestea apar la frecvențe și mai înalte manifestate sub formă de lumină vizibilă direct. Aceste unde electromagnetice care corespund spectrului luminos vizibil apar în acest tabel cuprinse între gradele 45 și 50. Vibrațiile cunoscute în prezent se întind pe un spectru foarte larg de frecvențe atingând valori foarte mari. De exemplu, unele radiații au lungimi de undă foarte mici, cum este cazul radiației emisă de hidrogen sub influența descărcărilor electrice și a cărei lungime de undă este de numai a zecea mia parte dintr-un milimetru. Simțurile nu ne permit să sesizăm decât foarte puțin din acest domeniu întins de vibrații. Se poate spune că nu cunoaștem decât aproximativ a opta parte din lumea care ne înconjoară, așa cum ne-o arată descoperirile științifice; restul rămâne încă necunoscut pentru noi.

Să presupunem că sistemul nostru nervos ar fi altfel constituit de cum este în prezent, în sensul că nu ar putea sesiza radiațiile luminoase, ci ar percepe fenomenele electrice direct prin simțul vederii. Cât de diferită ni s-ar părea atunci lumea întreagă! Când soarele ar străluci pe cer, lumina lui n-ar mai exista pentru noi. Oriunde ar apare un fenomen electric, el ar fi văzut de noi, și fiindcă prin conductori circulă curent electric i-am vedea ca pe niște fire luminoase, care ar ilumina direct spațiile în care se află, fără ajutorul becurilor. Mai

mult chiar, dacă ne gândim bine, nu am avea nevoie nici de aceste fire electrice pentru a lumina un anumit spațiu căci, dacă ținem seama că sarcinile electrice ale elementelor unui atom, ca de exemplu cele ale electronilor, ne-ar apare ca niște puncte luminoase, atunci totul în jurul nostru ar fi luminat Pentru noi nu ar mai exista o-succesiune de zile și nopți; va fi o „zi” permanentă atâta timp cât electronii se vor mișca.

Figurile 45 și 46 ne arată diferența dintre imaginile aceluiasi obiect înregistrate în condiții în care, într-un caz, s-a intervenit asupra spectrului de frecvență.

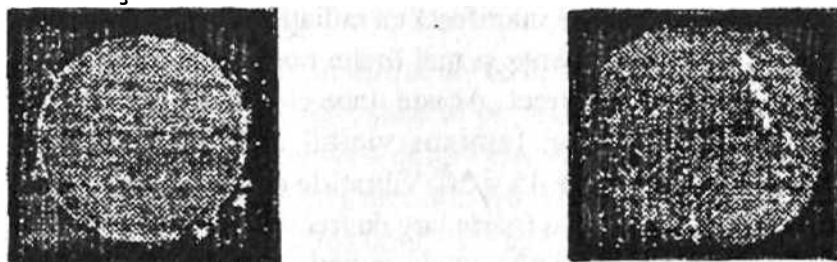

Fig. 45 Fig. 46

Aceste figuri reproduc două fotografii ale soarelui obținute cu un dispozitiv de fotografiat; în figura 45 este prezentată fotografia obținută pe o placă fotografică obișnuită, sensibilă la întregul spectru vizibil al razelor emise de soare, adică la lumina albă, în timp ce figura 46 ne prezintă tot fotografia soarelui făcută cu ajutorul spectroheliografului, în care, grație unui dispozitiv spectroscopie special, placa fotografică devine sensibilă numai la anumite frecvențe ale

radiațiilor solare. Fotografia obținută pe această cale a rezultat din impresionarea plăcii fotografice numai de către radiațiile luminoase emise de vaporii de calciu din soare. Mai rezultă că dacă, în aceeași clipă, îndreptăm către soare două telescoape cărora le-am adapta două aparate de fotografiat, dintre care unul obișnuit, iar celălalt, un spectroheliograf reglat pentru a recepționa numai

O parte a spectrului luminos emis de soare, atunci am obține două fotografii care ar diferi foarte mult prin detaliile pe care le-ar prezenta, cu excepția conturului circular care ar fi comun la ambele.

Acest experiment ne ajută să înțelegem principiul fundamental al clarviziunii. Există în jurul nostru multe tipuri de vibrații la care omul obișnuit nu este sensibil. El este orb și nu poate lua cunoștință de o parte a universului care este gata să

I se descopere dacă ar fi în stare să sesizeze aceste vibrații.

Clarvăzătorul este însă capabil să vadă" o mai mare parte a lumii în care trăiește. Clarvăzătorii, evident, nu văd cu toții la fel lumea invizibilă pentru noi; unii „văd” mai puțin, alții mai mult; unii au o concepție clară asupra a ceea ce văd, în timp ce alții sunt neclari și incoerenți. Dar principiul clarviziunii este identic cu cel al vederii obișnuite. Singura deosebire constă în aceea că în

cazul clarviziunii este necesară o dezvoltare specială a nervilor și a centrilor cerebrali pentru a putea sesiza vibrațiile din lumea invizibilă. Cum se poate realiza această dezvoltare nu știm încă; știința viitorului ne va dezvălui fiziologia ocultă a creierului și ne va explica mecanismul clarviziunii mai bine decât îl cunoaștem acum.

În ceea ce privește lumea mai vastă și invizibilă care ne înconjoară, eu tratez acest subiect nu din auzite, ci din propriile observații și cunoștințe directe. Nu știu ce capacități speciale posedă centrul creierului meu față de ce ai unui om obișnuit; sunt însă conștient de faptul că există permanent în jurul meu o lume invizibilă, foarte greu de descris, care traversează, pătrunde și învâluie toate lucrurile lumii noastre. Este nevoie de un efort de voință foarte mic pentru a o observa; nu este necesar să mă concentrez pentru a o vedea nici măcar atât cât ar trebui să fac atunci când vreau să-mi fixez privirea asupra unui obiect oarecare din lumea noastră vizibilă. Această lume invizibilă poate fi văzută, dar nu cu ochii; faptul că ochii sunt deschiși sau închiși nu are nicio importanță. Vederea cu ochiul fizic și vederea interioară sunt independente una față de cealaltă, și totuși ambele funcționează simultan. Ochii mei văd hârtia pe care scriu, și în același timp acel ceva din interiorul meu – nu știu cum să-l numesc – vede lumea nevăzută de deasupra, de dedesubt, din jur, prin hârtie, prin masă și prin

cameră. Această lume este luminoasă, și fiecare punct din spațiul ei paie că are o lumină proprie și de o natură diferită de lumina din lumea fizică. Întregul său spațiu este dominat de mișcare, mișcare tulburătoare și de nedescris care sugerează cea de-a patra dimensiune a lui. Trebuie să mărturisesc cu toată autoritatea că pentru conștiința mea, pentru tot ce cunosc ca „eu”, această lume invizibilă există și este mai *reală* decât lumea fizică, și că, după ce o privesc și apoi mă uit cu ochii fizici la lumea noastră, la cerul ei, la locuințele oamenilor, această din urmă lume este o adevărată iluzie, o maya, și ea nu are nicio calitate căreia conștiința mea să-i poată asocia, într-adevăr, calificativul de „reală”. Atunci când compar „lumea noastră”, cu puternica realitate a acestui mic fragment al lumilor invizibile pe care îl văd, ea ne apare ca o iluzie, ca o umbră, ca un vis; îmi vine să cred că ea este doar o idee în mintea mea. Cu toate acestea, este clar că lumea noastră fizică este destul de „reală”; în acest moment, în felul ei, este îndeajuns de reală pentru mine, deoarece scriu aceste rânduri într-o regiune muntoasă din Java în timp ce muștele mă înțeapă și le simt acele în mod real. Odată, când se va prezenta o ocazie prielnică, poate că voi dezvolta această facultate pe care o am de la naștere, pentru a putea adăuga și cunoștințele mele asupra lumilor nevăzute, la cele ale altor cercetători în acest domeniu.

Cunoștințele culese de către savanți de tradiție ocultă ne arată că lumea noastră fizică nu reprezintă decât o parte din lumea reală și că în ea și dincolo de ea există numeroase lumi invizibile. Fiecare din aceste lumi este materială; ele nu sunt doar o reprezentare a spiritului, ci sunt alcătuite din materie. Materia din care este creată lumea invizibilă este mult mai subtilă decât materia cu care suntem obișnuiți. Noi luăm cunoștință de materia fizică, în cele trei stări, solidă, lichidă și gazoasă; aerul în mod normal nu îl simțim decât atunci când, de exemplu, bate vântul, și totuși el există tot timpul chiar dacă nu-l vedem. Dincolo de această stare gazoasă a materiei, știința a descoperit și alte stări, care caracterizează „materia radiantă”. Există de asemenea misteriosul eter luminos, care este materie în întreaga accepție a cuvântului, și care, prin proprietățile sale, diferă totuși de materia pe care o cunoaștem. Acest vast domeniu al stărilor subtile ale materiei a fost totuși explorat, iar figura 47 ne prezintă, sub forma unei scheme, câteva date care se referă la lumile invizibile.

Există șapte „planuri” sau lumi, care se referă în special la om, și în care se desfășoară unele faze ale vieții fiecărui individ. Individul este reprezentat în fiecare din cele trei lumi inferioare printr-un vehicul sau corp alcătuit din materia care aparține aceluia plan, corpul servindu-i la cunoașterea acestui plan și la comunicarea cu el.

Așadar, fiecare dintre noi posedăm un corp fizic compus din șapte substări ale materiei fizice, și grație acestui corp trăim experiențele lumii fizice.

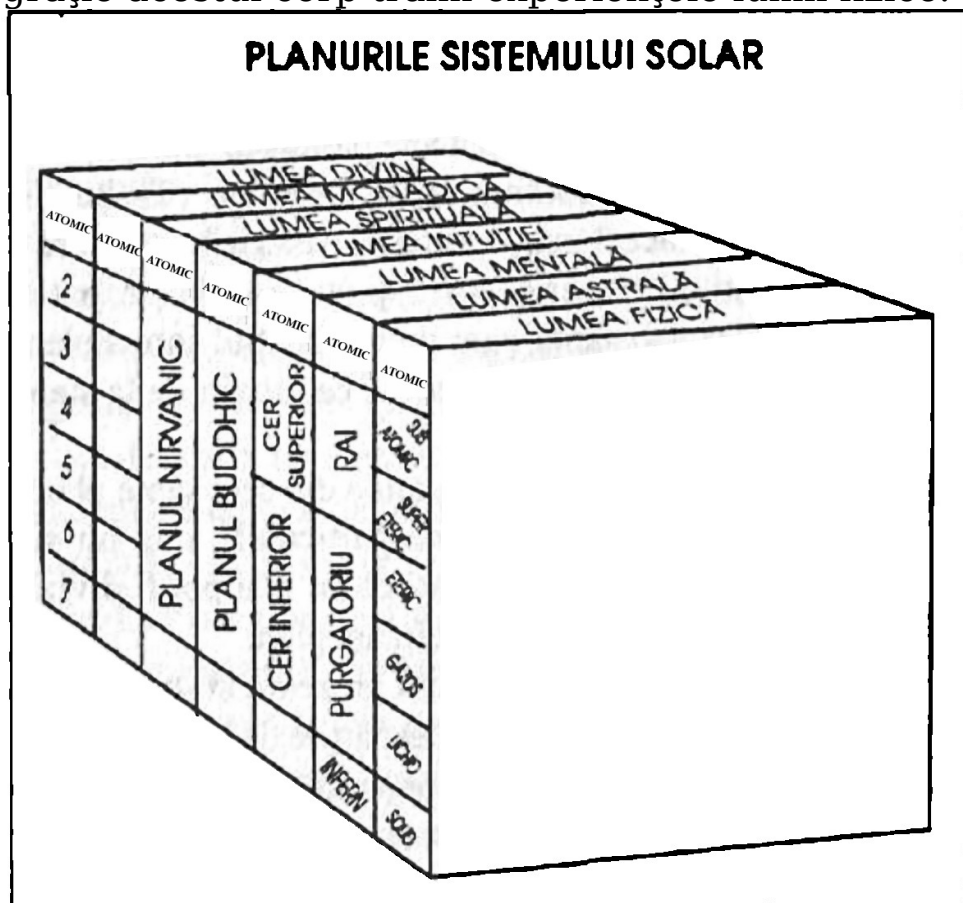

Fig. 47

De asemenea, noi mai avem un corp numit „corp astral” - materia din care este alcătuit se numește așa pentru că ea este scânteietoare și luminoasă de la sineși mai posedăm un „corp mental” și un „corp cauzal”, create din materia lumii mentale. (A se vedea figura 26). Fiecare din

aceste corpuri invizibile, este, se înțelege de la sine, foarte bine organizat, ca și corpul fizic, și pentru aceste corpuri nevăzute există o anatomie și o fiziologie la fel de complexe ca cele ale corpului fizic. Pe planurile de deasupra lumii mentale conștiința omului este încă rudimentară, iar corpurile sau vehiculele pe care le posedă acolo nu sunt încă organizate.

Așa cum se poate observa în diagramă, fiecare plan sau lume se deosebește clar de celelalte; fenomenele naturale ca lumina, căldura, electricitatea aparțin lumii noastre fizice, de materie fizică, și nu influențează lumea mentală de exemplu. După cum există legi pentru stările solide, lichide și gazoase ale materiei fizice, tot așa există legi pentru materia fiecărui plan. Materia fiecărui plan se prezintă sub șapte substări, numite subplanuri; lumea noastră fizică conține nu numai cele trei substări solidă, lichidă și gazoasă, cu care suntem familiarizați, ci de asemenea încă alte patru substări, numite: eterică, supereterică, subatomică și atomică. (Trebuie să menționăm că, în acest caz, cuvântul „eteric” se referă la anumite substări ale materiei *f* și nu la acel eter ipotetic al științei, la acea substanță care umple spațiul interstelar și prin care se propagă undele luminoase ce provin de la stelele cele mai îndepărtate).

Subplanul cel mai înalt al fiecăruia din cele șapte planuri este considerat „atomic” pentru că

particulele sale nu sunt moleculare ci se compun din unități ce nu mai pot fi divizate în elemente mai mici în cadrul aceluiași plan.

Toate aceste lumi invizibile sunt prezente în jurul nostru, aici și acum; în spațiu, ele nu sunt despărțite de lumea noastră; lumea astrală și locuitorii ei ne înconjoară tot timpul, deși cea mai mare parte dintre noi nu avem cunoștință de acest lucru. Tot așa stau lucrurile și cu acea lume invizibilă pe care tradiția o numește „cer”; splendorile cerului se află aici, în această clipă, peste tot în jurul nostru, numai că noi nu avem ochi care să le vadă și urechi care să le audă.

Cum este posibil ca în casa noastră, în curțile noastre, pe străzile noastre, în orașele noastre, să existe și alte lumi? Cum este posibil ca mai multe lumi să existe în același spațiu, simultan?

Acest lucru este posibil deoarece materia fiecărei lumi este mai subtilă decât materia lumii imediat inferioare. Dacă vom compara materia celor trei lumi invizibile inferioare cu cele trei stări ale materiei fizice care ne sunt familiare – stările solidă, lichidă și gazoasă – vom observa, considerând lumea fizică în care trăim ca „solidă”, lumea astrală ca „lichidă” și lumea mentală ca „gazoasă”, că aceste trei lumi ar putea exista simultan în același spațiu. Un vas poate fi umplut cu nisip, dar el nu ocupă tot spațiul din interiorul vasului, căci există și golurile dintre firele de nisip; putem să vărsăm apă în vas, și particulele ei

vor ocupa locurile neocupate de nisip. Dar chiar și acum, vasul nu este cu adevărat plin căci putem să turnăm apă gazoasă, adică apă cu particule de gaz care să ocupe spațiile libere dintre moleculele apei. Iată că este posibil ca nisipul, apa și gazul să se găsească simultan în același spațiu.

Mai putem da și un alt exemplu din care să înțelegem cum mai multe lumi pot ocupa același spațiu. Să presupunem o cameră sau un depozit plin cu proiectile sferice de tun, cum erau în alte vremuri, făcute grămezi câtntai compacte; din cauza formei lor, oricât le-am îngrămădi, vor exista între ele spații goale. Să mai presupunem că în acel depozit am introduce alice foarte mici care ar avea proprietatea miraculoasă de a se deplasa de la sine; în această situație, micile alice de plumb ar putea să ocupe cu ușurință acele spații goale dintre proiectile. Dar și acum, deși acele spații s-au umplut, din cauza formei sferice a alicelor, vor rămâne și între acestea spații goale, spații pe care le pot ocupa cu ușurință niște microbi care se pot deplasa nestingheriți de niciun fel de obstacol.

Din aceste analogii ne putem face o idee despre modul în care suntem înconjurați aici de lumea astrală, de lumea mentală și de lumile superioare. Cu materia sa solidă, lichidă, gazoasă și eterică, lumea noastră fizică este poroasă, și între particulele cele mai delicate există spații libere foarte mari în care se află particulele

materiei planurilor superioare. Atomul unuia dintre gazele rare ale atmosferei, așa cum este cel de argon, ar putea trece prin ochiurile unei rețele metalice foarte fine, fără să fie împiedicat în niciun fel de aceasta, și pentru că argonul nu se combină cu metalul rețelei, ansamblul rețea-argon poate ocupa același spațiu ca și cum nu ar exista unul pentru celălalt. Tot astfel există în jurul nostru entități din lumea astrală și din alte lumi care trăiesc printre noi fără ca să fim conștienți de ele și nici ele de noi, decât în circumstanțe cu totul neobișnuite.

Să ne imaginăm acum că o persoană ar putea să reacționeze la vibrațiile din lumea astrală și mentală, și deci să le „vadă”, și să presupunem că această persoană este dotată cu capacitatea de a le observa și analiza științific. Ce va vedea ea? Ea va observa o mulțime de fenomene care îi vor lua mult timp pentru a le analiza și a le înțelege. Primul și cel mai izbitor fenomen va fi acela de a vedea, trăind în corpurile lor astrale sau mentale, pe prietenii și cunoștințele sale pe care îi știa morți; ei nu se află într-un cer, un purgatoriu, sau un infern undeva departe în spațiu, ei sunt aici printre noi în întinderile mai fine și invizibile ale lumii. Îi va vedea pe „morți” fericiți sau numai mulțumiți, pe alții plini de griji sau profund nefericiți; va observa că entitățile aflate în aceste stări de spirit se află pe subplanuri diferite în lumea astrală sau cea mentală și va nota la ce

distanță de suprafața pământului se află aceste subplanuri și va putea să întocmească chiar un fel de hartă a lumilor invizibile. În stratul cel mai de jos al lumii astrale, bărbații și femeile trăiesc un timp oarecare într-o stare greu de suportat; este evident că această parte a lumii astrale este „Infernul” despre care se vorbește în toate religiile. Cercetătorul acestor lumi invizibile își va da seama că deasupra aceluia strat din lumea astrală se află un altul care corespunde „Purgatoriului” și că partea cea mai de sus a acestei lumi reprezintă „Raiul” sau Câmpiile Elizee din mitologia greacă, (descrie de entitățile care se manifestă în cadrul ședințelor de spiritism). Dacă cercetătorul posedă facultăți de observație și mai dezvoltate, el va putea descoperi și acea parte din lumea invizibilă în care „morții trăiesc într-o fericire de nedescris, și își va da seama că acolo se află „cerul”, din multe puncte de vedere radical diferit de modul în care și-l imaginează unele spirite religioase, și mult mai conform cu rațiunea. Misterul vieții și al morții va fi dezlegat atunci când fiecare persoană va putea observa în felul acesta lumile invizibile.

Figura 48 încearcă să prezinte sub formă de tabel diferenții locuitori ai celor „trei lumi”, lumea fizică, lumea astrală și lumea mentală sau divină.

LOCUITORII CELOR „TREI LUMI”*

CER SUPERIOR	ADEPTI ȘI ÎNIIȚIAȚI		PRIMA ESENȚĂ ELEMENTALĂ	DEVAS ARUPICI
	SUFLETE EVOLUATE			
	SUFLETE COMUNE			
CER INFERIOR	OAMENI ȘI ANIMALE INDIVIDUALIZA "ÎN DEVAKHAN"	FILÓZOFIC ARTISTIC	A DOUA ESENȚĂ ELEMENTALĂ — FORME - GÂNDURI	DEVAS RUPICI
		FILANTROPIC		
		DEVOȚIONAL		
		APECTUOS		
LUMEA ASTRALĂ	OAMENI ANIMALE (în timpul somnului sau, temporar, după moarte) — CORPURI ASTRALE ARUNCATE "ÎNVELȘURI"		A TREIA ESENȚĂ ELEMENTALĂ — FORME - GÂNDURI "ELEMENTALI"	DEVAS KAMICI — SPIRITE ALE NATURII SIFI
	PLANUL FIZIC	ATOMIC	FANTOMELE CIMITIRELOR	FORME ETERICE INFERIOARE — "ELEMENTALI"
SUB-ATOMIC				
SUPER-ETERIC				
ETERIC				
GAZOS		OAMENI, ANIMALE PLANTE	VIAȚĂ MINERALĂ	
LICHID				
SOLID				

Fig. 48

Trei tipuri distincte de entități în curs de evoluție își împart aceste lumi: 1. Ființele omenști (în această categorie sunt cuprinși oamenii și animalele); 2. Devașii sau îngerii împreună cu Spiritele naturii sau Zânele; 3. Viața „Esenței elementale și viața mineralelor. Cel de-al treilea tip este mai greu de înțeles, căci el reprezintă viața nediferențiată în forme stabile sau durabile. Materia lumilor astrale și mentale, în calitate doar de materie, cu alte cuvinte

independentă de sufletul care își face din ea un vehicul, este însuflețită de un fel special de viață dotată cu o sensibilitate remarcabilă, delicată, viață care freamătă și care totuși nu este încă individualizată. Dacă ne-am putea imagina ce pot să simtă moleculele apei într-un vas atunci când prin apă trece un curent electric, ne-am putea face o vagă idee despre vitalitatea și energia stărilor materiei astrale și mentale atunci când „esența elementală” al primului, al celui de-al doilea și al celui de-al treilea tip acționează asupra lor. Această esență elenicală se află, ca să zicem așa, într-o „stare critică”, gata de a se condensa sub forma unor „gândurifonnă” din clipa în care vibrația unui gând din mentalul unui gânditor își va exercita forța asupra ei. Tipul, calitatea și forța gândului vor influența în mod corespunzător gândul-formă creat de către esența elementală din materie mentală sau astrală. Aceste gânduri-formă pot fi de scurtă durată, sau pot dura ore, luni sau chiar ani; astfel ele pot fi considerate, pe drept cuvânt, ca făcând parte din locuitorii lumilor invizibile. Li s-a atribuit denumirea de *Elementali*.

Formele create din subdiviziunile eterice ale materiei fizice aparțin aceluiași tip de viață atât de puțin diferențiată, în timp ce pentru viața animalelor gradul de diferențiere este mai mare. Mineralele au o dublă existență atât ca formă cât și ca viață; ca formă, mineralul este alcătuit din diferite elemente chimice, iar ca viață se

manifestă prin crearea în materia lui a formelor cristaline după anumite modele geometrice.

În cea de-a doua coloană a tabelului sunt menționați ca locuitori fizici, mineralele, plantele, animalele și oamenii. Ca locuitori temporari care se dezintegrează după câteva săptămâni sau luni, se află dublurile corpurilor fizice alcătuite din materie eterică subtilă, numite și „dubluri eterice” (fantomele) care plutesc deasupra mormintelor unde sunt îngropate corpurile lor fizice dense. Cum aceste dubluri eterice au forma corpului fizic și mai conțin și un fel de materie fizică, ele sunt uneori văzute prin cimitire de către unele persoane mai sensibile și confundate chiar cu sufletele morților.

În lumea astrală trăiesc temporar toate entitățile fizice.

oameni și animale, pentru care somnul implică o separare de scurtă durată a corpului fizic de corpurile superioare. Atunci când „dormim”, trăim în corpul nostru astral, complet conștienți și activi, sau conștienți numai în parte și pe jumătate adormiți, în funcție de gradul nostru de evoluție. Atunci când ne „trezim”, corpul fizic și corpurile superioare se întrepătrund din nou, și noi încetăm de a mai fi locuitori ai lumii astrale. Este evident că „morții” trăiesc în corp astral în lumea astrală, dar numai „temporar”, așa cum se arată în tabel, căci după un anumit timp ei ajung în cele din urmă la viața lumii cerești. Această

viață temporară pe plan astral poate totuși să varieze între câteva ore și un secol, sau chiar mai mult.

Corpurile astrale la rândul lor sunt aruncate și devin „corpuri astrale aruncate”. Tot așa după cum ne aruncăm corpul fizic atunci când „murim” și ne îndreptăm în lumea astrală unde vom trăi un timp, tot așa ne lepădăm de corpul nostru astral pe care îl aruncăm atunci când părăsim lumea astrală pentru a trece în lumea mentală. Aceste corpuri astrale aruncate, abandonate, diferă totuși de cele fizice abandonate și ele, căci ele rețin în particulele lor astrale, din care au fost alcătuite, o anumită parte din conștiința sufletului de care s-au despărțit. Aceste particule astrale mai păstrează multe amintiri și, fiind înzestrate câțva timp cu o vitalitate ciudată, ele repetă ca niște automate unele obiceiuri și moduri de manifestare ale entității care le anima. Ele sunt cunoscute ca „vedenii”, „învelișuri” și destul de des sunt atrase de ședințele de spiritism unde apar ca suflete veritabile, în ciuda faptului că ele nu sunt decât simple *simulacre*. Afară de cazul când sunt stimulate artificial, ca în cazul unor astfel de ședințe, ele se dezagregă în câteva ore, câteva luni sau câțiva ani, în funcție de gradul de evoluție al ego-urilor care le-au abandonat la trecerea acestora în lumea cerească.

Cele șapte subplanuri ale lumii cerești formează două mari grupe, cele trei subplanuri

mai înalte alcătuiesc cerni superior, iar celelalte patru subplanuri alcătuiesc cerul inferior. Cerul inferior mai este cunoscut și sub numele de „Devakhan” - locul unde stau zeii, locul unde domnește lumina sau locul fericirii - căci în cele patru subplanuri inferioare ale sale se află sufletele care, după moarte, se bucură de o stare de fericire pe care diferite religii o descriu drept „cer”. Tot aici se află și acele animale care, înaintea morții lor, s-au „individualizat”, și au atins statura sufletului omenesc. Pe subplanul cel mai jos trăiesc bărbații, femeile și copiii în caracterul cărora predomina afecțiunea atunci când se aflau pe pământ (chiar dacă unele împrejurări nefavorabile au limitat manifestarea ei deplină). Ei se bucură aici timp de secole într-o fericită comuniune cu cei către care și-au îndreptat iubirea, iubire care a constituit pentru ei cerul luminos al viselor lor, atunci când erau pe pământ în subplanul de deasupra acestuia, trăiesc cei care au adăugat afecțiunii o devoțiune pentru un anumit ideal religios. În subplanul imediat superior, îi întâlnim pe acei oameni, bărbați și femei, care și-au manifestat visele de iubire și de devoțiune prin acte filantropice. În cel de al patrulea subplan trăiesc cei care la toate aceste frumoase calități, au adăugat la manifestările sufletului lor, atunci când încă se mai aflau pe pământ și o contribuție artistică, filosofică sau științifică.

În cele trei subplanuri ale cerului superior trăiesc veșnic toate sufletele care alcătuiesc omenirea noastră. Ele trăiesc acolo ca „individualități”, întrucât sunt capacități ale conștiinței care s-au dezvoltat în lungul curs al evoluției; de acolo, în calitate de individualitate, fiecare suflet coboară pentru a se încarna, trimițând sub formă de „personalitate” doar o parte din el pentru a căpăta experiența vieții pe planurile inferioare. Pe subplanul cel mai de sus trăiesc Adepții și discipolii lor cei mai avansați; pe subplanul de dedesubt trăiesc sufletele a căror evoluție superioară este atestată de cultura înăscută și curățenia în care și-au trăit viața în corp fizic. Pe cel de mai jos subplan, se află imensa majoritate a celor șaiszeci de miliarde de suflete care formează masa omenirii noastre, încă înapoiată.

Evoluția entităților cunoscute sub numele de Devas sau îngeri este cu totul diferită de viața din lumile vizibile și invizibile pe care am descris-o până acum. În cerul superior trăiesc Devașii de tipul cel mai elevat, cunoscuți sub numele de Devași arupici, sau „Devași fără formă”, pentru că materia corpurilor lor aparține celor trei subplanuri superioare ale materiei mentale, numită și „fără formă” pentru că în această materie gândul nu se condensează în forme definite, ci se exprimă printr-o vibrație complexă și radiantă.

Pe cele patru subplanuri inferioare, numite subplanuri rupice” sau subplanuri ale formei, pentru că aici gândul creează gânduri-formă cu contururi nete, trăiesc Devașii Kamiei sau Devașii” cu formă”.

Pe planul astral se găsește o categorie inferioară de îngeri numiți Devași harnici, său” Devașii dorinței”, pentru că lumea astrală în care ei trăiesc este domeniul emoțiilor în centrul căruia se află individul. Pe acest plan și pe nivelurile eterice superioare ale planului fizic se află Spiritele Naturii sau Zânele, care sunt pentru Devași cam ceea ce sunt pentru noi animalele domestice obișnuite. Cu toate că speciile lor superioare sunt înzestrate cu o mare inteligență, zânele nu sunt încă individualizate, adică ele fac încă parte dintr-un suflet-colectiv, sufletul grup al zânelor. Ele se individualizează lent și devin ego-uri permanente grație devotamentului cu care i-au servit pe Devași, după cum se individualizează unul câte unul, câinii și pisicile noastre prin devotamentul de care au dat dovadă față de noi, ajungând să aibă un suflet care se reîncarnează.

Lumile invizibile ilustrate în figura 47 sunt cele cuprinse între limitele sistemului nostru solar, și ele constituie terenurile de încercare ale omenirii în procesul de evoluție. Există și alte planuri, planuri extra-solare, și în consecință cosmice prin natura și întinderea lor. Acestea sunt numite” Planuri cosmice”. Fiecare din aceste

planuri cosmice are de asemenea șapte diviziuni sau subplanuri și cel de-al șaptelea subplan sau subplanul cel mai de jos al fiecărui plan cosmic formează primul subplan (subplanul atomic cel mai de sus) al fiecăruia din cele șapte planuri ale sistemului nostru solar. Toate aceste explicații vor fi mai clare dacă vom compara, punând în paralel, cele două reprezentări din figurile 47 și 49.

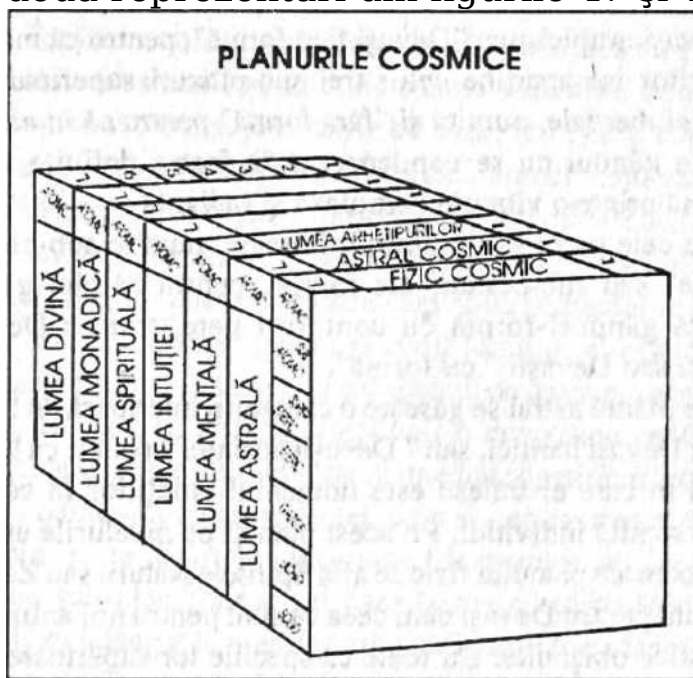

Fig. 49

Pe al cincilea plan sau Planul mental cosmic există ca gând-formă marele Plan de evoluție al tuturor tipurilor de viață și de forme din ansamblul celor șapte planuri ale noastre; acest Plan este Gândirea Logosului însuși referitor la modul în care se va desfășura evoluția de la

început până la sfârșit. Pe acest plan cosmic se găsesc „Arhetipurile” despre care a vorbit Platon; pe acest plan cuvintele „Așa era la început, așa este acum și așa va fi întotdeauna” constituie o realitate obiectivă.

Dacă examinăm cele două figuri de mai înainte care se referă la planurile cosmice, vom observa că cel mai de sus subplan al lumii noastre mentale constituie subplanul cel mai de jos al Planului mental cosmic. De aici se poate trage concluzia că acela care va putea să-și înalțe conștiința până la a o face să funcționeze pe subplanul cel mai înalt al lumii noastre mentale, va ajunge direct la viziunea Arhetipurilor din Planul mental cosmic, viziune plină de inspirație și de forță. După cum splendoarea cerului se reflectă pe suprafața liniștită a apei dintr-o fântână adâncădeși apa se află la o distanță foarte mare de nori – tot astfel intelectul purificat și emoțiile spirituale ale omului, pot vedea, pătrunde și cunoaște viitorul care ne așteaptă, „gloria care ne va fi dezvăluită”.

În această ultimă și cea mai de jos regiune a acestor lumi invizibile ne jucăm rolul de muritori. Dar” ego-urilor” noastre nemuritoare la aparține ca moștenire, un vast univers nevăzut care scapă viziunii noastre și în care viața noastră se va împlini pe măsură ce vom înainta în cunoaștere și ne vom dezvolta – printr-o serie de trăiri divine printre capodopere divine. Un contact chiar de o

clipă cu această imensă lume invizibilă, ne va corecta viziunea pe care, ca muritori, o avem asupra lucrurilor, și va imprima vieții și evoluției noastre o semnificație a cărei atracție nu va păli niciodată. Toate îndoielile se vor spulbera, așa cum se risipește ceața la răsăritul soarelui, îndată ce omul va putea să vadă el însuși, și să cunoască direct fără să se rezume numai la a crede. Deși pentru foarte mulți dintre noi această viziune este încă foarte greu de atins, există totuși o altă viziune, aceea a inteligenței purificate și a intuiției glorioase, care reprezintă un adevărat far ce ne călăuzește pașii printre întunecatele cărării ale lumii noastre muritoare. Dacă pentru moment nu avem posibilitatea de a vedea direct lucrurile în această nouă perspectivă, putem cel puțin să oferim inteligenței omenești o viziune a „lucrurilor așa cum sunt ele”, care să constituie o aspirație spre bine și care să ne fortifice entuziasmul de a trăi.

Capitolul șase

OMUL ÎN TIMPUL VIEȚII ȘI AL MORȚII

Este considerată ca o axiomă a concepției noastre moderne despre evoluție ideea potrivit căreia cu cât funcțiunile unui organism sunt mai diferite, cu atât structura lui este mai complexă. Este deci natural ca omul să prezinte o structură mai complexă decât aceea pe care o întâlnim la organisme mai puțin dezvoltate. Dar complexitatea organismului uman, așa cum ne-o

dezvăluie anatomia și fiziologia, sau cum o evidențiază cunoștințele puse la dispoziție de psihologia modernă nu reprezintă decât în măsură complexitatea omului.

La nașterea unui individ există mai multe elemente care contribuie la crearea ființei pe care o numim „om”. Acestea sunt:

1. Ego-ul, sufletul adevărat al omului, din care nu se manifestă în corp fizic decât o parte din el; acest Ego reprezintă Individualitatea;

2, Partea de Individualitate care se manifestă într-o reîncarnare, la o anumită epocă, într-o rasă anume, ca bărbat sau ca femeie, este ceea ce numim Personalitate.

Raportul dintre Individualitate și Personalitate a fost exprimat prin destule simboluri; unul dintre ele, folosit în vechile Mistere, îl constituie șiragul de perle, în care firul reprezintă Individualitatea, iar perlele Personalitățile distincte din încarnările succesive. Figura 50 ne prezintă un alt simbol. Dacă reprezentăm individualitatea printr-un solid regulat cu 20 de fețe, cunoscut sub numele de icosaedru, Personalitatea

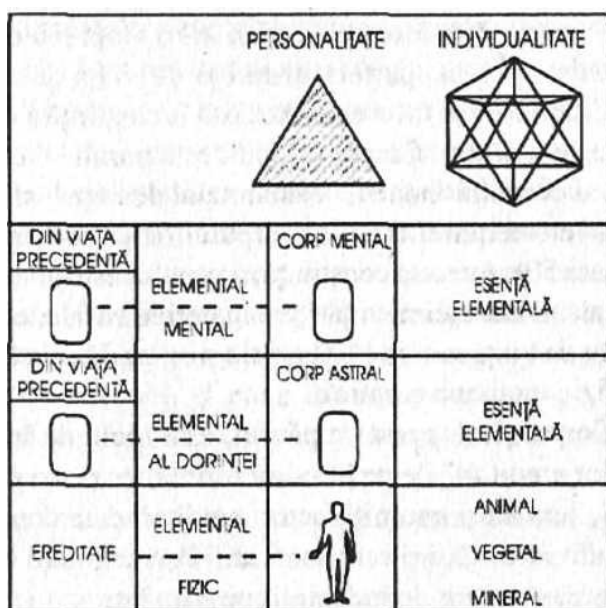

Fig. 50

ar echivala cu un triunghi din cele douăzeci care constituie fața exterioară a solidului. Cele douăzeci de triunghiuri, în două dimensiuni, chiar unite, nu vor putea să reproducă una din caracteristicile de bază ale solidului, și anume cea de-a treia dimensiune a sa. Și reciproc, știut fiind că un triunghi nu are decât două dimensiuni și solidul are trei, este posibil ca dintr-un icosaedru să fie extrase o infinitate de triunghiuri. Prin analogie, fiecare Personalitate, și chiar toate Personalitățile pe care Ego-ul le-a creat în toate nașterile succesive, nu pot scoate la lumină anumite atribute ale Ego-ului real. Pe de altă parte, un Ego poate crea atâtea Personalități cât îi permite forța de care dispune fără ca prin aceasta

să-și epuizeze posibilitățile proprii sale naturi ca Ego.

Totuși Individualitatea creează o singură Personalitate pentru programul pe care-l are de îndeplinit într-o încarnare;

3. Personalitatea (figura 50, coloana a treia), care la fiecare nouă naștere capătă un corp mental, un corp astral și un corp fizic;

4. Fiecare din aceste trei corpuri are o viață și o conștiință *care îi sunt proprii*, perfect distincte de viața și conștiința Personalității care le folosește. Această „conștiință a corpului” cu care este înzestrat fiecare vehicul, este numit „elementul mental” al corpului mental, „elementul dorinței” al corpului astral, și „elementul fizic” al corpului fizic (coloana a doua de la figura 50). Această conștiință a corpului este viața Esenței elementale a materiei mentale și a materiei astrale, ca și viața curenților de viață minerală, vegetală și animală care formează corpul fizic (coloana a patra);

5. Corpul fizic, creat de părinți, este locul de întâlnire a „factorilor ereditari” de pe linia ancestrală; cu ocazia formării corpului, sunt aleși anumiți factori ereditari care concordă cu karma Individualității și care vor fi utili Personalității în munca pe care aceasta o are de îndeplinit pe pământ;

6. Corpul astral și cel mental posedă de asemenea factori ereditari de un anumit fel care

nu provin de la părinți, ci chiar de la Ego. Corpul astral și cel mental cu care se naște un copil reproduc corpul astral și pe cel mental pe care le-a avut la sfârșitul încarnării sale precedente, adică atunci când Personalitatea la sfârșitul acelei vieți și-a abandonat corpul astral pentru a intra în lumea cerească, și apoi pe cel mental la sfârșitul sederii lui în acea lume.

Așadar, omul se prezintă ca o entitate foarte complexă; el este rezultanta numeroaselor forțe care aparțin unor planuri diferite. Pentru studiul nostru metodic vom clasa aceste forțe în trei grupe:

1. Individualitatea care, în corp causal permanent, își continuă viața prin toate viețile personalităților sale și păstrează amintirea experiențelor acestora:

2. Personalitatea, care reprezintă într-o măsură mai mică sau mai mare o parte din Individualitate;

- 3 „Conștiința” corpurilor, proprie celor trei vehicule, adică elementalul mental, elementalul astral și elementalul fizic.

Să analizăm mai întâi conștiința corpurilor. Corpul fizic este înzestrat cu o conștiință care, deși limitată, îi este suficientă pentru cerințele vieții și ale funcțiilor sale. Această conștiință știe să-i țină mereu trează atenția celui care ocupă corpul fizic, ori de câte ori acest lucru este necesar; când corpul este obosit, ea îl îndeamnă

pe individ să se odihnească, sau când corpul are nevoie de hrană, ea îi stimulează dorința de a mânca și de a bea. Aceste funcții fizice, care se cer îndeplinite, sunt necesare elementului fizic și nu Ego-ului care nu are nevoie să mănânce și să bea. Ca urmare a eredității rezultată dintr-o obișnuință ancestrală, corpul fizic a învățat să se apere. Atunci când este atacat de microbi, el pune în mișcare armata sa de fagocite pentru a-i anihila; în cazul când se rănește, el comandă celulelor în vederea cicatrizării rănii. Când corpul este adormit (adică atunci când, îmbrăcat în corpul său astral, omul își părăsește corpul fizic și îl lasă neocupat) elementalul fizic obligă corpul să tragă plapuma peste el pentru a se apăra de frig, sau să se întoarcă, pentru a continua să doarmă într-o poziție cât mai comodă. Dacă în acest timp se produce un eveniment care i se pare că ar putea constitui un pericol pentru el, atunci reacționează imediat ca să se apere, oricât de slabe i-ar fi mijloacele ca s-o facă. Fie că este vorba de zgomotul produs de descărcarea unui pistol sau de trântirea puternică a unei uși, corpul fizic adormit reacționează la fel, tresare căci, în starea în care se află, conștiința lui nu este capabilă să facă deosebirea între pericolul pe care îl reprezintă detunătura amicii, și lipsa pericolului real în cazul ușii care se trânteste.

Un mare număr din aceste manifestări ale elementalului fizic sunt destul de obișnuite și nu

necesită defel intervenția conștiinței celui care ocupă acel corp. Uneori însă, o astfel de intervenție este necesară, ca în cazul în care corpul, obosit fiind, refuză să depună eforturi pentru a face un anumit lucru decât constrâns. De asemenea, în situația în care trebuie să execute un lucru periculos, elementul fizic temător vrea să se îndepărteze, dar este obligat de către voința stăpânului corpului să rămână pe loc și să-și ducă munca la bun sfârșit. La copii sunt mai evidente manifestările elementului fizic, acestea având un caracter mai pronunțat. Când un copil plânge și țipă elementul fizic este acela care își manifestă nemulțumirile (rezonabile din punctul lui de vedere dar lipsite de sens din al nostru), și nu Sufletul copilului.

Aceasta viață și conștiință a elementului fizic reprezintă locul unde se acumulează toate experiențele plăcute și dureroase ale unei lungi descendențe din străbunii fizici. Viața elementului de acum a fost cândva cea a elementului plăcerii sălbaticului dintr-o vreme de demult. Elementul păstrează tot felul de amintiri ancestrale ca și unele înclinații de atunci și la care tinde să se întoarcă ori de câte ori conștiința Ego-ului își slăbește atenția. Această conștiință a corpului este cea pe care au descoperit-o cercetătorii psihologi din școlile lui Janet, Freud și Jung; rătăcirile acesteia se manifestă în vise incoerente, lipsite de sens.

Elementalul dorinței corpului astral și cel al corpului mental reprezintă viața Esenței elementale. Această Esență elementală este *o fază a* vieții Logosului la un stadiu de manifestare *anterior* vieții mineralelor. Ea se situează pe „arcul descendent” al vieții și „coboară în materie” pentru a deveni mai târziu viață minerală. Nevoia ei principală este de a simți că trăiește, pe cât este posibil, cât mai variat; ei îi sunt necesare vibrații cât mai variate, și cu cât acestea sunt mai joase, mai grosiere cu atât este mai puternic atrasă de ele. Aici rezidă „cealaltă lege, din mădularele mele, care luptă împotriva legii spiritului meu”, despre care ne vorbește Sfântul Pavel, adică despre „păcatul care este în mădularele mele”.

Elementalului dorinței îi place ca acest corp astral să fie treaz, îi place într-adevăr să-l vadă că duce o viață excitantă; varietatea, noutatea, lucrurile senzaționale, iată ceea ce solicită elementalul dorinței pe arcul descendent al vieții. Cât despre elementalul mental, lui nu-i place ca mentalul să fie menținut asupra unei singure idei, este agitat, și solicită atâtea vibrații mentale câte poate căpăta de la proprietarul său; de aici provine dificultatea noastră de a ne concentra, acea „instabilitate a mentalului”.

Însă posesorul corpului astral și al corpului mental - Egoul - se află pe *arcul ascendent* al vieții. El a trăit milioane de ani ca mineral, plantă

sau animal. Experiențele pe care elementalul mental sau elementului dorinței le preferă acum, pe arcul descendent pe care se află, nu sunt în mod necesar cele pe care el, Ego-ul, care se află pe arcul ascendent, le consideră utile pentru munca pe care o are de îndeplinit în viața sa. De aici și lupta permanentă dintre Ego și vehiculul său, luptă atât de bine ilustrată de Sfântul Petru în aceste cuvinte: „Căci eu nu fac binele pe care vrea ci fac răul pe care n-aș vrea să-l fac”.

Menirea omului în timpul vieții și după moarte este aceea de a-și domina vehiculele, de a folosi energia lor pentru a duce la capăt munca pe care Domnii Karmei i-au hărăzit-o, și pe care Ego-ul a acceptat-o. El va reuși sau nu, în funcție de forța voinței Ego-ului și a cunoașterii modului de a o folosi. Acest câmp de bătălie a vieții, acest creuzet al experienței, este schițat în figura 51.

Individualitatea este” Sinele superior”, „Daimon-ul” lui Platon; ea posedă trei atribute fundamentale numite **Ătma (Spirit)**; **Buddhi (Intuiție)**; și **Manas superior (Mental abstract)**. Termenii **Voință**, **înțelepciune**, **Activitate** exprimă de asemenea, acest caracter fundamental triplu al Sinelui superior. Personalitatea este „Sinele inferior”; ea se compune din **Manas inferior (sau Mentalul concret)**, din **natura astrală (sau natură a dorinței)** și din funcții fizic, precum și din trei vehicule în care se manifesta aceste activități. Sinele superior „face să coboare” o parte din el la

încarnare în scopul de a transforma experiența acumulată în facultăți.

Totul depinde atunci de intensitatea forței voinței cu care este înzestrat Ego-ul, care se manifestă prin capacitatea de ași domina vehiculele. Atunci când voința Ego-ului domină instinctele elementului mental, ale elementului dorinței și a elementului fizic, înseamnă că încarnarea și-a atins scopul. Dacă dimpotrivă cele trei elemente sunt mai puternice, încarnarea s-a dovedit a fi un eșec. În general pentru cea mai mare parte a oamenilor, încarnarea nu reprezintă nicio victorie deplină, dar niciun eșec total; în unele compartimente ale vieții reușim să dominăm elementalele, în altele nu. Ceea ce se petrece în fiecare situație se poate urmări în tabelul din Fig. 51.

<div> <div>DAIMON</div> <div> <div>• ATMA</div> <div>• BUDDHI</div> <div>() MANAS</div> </div> </div> <div>SINELE SUPERIOR</div>		
VOINȚĂ ADORMITĂ		VOINȚĂ DOMINATOARE
SUB-CONȘTIINȚĂ	CONȘTIINȚĂ NORMALĂ	SUPRA-CONȘTIINȚĂ
PREJUDECĂȚI	MENTAL	CONCEPTE
	IDEI	
POFTE	ASTRAL	AFECȚIUNI SIMPATIE
	DORINȚE	
VECHI OBICEIURI CARE APAR	FIZIC	DISTRUGEREA EGOISMULUI PURITATE
	FUNCȚII	

Fig. 51

Funcțiile corpului fizic nu sunt nici bune dar nici rele în sine; corpul are nevoie să mănânce pentru a trăi, să bea pentru a-și potoli setea. Răul începe atunci când o funcție naturală este intensificată până la identificarea ei cu natura dorinței omului. Când corpul astral gustă din plăcerea pe care i-o provoacă senzațiile pur animalice care îi însoțesc consumul de alimente și băuturi, omul devine lacom și simte nevoia de stimulente; la început corpul astral hotărăște când pot fi satisfăcute dorințele, dar după un timp oarecare elemental ui fizic face din corpul astral instrumentul său. Este natural ca un sălbatic

primitiv să fie lacom și să se îndoape cu mâncare, dar când un om civilizat permite unei funcții exclusiv fizice săi domine natura dorinței, el coboară atunci la nivelul sălbaticului. Acest proces de decădere este ilustrat foarte bine de un proverb japonez despre beție:

La început, omul bea un pahar;

Paharul cheamă un alt pahar;

Și la urmă, paharele îl beau pe om.

Dar atunci când voința domină, funcțiile fizice fac să se dezvolte, în folosul Ego-ului, calități permanente de stăpânire de sine și de puritate. Este foarte important ca Ego-ul să poată stăpâni cât mai bine corpul fizic pentru ca mecanismele corpului să poată executa rapid și perfect ordinele sale pe tot parcursul vieții. O hrană rațională și curată, o sănătate perfectă, o armonizare perfectă a mușchilor trupului, căpătată prin exerciții fizice, toate sunt foarte folositoare pentru a transforma funcțiile în stăpânire de sine și în puritate într-un mod asemănător, dorințele reprezintă ceva natural pentru corpul astral; este normal ca un corp astral să protesteze împotriva mirosurilor neplăcute sau a sunetelor stridente și să se simtă bine într-un mediu plăcut și într-o ambianță de sunete armonioase. Natura dorinței corpului astral constituie un delicat instrument de cunoaștere. Răul începe atunci când elementalul dorinței devine dominant, știrbind autoritatea Ego-ului. O dorință normală devine atunci o pasiune

imperioasă și corpul astral nu mai poate fi stăpânit. Atunci când un om devine furios, și se comportă ca un animal feroce, fără să mai acorde vreo atenție atributelor sufletului său, el se întoarce pentru un scurt timp la un stadiu de început al evoluției, târât înapoi de corpul astral pe care nu-l mai poate stăpâni. De aici trebuie să înțelegem că noi *nu suntem* manifestările elementalului dorinței corpului astral, ci trebuie, pentru scopurile către care tinde sufletul nostru, să căutăm în elemental acele aptitudini care ne pot fi de folos. Uneori suferința ne face să descoperim această dualitate din noi. O fetiță de treisprezece ani, pe care am cunoscut-o, a descoperit această dualitate într-o zi când s-a întors acasă aproape plângând pentru că prietenii ei de joacă au necăjit-o; atunci când mama ei a întrebat-o dacă i-au făcut vreun rău, ea a răspuns: „Nu, dar sentimentele mele s-au simțit jignite”.

Când ne vom da seama că *nu suntem* sentimentele corpului nostru astral, ci că le *posedăm*, așa cum posedăm o rachetă de tenis sau o armă de vânătoare, vom ști exact ce libertate trebuie să le acordăm.

În cealaltă parte a tabelului 51 constatăm că sentimentele corpului nostru astral, atunci când sunt stăpânite, pot deveni extrem de sensibile și de delicate, transformându-se în atribute minunate ale sufletului, atribute de afecțiune și simpatie. Corpul astral va deveni atunci

asemănător cu un instrument muzical delicat la care putem cânta în așa fel încât să ridicăm în lumea invizibilă din jur valuri de emoție care inspiră și purifică.

Ceea ce am arătat în legătură cu elementalul dorinței corpului astral, este valabilă într-o măsură și mai mare și pentru elementalul mental al corpului mental. Funcția corpului mental constă în reacția lui la tot ce este gând. Gândul, atunci când este emis de Ego, reprezintă un mijloc de a descoperi lumea în care trăiește omul. Gândirea concretă observă și măsoară universul, în timp ce gândirea abstractă transformă toate experiențele corpului mental și ale celorlalte corpuri inferioare lui în concepte eterne susceptibile de a fi încorporate în natura sufletului. Dar numai un mic număr din gândurile noastre sunt de acest fel, și aceasta din două motive: în primul rând, pentru că elementalul mental se cramponează deseori de ideile pe care le-am avut cândva, și se încăpățânează să le repete fără voia noastră; în al doilea rând, pentru că ceea ce gândim este mai puțin creația noastră, cât mai ales ceea ce împrumutăm de la alții. Printre gândurile din prima categorie se află prejudecățile; ele reprezintă în realitate gânduri care ne-au fost *utile* cândva în existența noastră, fără să fi fost în același timp și *adevărate*. Ele nu ne sunt de folos și ar fi mai bine să le abandonăm, dar elementalul mental le păstrează forța pe care le-a imprimat-o

odinioară, și are grijă să ne facă să credem că ele sunt gândurile noastre de acum. Prejudecățile oamenilor în materie de rase, de religie, de sex, de castă sau de culoarea pielii, sunt, în mare parte de această natură. Cea de-a doua categorie se referă la gândurile pe care alți oameni le revarsă permanent în atmosfera mentală și care, ajungând la corpul nostru mental, trezesc în noi în mod automat gânduri asemănătoare. Când asemenea gânduri caută să pătrundă în mentalul nostru, trebuie să fim atenți ca să le primim doar pe cele care sunt folositoare sufletelor noastre și să le îndepărtăm cu toată fermitatea pe toate celelalte.

Unele gânduri din aceste două categorii se comportă ca „tumorile maligne” ale unui bolnav de cancer. Există gânduri care creează în corpul mental anumite centre în jurul cărora sunt atrase alte gânduri asemănătoare care absorb vitalitatea, comportându-se ca niște veritabile tumori maligne ale corpului mental. După cum o tumoare care se formează în creier nu va provoca la început decât o durere ușoară, pentru ca mai târziu, dezvoltându-se, să ajungă să tulbure funcțiile întregului organism, tot așa va evolua și procesul dezvoltării acestor tumori maligne mentale. La început, abia perceptibile, apar ca niște fantezii lipsite de sens, cu tendințe de a se denatura pentru ca apoi procesul de degradare să se accelereze și în cele din urmă, să provoace boli mentale ca fobia, și într-o formă mai gravă, chiar

nebunia.

Transmutarea în concepte eterne a experiențelor acumulate de către gândire, sentimente și acțiune, nu este decât în parte realizată în timpul vieții terestre și apoi în corp astral, după moarte. Acest proces continuă și atunci când individul își începe viața în lumea cerească. În mijlocul unei ambianțe plăcute, ideale, înzestrat cu capacitatea de a-și crea întreaga fericire la care aspiră, și mai ales cu ajutorul minunat al Mentalului Logosului (care acționează asupra corpului mental al omului și îl face să crească), acesta va petrece în lumea cerească timpul care i-a fost hărăzit, dezvoltându-și voința și transformând toate experiențele sale în concepte eterne și în facultăți care îi vor reflecta din ce în ce mai mult ascunsă sa natură divină.

Activitatea omului pe durata șederii lui în „cer” depinde, natural, de forța aspirațiilor sale și a posibilității de a efectua aceste transmutări. Acești factori determină timpul pe care el îl va petrece în Devakhan pentru a se dezvolta prin fericire. În figura 52 este prezentat un tabel care ne înfățișează timpul mediu pe care îl petrece în diferite lumi fiecare Ego. După moartea corpului fizic, omul trăiește câțva timp în lumea astrală, după care trece în lumea cerească inferioară, pentru a trăi aici în Devakhan.

INTERVALE ÎNTRE VIEȚI

TIP	Dege- nerat	Săl- batic	Mește- șugar	Agri- cultor	Negu- s-tor	Me dic	Idea- list	Dis- ci- pol
TOTAL	5	40	200	300	500	100 0	1200	23 00
CER SUPER IOR						Scu- rt	50	16 0
CER INFERI OR			160	260	475	975	1150	21 50
PLAN ASTRA L	5	40	40	40	25	25	5	

Fig. 52

După terminarea șederii în Devakhan, corpul mental, ultimul vestigiu al personalității, este abandonat și el, și, în cerul superior, Ego-ul va fi din nou pe deplin el însuși, cu toate energiile sale. După o perioadă de timp mai lungă sau mai scurtă, Ego-ul, conștient sau semiconștient de procesul reîntoarcerii pe pământ, va face să coboare încă o dată la reîncarnare o parte din el însuși, care va deveni o nouă Personalitate.

Tabelul ne arată că degenerații, oamenii de categorie inferioară, trăiesc aproximativ cinci ani în lumea astrală și, neposedând nicio calitate spirituală care să necesite o ședere la Devakhan pentru a se dezvolta, se întorc repede la o nouă încarnare. Termenii *meșteșugar*, *agricultor*, *negustor* sunt folosiți aici pentru a desemna o

categorie de oameni mai modești, în general; termenul *medic* reprezintă o categorie mai elevată de oameni care exercită o profesiune oarecare. Cu toate acestea este posibil ca un fermier sau un negustor să fie indivizi cultivați, și să aparțină în realitate unui tip de Ego superior celui pe care-l posedă majoritatea celor din categoria profesională din care fac parte. Omul cultivat care este un idealist și care face sacrificii pentru idealurile sale, are parte de o viață activă și conștientă ca Individualitate în cerul superior. Omul care se consacră slujirii umanității sub îndrumarea unui Maestru al înțelepciunii, ajunge direct în Devakhan pentru că el și-a purificat natura astrală încă înainte de a muri, motiv pentru care nu mai are nevoie de o nouă ședere în lumea astrală. Se poate observa din acest tabel că perioada între două încarnări succesive poate varia de la cinci ani până la douăzeci și trei de secole.

Atunci când un copil moare, el rămâne foarte puțin timp în lumea astrală și în Devakhan, înainte de a reveni la o nouă încarnare; perioadele dintre două vieți succesive pot varia între câteva luni și mai mulți ani, în funcție de vârsta la care a murit și de natura sa mentală și emoțională.

Multe din cele expuse până acum în legătură cu natura invizibilă a omului și a vehiculelor subtile sunt repetate în tabelul din figura 53. În prima lui coloană sunt reprezentate cele șapte

planuri ale sistemului solar; în cea de-a doua apar cele patru corpuri de care se servește omul în prezent. Se va observa din coloanele a treia și a patra că omul există, în natura sa cea mai înaltă, ca „Monadă”, pe cele patru planuri de deasupra planului mental, dar că nu posedă încă nici vehicule și nici instrumente de cunoaștere.

Pentru înțelegerea mai ușoară a studiului, să recapitulăm pe scurt cunoștințele pe care le posedăm despre suflet. Sufletul omului este Individualitatea din corpul causal.

ALCĂTUIREA OMULUI				
ADI				ACORDUL
ANUPADAKA			MONADA ----- 'FIUL CARE E LA SÂNUL TĂTĂLUI'	MONADEI
ATMIC (NIRVANA)		SPIRITUL		
BUDDHIC		INTUIȚII	EGO-UL CARE SE REÎNCAR- NEAZĂ INDIVIDUA- LITATEA	ACORDUL AUGOEDES
CER SUPERIOR	CORP CAUZAL	IDEAȚIE		
CER INFERIOR	CORP MENTAL	GÂNDURI CONCRETE		
ASTRAL	CORP ASTRAL	EMOȚII IMPULSURI	PERSONA- LITATEA 'MASCA'	ACORDUL OMULUI
FIZIC	CORP FIZIC ETERIC CORP FIZIC DENS	ACTIVITĂȚI CORPORALE		

Fig. 53

Individualitatea creează o Personalitate în

vederea încarnării ei aici pe pământ. Personalitatea posedă trei vehicule: corpul mental, corpul astral și corpul fizic. Fiecare din aceste corpuri, considerate corpuri inferioare, reprezintă un aspect al Egoului. Deoarece Ego-ul, în corpul cauzal, dă tonul fundamental sau temperamentul încarnării, putem concepe Ego-ul și cele trei vehicule inferioare ca pe un acord de note care corespund temperamentului, și pe care-l numim Acordul Omului. Individualitatea manifestată în corpul cauzal nu este decât manifestarea parțială a tuturor calităților pe care le are; în spatele Mentalului superior sau abstract există Buddhi, Intuiția divină, și în spatele acestui plan există la un nivel și mai înalt Ātma, Spiritul divin din om. Dar Ātma, Buddhi și Manas reprezintă, la rândul lor, reflectarea unor atribute și mai înalte, cele ale Monadei, a celui „Fiu care se află la sânul Tatălui Său”. Nota fundamentală a vieții Logosului creează nota dominantă a Monadei, ale cărei trei atribute pe planurile Adi, Anupadaka și planurile nirvanice superioare formează „Acordul Monadei”. Monada creează apoi Individualitatea; nota Monadei fiind dominantă, ea formează „Acordul Augoeides” prin adăugarea notelor reprezentate de Ātma, Buddhi și Manas. Apoi, când Individualitatea creează Personalitatea, se formează „Acordul Omului”.

*

Menirea omului, este aceea de a descoperi ce este el, ce este lumea și ce este Logosul „în care ne avem viața, trăirea și ființa”. Ani îndelungați de muncă și experiență sunt necesari până când omul să înceapă să înțeleagă această „înțelepciune a lui Dumnezeu care era pentru el un mister”, și să descopere „planul lui Dumnezeu care este Evoluția”. Aceasta îi este menirea eternă: să descopere în el însuși și în ceilalți materia, animalul și pe Dumnezeu. Viața întreagă este un vast laborator, în care omul învață cum să acționeze, ajutat fiind în demersul lui de numeroase mijloace de instruire; acestea sunt religiile și filosofile, științele și artele timpului său.

Suferințele constituie de asemenea mijloace de instruire și deși oamenii, în majoritatea lor, nu le acceptă bucuroși, acestea îi ajută să-și plătească datoriile pe care le-au acumulat. Dar instrumentul cel mai atrăgător dintre toate îl constituie înțelepciunea ascunsă, care ne dezvăluie planul lui Dumnezeu și care se adresează atât minții cât și inimii cum nicio altă revelație nu a făcut-o până acum.

Capitolul șapte

EVOLUȚIA ANIMALELOR

Dacă privim cu atenție natura, vom constata cu ușurință că cea mai mare parte a organismelor vii se află, nu în regnul uman, ci în regnul animal și în cel vegetal. Teoriile științei moderne afirmă că, în procesul de evoluție a formelor, există o punte de legătură între regnul vegetal și cel animal, și între regnul animal și cel uman. Este deci evident că toate formele care sunt inferioare omului tind spre tipul uman, pentru că omul ocupă în prezent locul cel mai înalt pe scara evoluției. În regnul animal, tipul cel mai evoluat, cel mai apropiat de om, este „veriga care lipsește”; maimuțele antropoide sunt, printre formele existente în prezent, cele care se apropie cel mai mult de această „verigă care lipsește”. Din punct de vedere al formelor fizice, putem observa foarte clar tranziția de la maimuțele antropoide la om; dacă privim problema din punctul de vedere al inteligenței în regnul animal, constatăm că teoriile științifice actuale despre evoluție prezintă serioase lacune.

La unele animale domestice (câinii, pisicile, caii), descoperim existența unor caracteristici tipic umane, precum inteligența și emoția. Mulți câini sunt prin natura lor interioară mai aproape de om, decât maimuțele antropoide. Se poate trage de aici concluzia că înaltele atribute umane

dobândite de animalele domestice s-ar fi irosit dacă evoluția ar fi urmat calea pe care o susține știința.

Pentru a înțelege mai precis Natura la lucru va trebui să adăugăm concepției evoluției formei din regnul animal concepția evoluției vieții, căci numai aceasta din urmă ne va permite să înțelegem rolul jucat de regnul animal în procesul evolutiv.

Tot ce este viață, fie în mineral, fie în plantă, în animal sau om, este, mai presus de orice, Viața unică, expresie a naturii și a acțiunii Logosului; dar această Viață își dezvăluie attributele într-o mai mare sau mai mică măsură, în funcție de limitările care îi sunt impuse în procesul de evoluție. Limitarea manifestării ei este maximă în regnul mineral, darea descrește treptat pe măsură ce trece la plantă, de la plantă la animal și de la animal la om. Aceste limitări succesive sunt impuse Vieții pe parcursul evoluției atributelor sale. Viața, după ce a fost supusă unor limitări în materia minerală și a învățat aici să se exprime în construcția formelor geometrice ale cristalelor, își continua drumul mai departe pentru a deveni viața care animă regnul vegetal. Păstrând toate attributele pe care le-a dobândit în materia minerală, eu adaugă la acestea, ca plantă, noi aptitudini și descoperă modalități noi de exprimare. După ce a evoluat îndeajuns în regnul vegetal, această viață, cu toate experiențele pe

care le-a căpătat în mineral și plantă, creează organisme în regnul animal pentru a putea, prin intermediul formelor mai complexe și mai plastice ale vieții animale, să dezvăluie mai multe din atributele sale ascunse. Atunci când activitatea ei în scop evolutiv încetează în regnul animal, etapa următoare a expresiei sale are drept câmp de acțiune regnul uman.

Prin toate aceste mari etape, în mineral, vegetal, animal și om, Viața este aceea care rămâne mereu activă, construind, distrugând și reclădind, pentru a crea forme din ce în ce mai perfecționate. Această Viață unică, cu mult timp înainte de a începe să acționeze asupra materiei minerale, se ramifică în șapte curenți mari, fiecare din acestea având caracteristici specifice și eterne (figura 54). Sursa unică de Viață este simbolizată în figură printr-un triunghi în interiorul unui cerc.

Fiecare din aceste șapte curenți se ramifică mai departe în alte șapte curenți care reprezintă modificări ale primelor.

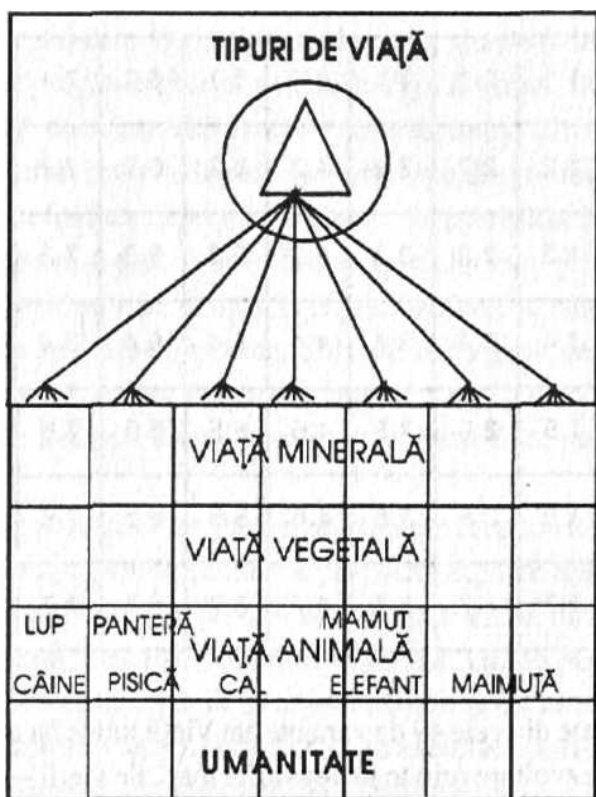

Fig. 54

Dacă notăm cele șapte curenți mari prin cifrele 1, 2, 3, 4, 5, 6, 7, variantele, modificările lor, vor fi cele prezentate în tabelul următor. Se observă din tabel cum apar modificări ale curenților mari în cele șapte variante. De exemplu, în cazul primului tip de viață - curentul 1 - se observă că prima variantă nu modifică natura caracteristică fundamentală a acestui curent, ci o marchează dublu. Variantele de la 2 la 7 vor modifica această caracteristică specială,

imprimând acesteia caracteristicile celorlalte șase tipuri fundamentale. Același principiu se aplică și celorlalte curenți mari, fundamentale, așa cum se poate vedea din tabel, Aceste tipuri, aceste curenți mari, sunt cunoscute sub numele de „Raze”.

1	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
1	1	1	1	1	1	1	1
2	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
2	2	2	2	2	2	2	2
3	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
3	3	3	3	3	3	3	3
4	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
4	4	4	4	4	4	4	4
5	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
5	5	5	5	5	5	5	5
6	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
6	6	6	6	6	6	6	6
7	1.	2.	3.	4.	5.	6.	7.
7	7	7	7	7	7	7	7

Fiecare din cele 49 de variante ale Vieții unice își urmează propria dezvoltare prin toate regnurile mari ale vieții - mineral, vegetal, animal și uman. Să urmărim parcursul variantei 32 în procesul evolutiv. Amintim că varianta 32 reprezintă cel de-al treilea curent mare sau raza 3 a cărei caracteristică fundamentală a suferit modificări sub influența razei a 2-a. Acest tip de viață, care în regnul animal aparține variantei 32, a trecut la început din regnul mineral în cel

vegetal pe direcția de dezvoltare specifică lui, și a constituit viața 32 a regnului vegetal; atunci când a trecut în regnul animal, ea a apărut tot ca viață de tip 32 imprimând animalelor formele rezervate exclusiv acestui tip de viață. Când această viață din regnul animal a atins stadiul de dezvoltare necesar trecerii în regnul uman, ea va crea un individ uman tot de tip 32 și nu de un alt tip. Aceste 49 de variante, de tipuri, ale curentului de Viață unică își urmează cursul lor specific, fiecare pe câte unul din cele 49 de canale, prin toate regnurile, fără să se amestece între ele.

Atunci când cele 49 de curenți de viață, ajunse în regnul animal, sunt pregătite pentru a trece în regnul uman, fiecare dintre ele își concentrează fazele cele mai înalte ale vieții animale în formele animale cele mai potrivite dezvoltării lor, forme care au fost concepute încă înainte de apariția acestora în lumea noastră fizică. Aceste forme animale sunt, potrivit Planului divin, destinate să intre în legături strânse cu oamenii în calitate de animale domestice. Sub influența grijii pe care oamenii o poartă acestor animale, viața animală își dezvoltă atributele până atunci ascunse, și le dezvoltă și trece apoi în regnul uman.

Există în prezent câteva tipuri de animale care constituie, ca să spunem așa, porțile de intrare prin care se poate trece de la regnul animal la cel uman; din aceste tipuri cităm

câinele, pisica, elefantul, calul și, probabil, maimuța. Grație acestor porți este posibilă trecerea de la regnul animal la cel uman cu condiția ca asupra vieții animalelor să se exercite o influență corespunzătoare din partea oamenilor. Dacă nu există o acțiune directă din partea oamenilor asupra acestor animale, trecerea de la regnul animal la cel uman nu va mai putea avea loc, în ciuda faptului că viața care însuflețește câinii și pisicile este de tipul cel mai înalt pe ambele „raze” specifice. Trecerea se va putea face numai atunci când inteligența și afecțiunea acestor animale se vor fi dezvoltat cu ajutorul influenței pe care omul o exercită direct asupra lor.

Animalele noastre domestice se trag din tipurile de viață animală primitivă și sălbatică; câinele este descendentul lupului, iar pisica descendenta diferitelor animale feline ca pantera, tigru etc. În stadiul actual, curente de viață care se manifestă în viața canină, *Canidele*, converg toate spre câinii domestici în vederea trecerii lor în regnul uman; și tot așa, tipurile de viață ale *clasei Felidelor* converg acum spre pisicile domestice în vederea aceluiași scop. În viitor vor exista și alte animale domestice care vor constitui părți deschise spre umanitate.

Pentru a înțelege evoluția animalelor, este necesar să ne lămurim cât mai bine asupra sufletului-colectiv animal. După cum omul nu este

corpul fizic, așa cum apare el, ci o entitate spirituală invizibilă care posedă un corp fizic, tot așa stau lucrurile și în cazul animalelor. Adevăratul animal nu este corpul, ci viața invizibilă care joacă față de forma animală rolul sufletului uman față de corpul uman. Această viață invizibilă, care animă formele animale, se numește suflet-colectiv. Sufletul-colectiv este constituit dintr-o cantitate determinată de materie mentală încărcată cu energia Logosului; această materie mentală conține o anumită viață ajunsă la stadiul de evoluție animală, și în această viață sunt conținute toate posibilitățile de dezvoltare ale conștiinței și activității animale. Acest suflet-colectiv animal a fost, în cursul ciclurilor precedente, sufletul-colectiv vegetal și, în ciclurile încă și mai îndepărtate, sufletul-colectiv mineral, așa că, în prezent, sufletul-colectiv animal este deja specializat în urma numeroaselor experiențe pe care le-a trăit în materia minerală și în cea vegetală. În stadiul actual de evoluție nu există un suflet-colectiv unic pentru regnul animal, după cum nu există un tip fizic unic pentru toate animalele, și, după cum în evoluția formelor întâlnim specii, genuri și familii, tot așa vom întâlni categorii asemănătoare în cadrul sufletului-colectiv animal.

Diagrama din figura 55 ne va ajuta să înțelegem modul în care se manifestă sufletul-colectiv. Să presupunem că pe planul mental

există sufletul-colectiv al unor specii de viață animală; acest suflet-colectiv se va reîncarna de nenumărate ori pe pământ prin intermediul animalelor care îl reprezintă.

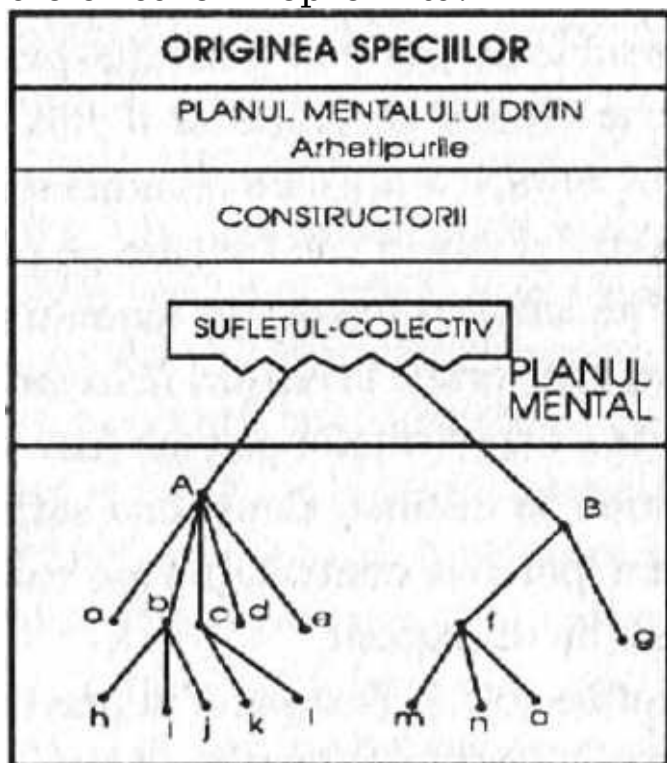

Fig. 55

Existența terestră a două animale care aparțin aceluiași suflet-colectiv va fi diferită cât timp vor trăi. La moartea lor, viața fiecăruia se va întoarce la sufletul-colectiv amestecându-se cu toate celelalte vieți, care se întorc aici periodic, și vor constitui o parte a sufletului-colectiv al speciei. Să presupunem că A și B ar fi două

exemplare care reprezintă pe plan fizic un anumit suflet-colectiv și care ar da naștere unor urmași, A dând naștere progeniturilor *a*, *b*, *e*, *e*, și B progeniturilor *f* și *g*. Viața care animă tânăra generație provine direct din sufletul-colectiv situat pe planul mental. Să mai presupunem că dintre puii lui A, cei pe care i-am notat cu *a*, *d* și *e* mor când sunt foarte mici, și dintre cei ai lui B puiul notat cu *g* moare și el în aceleași condiții. La moartea acestor animale, viețile lor se întorc direct în sufletul-colectiv, și îi îmbogățesc rezervorul de experiențe. Se observă din figură că *b*, la rândul lui, dă naștere urmașilor *h*, *i*, *j*; *e* dă naștere urmașilor *k* și *l* și, în sfârșit, *f* dă naștere urmașilor *m*, *n* și *o*.

Viața care animă corpurile celei de a doua generații provine, de asemenea, din sufletul-colectiv, numai că ea va fi influențată de experiențele trăite de indivizii generației precedente, morți înainte ca cea de-a doua generație să fi fost concepută. La moartea fiecărui animal, viața care îi anima forma se revarsă în sufletul-colectiv și atunci când revine pe pământ, ea păstrează, ca pe niște amintiri înnăscute, memoria experiențelor pe care le-a făcut în diversele învelișuri fizice prin care a trecut. Această memorie a experiențelor pe plan fizic se manifestă la animale sub formă de instinct. Conștiința sufletului-colectiv se modifică lent potrivit contribuției pe care i-au adus-o

reprezentanții săi de pe pământ.

Este evident că *b*, *e* și *f* au putut supraviețui fiindcă au fost în stare să se adapteze la condițiile unui mediu natural aflat în continuă schimbare. Exemplarele *a*, *d*, *e* și *g* au murit tocmai pentru că nu au fost suficient de puternice pentru a se adapta mediului în care urmau să trăiască. Primele au reușit să supraviețuiască pentru că erau puternice și în stare să facă față pericolelor unui mediu în care domnește lupta pentru existență. Fiind cele mai potrivite pentru a supraviețui, ele devin canalele prin care se manifestă viața sufletului-colectiv și dau naștere apoi la urmași adaptați deja pentru acel mediu.

În alegerea celor mai bine adaptate forme pentru a supraviețui, pe care o face natura, un rol important este deținut de unele entități din lumea invizibilă, numite „Constructori”, așa cum sunt reprezentați în figura 55. Aceste inteligențe aparțin unui regn superior regnului uman și sunt cunoscuți sub numele de Devași sau îngeri. Una din categoriile acestor „Ființe strălucitoare” are misiunea de a conduce procesele de viață în natură; acești constructori dirijează lupta pentru viață și urmăresc apariția, în ființele ce le-au fost încredințate, a caracteristicilor care tind la crearea formei ideale a speciei. Ei trezesc „factorii” mendelieni, care se referă la transmiterea ereditară a caracterelor, și care sunt atât de intim asociați cu trezirea caracteristicilor

latente ale vieții care există în forme. Acești Constructori au în fața lor unele modele, unele tipuri ideale care urmează să fie dezvoltate în natură în scopul de a servi cât mai bine cu putință la realizarea scopurilor vieții. Rămânând în lumile invizibile, și având în fața lor aceste arhetipuri, ei observă și modelează organismele în așa fel încât să poată supraviețui „cele mai apte”. Acest proces este foarte greu de explicat cu ajutorul teoriilor obișnuite ale evoluției.

Lupta pentru existență este metoda pe care ei au adoptat-o pentru a pune la încercare organismele vii și a le apăra pe cele care vor dezvolta în această luptă caracteristicile care creează tipurile care se apropie treptat de arhetipuri. Amintim aici că la moartea unui organism oarecare, viața nu este anihilată; această viață, cu toate experiențele pe care le-a acumulat se întoarce la sufletul-colectiv căruia îi aparține, după care, mai târziu, va veni să locuiască într-o altă formă. În consecință, când vedem că dintre o sută de semințe, numai una a găsit solul prielnic pentru a încolți, iar celelalte 99 au fost risipite zadarnic, trebuie să știm că această risipă este doar aparentă, pentru că viața celorlalte 99 „inapte” încolțirii apare într-o generație următoare de semințe ca descendente ale bobului „apt”. Siguri de indestructibilitatea vieții, Constructorii instituie o luptă dâră pentru existență în mediul vegetal și animal. Această

metodă pe care au adoptat-o, deși dezlănțuie în natură o brutalitate feroce, vădește în partea nevăzută a lumii o atmosferă de cooperare foarte strânsă între Constructori, al căror singur țel este de a îndeplini Voința divină, care le pune în față arhetipurile menite să-i ajute în procesul evoluției formelor.

În mersul ei spre individualizare viața animală cunoaște un proces de diferențiere. Dacă analizăm un suflet-colectiv oarecare, ca, de exemplu cel al *Canidelor* (figura 56), vom observa că acesta este situat în planul mental. Să presupunem că acest suflet-colectiv se manifestă în formele unor *Canide* din diferite părți ale globului.

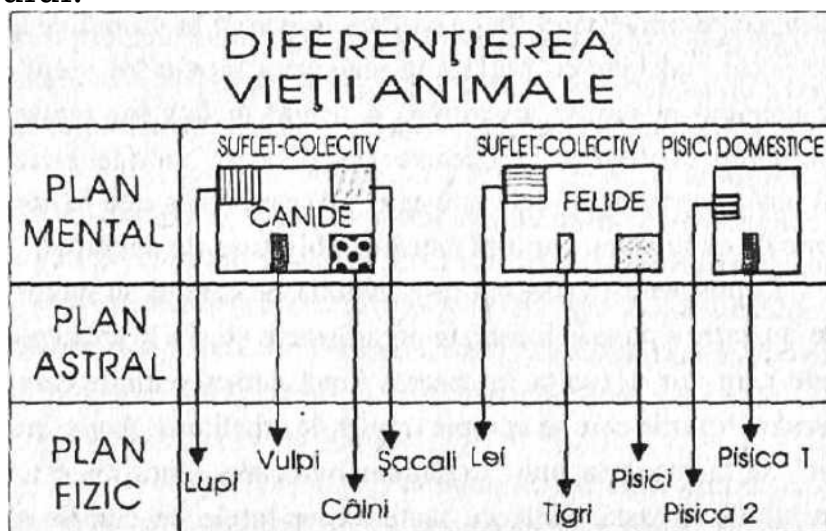

Fig. 56

Deosebiri de mediu ambiant ca și cele de climă vor provoca reacții diferite ale vieții care

animă aceste forme individuale, în funcție de zona geografică unde această viață se manifestă. Fiecare din formele dintr-o anumită parte a globului va aduce cu sine, la moarte, sufletului-colectiv un gen special de experiențe și de tendințe. Cu timpul, și pe măsură ce aceste experiențe se vor acumula, vom observa formându-se în sufletul-colectiv diferite nuclee constituite fiecare din experiențe și tendințe proprii. Putem asemăna o experiență cu o vibrație în viața sufletului-colectiv. Se știe că dacă într-un corp oarecare facem să apară două tipuri de vibrații, corpul tinde să se sfărâme, tot așa cum se întâmplă cu un pahar atunci când turnăm în el apă fiartă, din cauză că frecvența vibrațiilor particulelor din interiorul pereților paharului devine brusc mai mare decât aceea a vibrațiilor din exteriorul lor. În mod asemănător, vom observa fărâmițarea, după apariția mai multor generații, a sufletului-colectiv al Canidelor în suflete-colectiv specializate cum sunt cele ale lupilor, vulpilor, câinilor, șacalilor și ale altora asemănătoare. Tot așa, sufletul-colectiv al *Fetidelor* (Figura 56) se va diviza, în funcție de caracteristicile speciale care au rezultat din experiențe, în suflete-grup mai mici, cum sunt cele ale leilor, tigrilor, pisicilor, etc. După cum o familie se divide în genuri și specii, tot așa și sufletul-colectiv se divide lent în suflete-colective din ce în ce mai mici având caracteristici și tendințe din ce

în ce mat specializate.

În acest proces de fărâmițare a sufletului-colectiv se ajunge la o fază în care un suflet-colectiv constituie viața care animă numai un număr foarte mic de forme fizice. Atunci când s-a atins această fază, și când formele pot fi supuse voinței omului, trecerea de la starea de animal la cea de om devine posibilă și individualizarea este pe cale să se producă.

Dacă, de exemplu, vom urmări evoluția sufletului-colectiv primitiv al *Felidelor*, vom observa cum, cu trecerea timpului, acesta va da naștere unui mic suflet-colectiv care animă o rasă foarte specializată a pisicilor domestice (figura 56); în această fază, individualizarea devine posibilă. Să urmărim apoi mediile în care vor trăi două pisici, notate în figură cu nr. 1 și nr. 2. Vom observa că ele trec prin experiențe diferite. Să presupunem că pisica nr. 1 își găsește un cămin în care este tratată cu simpatie, îngrijită, răsfățată, în timp ce pisica nr. 2 se naște într-o casă unde nu i se dă voie să stea decât la bucătărie și este alungată din celelalte camere. Pisica nr. 1, în ambianța plăcută în care trăiește, va începe să reacționeze la vibrațiile înalte pe care le emit gândurile și sentimentele stăpânilor săi, și, chiar înainte de moartea ei, această situație va determina, în micul suflet-colectiv de care aparține o specializare, care va avea ca urmare o separare a unei părți din acest suflet-colectiv de

restul celorlalte. În cazul pisicii nr. 2, atunci când moare, viața care a animat-o se va întoarce în sufletul-colectiv pentru a se alătura celorlalte vieți existente deja acolo.

Atunci când pisica nr. 1 s-a separat chiar din timpul vieții sale, vor urma alte etape în procesul ei de individualizare care, pentru o mai clară înțelegere, sunt prezentate în figura 57. De data aceasta s-a luat ca exemplu nu o pisică, ci un câine numit Jack. Jack era un foxterier de rasă plin de devotament față de stăpânii săi și un prieten credincios al autorului.

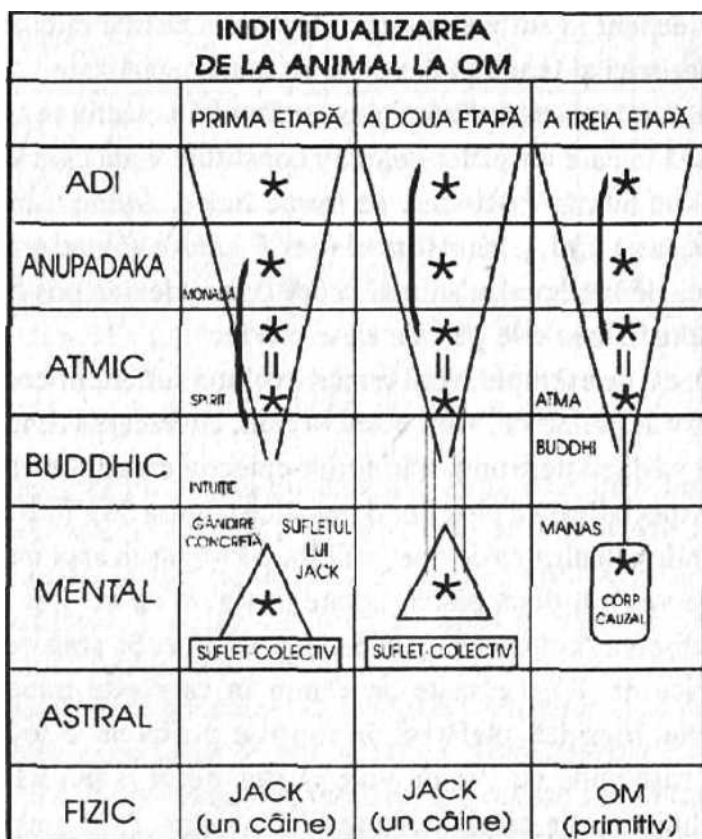

Fig. 57

În desenul de la figura 57, sufletul-colectiv căruia îi aparține Jack este reprezentat sub forma unui dreptunghi. Afecțiunea deosebită pe care Jack a avut-o pentru stăpânii săi a avut ca efect, așa cum se observă în desen, să atragă o parte a sufletului-colectiv în sus sub forma unui con. Partea de materie mentală care constituie „sufletul lui Jack” se separă apoi încet de restul materiei mentale care formează sufletul-colectiv, așa cum se poate vedea în coloana a treia a

desenului.

Dar această specializare a lui Jack, care îl face să se desprindă de sufletul-colectiv canin, este declanșată nu numai de vibrațiile superioare pe care le emit stăpânii și prietenii lui, ci și de dorința unei Monade, „fragment de Divinitate”, de a forma un Ego sau Suflet gata să-și înceapă experiențele de viață ca om. *Această* Monadă își atașează, cu mult timp înainte, un atom din fiecare plan, care este pentru ea, în planul respectiv, un centru, un premergător pe care-l trimite în vederea acțiunii ei viitoare. Acești „atomi permanenți” au fost trimiși succesiv în sufletele-colective elementale, minerale, vegetale și animale, pentru a face aici toate experiențele posibile. Atunci când „atomii permanenți” iau contact cu o parte *foarte* specializată a sufletului-colectiv animal, ca în cazul „sufletului lui Jack”, Monada revarsă din planul său înalt unele influențe ca răspuns la vibrațiile benefice ale stăpânilor și prietenilor lui Jack care se răsfrâng asupra sufletului lui. În acest desen, aceste influențe sunt simbolizate prin forța pe care Monada o revarsă asupra „sufletului lui Jack”. În desen, Monada apare ca un con răsturnat care se găsește în partea superioară, și fiecare stelută din acest con reprezintă calitatea pe care monada o manifestă pe fiecare plan pe care activează.

Atunci când, ca efect al radiațiilor divine mai puternice ale Monadei, „sufletul lui Jack” se

detășează de sufletul-colectiv, Jack ne apare în viața aceasta drept câine, deși în realitate el se află într-un stadiu inlenediar, căci în mod sigur nu mai este câine dar nu este încă om. Acest stadiu este ilustrat în cea de-a treia coloană a desenului. Etapa următoare, reprezentată în coloana a patra a aceluiași desen, este aceea în care se formează corpul causal, ca urmare a influxului mai puternic pe care Monada îl trimite din planurile superioare. Ceea ce se petrece în acest caz nu poate fi descris decât printr-o analogie; să comparăm „sufletul lui Jack”, reprezentat în cea de-a treia coloană prin conul de jos, cu un volum oarecare de vapori de apă lipsiți de coerență și fără o formă precisă. Să presupunem că toată masa de vapori se condensează într-o singură picătură de apă. Dacă mai presupunem acum că introducem aer în această picătură, și că acolo se va forma o bulă, ne vom putea face o imagine de ce se întâmplă cu „sufletul lui Jack” atunci când Monada coboară și creează un corp causal. Un influx divin, care este energia Monadei, se revarsă în materia mentală care a servit drept suflet al lui Jack; această materie mentală se transformă într-un corp causal, care coboară pentru a se transforma în suflet omenesc.

Trebuie să observăm aici că, în acest proces de individualizare, animalul nu devine om în același fel în care regnul vegetal trece în cel

animal. Când se produce individualizarea, tot ceea ce a fost mai elevat în animal devine acum doar un vehicul pentru coborârea directă a unui fragment de Divinitate, a Monadei. Această Monadă nu poate transforma un Ego în corp causal înainte ca toate stadiile precedente de experiențe din regnul animal și din cele anterioare lui să fi fost parcurse. Dar în timp ce Monada se manifestă în ceea ce regnul animal a pregătit pentru ea, ea reprezintă în realitate un curent de energie și de conștiință a Vieții divine cu totul diferit de cel al regnurilor inferioare celui uman. Iată pentru ce există o distanță considerabilă pe scara evoluției între maimuța antropoidă cea mai dezvoltată și cel mai tânăr suflet individualizat; în acesta din urmă există viața Monadei, pe când în primul nu există decât manifestări superioare ale vieții animale.

Din clipa în care „sufletul lui Jack” se separă de sufletul-colectiv canin din care făcea parte, Jack, în realitate, încetează de a mai fi câine, deși păstrează această formă. Din momentul separării și până la formarea efectivă a corpului causal, există mai multe etape de transformare. Aceste etape vor putea fi accelerate atunci când oamenii vor înțelege procesul de individualizare, și vor permite în felul acesta animalelor, să primească rapid această divină favoare care face din fiecare din ele un suflet omenesc. Unul din marile privilegii acordate omului este acela de a putea coopera cu Planul divin pentru a grăbi

individualizarea animalelor superioare; dar este un privilegiu de care din ignoranță, numai o foarte mică parte a omenirii este gata să se prevaleze în zilele noastre. Oamenii consideră că animalele există doar pentru a ajuta la realizarea țăelurilor omenirii. Deși animalele sunt menite într-adevăr să ne pună la dispoziție forța și inteligența lor pentru a ne ajuta la dezvoltarea civilizației, ele nu există doar pentru a fi de ajutor oamenilor, ci și pentru a-și realiza propriile țeluri din Planul divin. În raporturile noastre cu animalele, trebuie să ținem seama că dacă ele ne pun la dispoziție forța lor, prima noastră datorie este de a face în așa fel încât acestea să se dezvolte în vederea grăbirii individualizării lor. În prezent dresăm inteligența calului ca să se arate mândru de viteza sa, cea a câinelui pentru a-și dezvolta viclenia la vânătoare și cea a pisicii ca să prindă mai mulți șoareci. O asemenea dezvoltare este greșită și dăunătoare căci animalele sunt aduse în contact cu omul tocmai pentru ca instinctele lor sălbatice să fie eliminate, iar atributele umane să se poată dezvolta în ele. Toate acțiunile întreprinse de om, care, pentru a-și satisface dorințele, recurge doar la șiretenia animalului, reprezintă un rău pentru evoluția vieții animale. Trebuie să mai înțelegem că dacă inteligența noastră superioară și controlul asupra unor forțe ale naturii ne fac stăpâni ai regnului animal, această autoritate ne-a fost conferită în același timp pentru a o exercita în

beneficiul acestui regn și nu pentru profitul nostru personal.

Capitolul opt

OPERA LOGOSULUI TRIPLU

Sistemele de gândire demne de a fi considerate filosofice conțin, toate, numeroase elemente care nu pot fi verificate de inteligența limitată a omului. Experiențele prin care trece omul privesc în special o lume pe care el o interpretează cu ajutorul celor cinci simțuri ale sale, iar facultățile de imaginație pe care le posedă sunt în mare măsură limitate de aceste experiențe. De asemenea, când o filosofie ne vorbește despre originea lucrurilor, sau ne dezvăluie panorama evenimentelor trecute sau viitoare, nimeni nu poate face aprecieri asupra adevărului pe baza propriei experiențe. Acesta este cazul unor învățături ale științei moderne; atunci când știința afirmă că odinioară toate planetele și soarele formau împreună o nebuloasă, în mod logic putem s-o credem, observând numeroasele nebuloase de pe cer, dar nu am putea fi siguri decât dacă am putea vedea nebuloasa de atunci și observa procesul fărâmițării ei într-un soare și mai multe planete. Când știința ne vorbește despre procesul evolutiv, grație căruia electronul se transformă în protoplasma și protoplasma în om, prin toate etapele distincte ale scării evoluției, noi acceptăm explicația, nu pentru că am putea-o verifica, ci pentru că acceptarea ei ne face viața intelectuală

mai intensă și mai fertilă.

În mod logic, dacă dovada adevărului s-ar mărgini doar la experiența proprie a omului, ne-am putea dispensa de toate afirmațiile științei sau ale filosofiei care depășesc limitele experiențelor noastre personale. În acest caz, însă, am pierde cea mai mare parte din ceea ce constituie acum echilibrul nostru intelectual și bogăția imaginației noastre. Cu cât omul folosește mai mult facultatea sa de imaginație, cu atât se va putea ridica deasupra limitărilor pe care corpul său muritor le impune sentimentului său de individualitate. Cu cât orizontul intelectual al omului este mai larg, cu atât și imaginația sa este mai puternică, iar rezultatul combinării acestor două elemente se va manifesta prin creșterea activității lui în mediul în care trăiește. Dacă ținem seama că scopul oricărei filosofii, din punct de vedere al comportamentului, este acela de a ne întări forțele în vederea modificării mediului, rezultă că ideile filosofice joacă în viață un rol esențial, chiar și atunci când nu le putem verifica veracitatea.

Când un om este confruntat cu idei filosofice care se referă la subiecte care depășesc limitele experienței sale, el nu le poate analiza decât sub un aspect general, și le acceptă doar în măsura în care acestea sunt conforme cu sentimentul său de realitate a lucrurilor. Dacă edificiul intelectual pe care i-l prezintă o filosofie se dovedește a fi nu numai solid dar și inspirat, dacă tot ceea ce

cunoaște se situează logic și armonios în acest ansamblu, el poate accepta atunci ca regulă de viață această filosofie la fel de bine ca și oricare alta. Tot așa putem spune, nici mai mult nici mai puțin, și despre concepțiile expuse în acest capitol și în următorul; chiar dacă dovada personală a adevărului acestora nu va fi dezvăluită celei mai mari părți a cititorilor decât după multe existențe, ele oferă totuși spiritului o concepție despre viață, satisfăcătoare pentru rațiunea noastră și ne alimentează imaginația.

1. Înțelepciunea divină ne dezvăluie că universul cu nenumăratele sale stele este expresia unei vieți conștiente, numite Dumnezeu, Ishvara, Ahura Mazda, Allah sau Logos. Această Viață unică, ni se spune, este o Persoană care se ridică deasupra tuturor limitărilor asociate neapărat ideilor noastre despre personalitate. Ni se spune că acest LOGOS COSMIC este pentru totdeauna o Unitate, „Unicul fără al doilea”. Totuși, atunci când el animă un univers, el îl animă ca Trinitate, în trei moduri de manifestare fundamentale. Dumnezeu în trinitate este cunoscut în hinduism sub numele de Brahma, Creatorul; Vișnu, Conservatorul și Șiva, Distrugătorul. În creștinism, Treimea apare ca Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Sfântul Duh. În alte religii vom găsi denumiri care corespund acestei împărțiri trinitare a manifestării divine.

2. Asociate activității LOGOSULUI cosmic,

există în univers șapte manifestări ale Naturii Sale, numite cei șapte Logoi planetari cosmici. Toate stelele universului, care sunt centre ale, marilor sisteme evolutive, aparțin unuia sau altuia din acești șapte mari Logoi, și sunt, într-un anumit fel, expresii ale vieții lor, după cum aceștia, la rândul lor, sunt expresii ale Vieții unice a LOGOSULUI COSMIC. În figura 58 sunt reprezentate simbolic Principiul primordial și cele șapte manifestări ale sale.

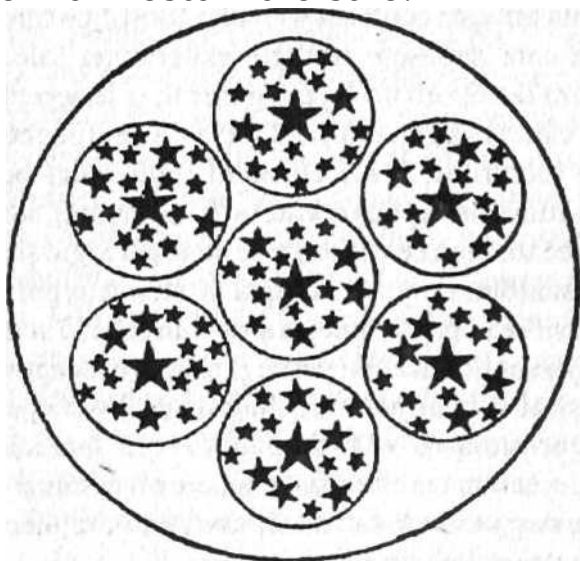

Fig. 58

Cele șapte cercuri mai mici, în interiorul cărora se află nenumărate stele, mici și mari, reprezintă cei șapte Logoi planetari, în timp ce cercul mare, care înconjoară cele șapte cercuri mici, reprezintă LOGOSUL COSMIC.

3. În toată această imensă splendoare a vieții

unice există Domnul sistemului nostru solar, LOGOSUL SOLAR. În calitate de Stea, Domnul unui sistem care cuprinde miliarde de stele, are viața, mișcarea și ființa în Steaua sa mamă, una din cele șapte stele mari, și el reflectă direct Viața, Lumina și Gloria Unicului fără al doilea. Cine poate ști care este scopul urmărit de LOGOSUL SOLAR și de Stelele surori care-l însoțesc în dezvoltarea unui univers? Un lucru este însă sigur, acela că pentru noi, oamenii, el este Dumnezeu, limita cea mai de pe urmă a tuturor gândurilor și imaginației noastre, singurul Dumnezeu pe care-L putem concepe, pentru că noi înșine suntem El și nimeni altul. Fără gândirea sa noi n-am putea gândi, fără iubirea Sa noi n-am putea iubi, fără Viața Sa noi n-am putea trăi. Individualitățile noastre sunt părți din Totalitatea Individualității Sale, cercuri în imensa sferă a Ființei Sale. Câmpul Său de activitate este o sferă a cărei rază pornește din soare și se întinde până la ultimul satelit al planetei celei mai îndepărtate. În interiorul acestei sfere, în spațiul strălucitor, El acționează, obligând fără încetare sistemul Său să dezvăluie mai mult din natura Sa minunată pe măsură ce ciclurile se perindă, așteptând răbdător Ziua în care întreaga viață a sistemului care își are originea în El se va întoarce în El, conștientă de gloria sa revelată.

4. „Ceea ce este sus este la fel cu ceea ce este jos”. După imaginea LOGOSULUI COSMIC,

LOGOSUL Sistemului solar este o Trinitate atunci când își animă sistemul. El se manifestă în trei moduri fundamentale care sunt denumite în marile religii Creatorul. Conservatorul și Distrugătorul, sau Tatăl, Fiul și Sfântul Duh. În terminologia teosofică modernă, această triplă activitate se numește Primul Logos („Tatăl”), Al Doilea Logos („Fiul”) și Al Treilea Logos („Sfântul Duh”).

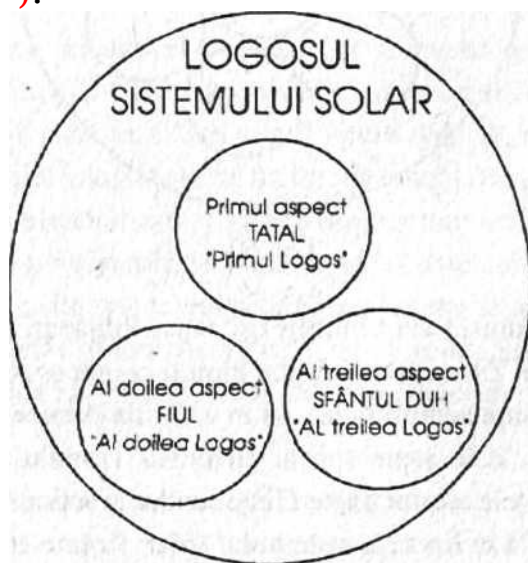

Fig. 59

Primul, al doilea și al treilea Logos nu sunt decât trei *aspecte* ale unicului LOGOS SOLAR, căci, deși triplu *manifestare*, este totuși întotdeauna unica Divinitate invizibilă.

5. „Ceea ce este sus este la fel cu ceea ce este jos”. Asociate la opera pe care o întreprinde Logosul sistemului nostru sunt șapte Ființe care

reprezintă șapte expresii ale Naturii Sale, șapte canale ale Vieții Sale inepuizabile. Aceste șapte canale sunt cunoscute sub numele de Cei Șapte Logoi planetari.

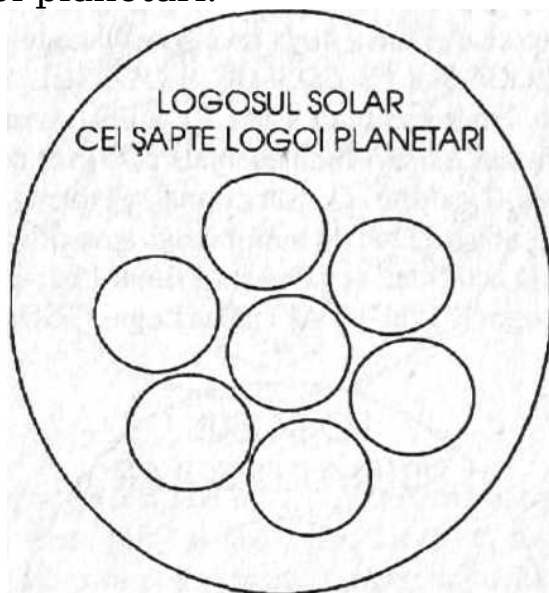

Fig. 60

În Hinduism sunt numiți cei șapte Prajapati (Domni ai Creației), în Zoroastrism ei sunt numiți cei șapte Amshapend (sfintele Ființe nemuritoare), iar în tradițiile ebraice și creștine se numesc „cele șapte spirite dinaintea Tronului lui Dumnezeu”. Forțele acestor Șapte Ființe conduc și acționează asupra tot ce se află în limitele sistemului solar; fiecare atom, chiar, beneficiază de natura specială a celor șapte Logoi, primind de la fiecare din ei facultatea de a răspunde la vibrațiile lor, în așa fel încât, daci un atom este atins de o rază de soare, atunci cele șapte „împletituri inferioare” ale

atomului vor emite cele șapte culori ale spectrului luminos. Fiecare dintre cei Șapte Logoi este Conducătorul unor Ierarhii de entități creatoare care lucrează sub conducerea lor la formarea și conservarea sistemului solar. Sub fiecare dintre ei se situează Devașii, sau Ființele strălucitoare, acele cohorte îngerești numite în religiile orientale Adityas, Vasus Dhyani Buddha, Dhyani Chohani etc., și pe care tradiția creștină îi menționează sub numele de îngeri, Arhangheli, Tronuri, Stăpâniri, Principate², Virtuți, Puteri, Heruvimi și Serafimi.

6. Figura 61 ne prezintă un rezumat al activității Logosului Triplu în sistemul Său. Logosul acționează sub trei aspecte sau moduri, ale căror caracteristici fundamentale se prezintă astfel:

I – Primul Logos: Divinitate-Individualitate.

II Al Doilea Logos: Viață-Formă.

III – Al Treilea Logos: Forță – Materie.

Înainte ca Logosul să înceapă să-și construiască sistemul, el l-a creat pe „Planul mental divin” așa cum trebuia să fie de la început până la sfârșit (vezi figura 49). El a creat toate „arhetipurile” de forțe și de forme, de emoții, de gânduri și de intuiții, și a hotărât cum și prin ce etape ar trebui realizat fiecare din aceste arhetipuri în decursul evoluției sistemului Său. Apoi, în porțiunea de spațiu aleasă de El pentru executarea Planului, el și-a început activitatea prin

² Al treilea din cele nouă coruri ale îngerilor.

primordiale a materiei i s-a dat numele de *K*, de „vid” (figura 62).

Fig. 62

În acest *Koilon*, sau eter primordial al spațiului, Cel de-al Treilea Logos și-a revărsat energia alungând *Koilon-ul* într-un număr mare de puncte (figura 63).

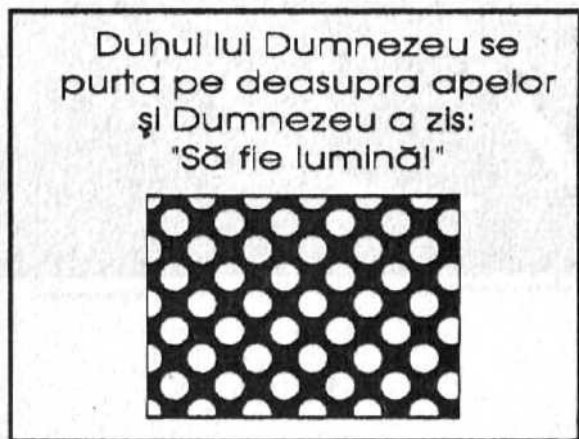

Fig. 63

Fiecare „bulă” sau punct luminos este un vid în *Koilon*; fiecare bulă este în realitate un centru

de conștiință al celui de-al Treilea Logos; o bulă nu durează decât atât timp cât voința Sa respinge *Koilon-ul* care îl înconjoară. După aceea, aceste bule au fost dispuse în spirale, fiecare spiră fiind compusă din șapte bule.

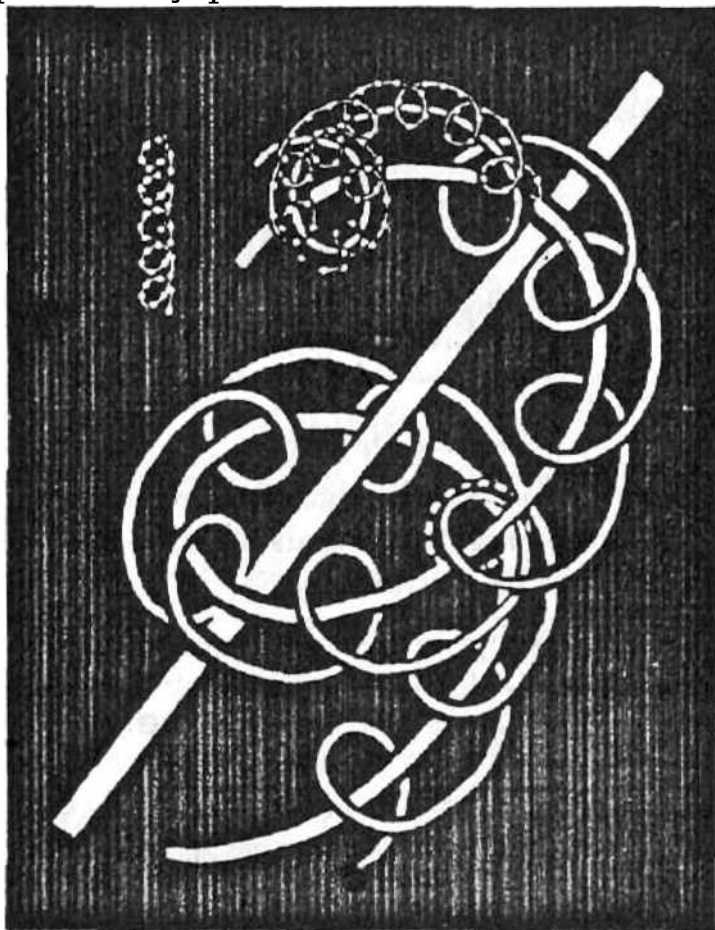

Fig. 64

Aceste spirale numite „spirale de ordinul întâi” sunt menținute în această formă grație voinței Logosului. Apoi El dispune aceste prime

spirale în spirale mai mari, numite „spirale de ordinul doi”, fiecare spiră fiind compusă din șapte spire de ordinul întâi. Spiralele de ordinul doi au fost de asemenea dispuse ca să formeze „spirale de ordinul trei”, și așa mai departe până la „spiralele de ordinul șase”. (Figura 64 ne prezintă spirala de ordinul unu, doi și trei; linia albă care grupează bulele în spirale de ordinul întâi, ca și cea care traversează înfășurările spiralelor de ordinul doi și trei, indică tipul particular al Voinței celui de-al Treilea Logos care menține bulele în fiecare tip de spirală).

Zece împletituri de spirale de ordinul șase au fost la rândul lor dispuse, așa cum se arată în figura 65, pentru a forma atomul fizic, unitatea fundamentală a materiei noastre fizice.

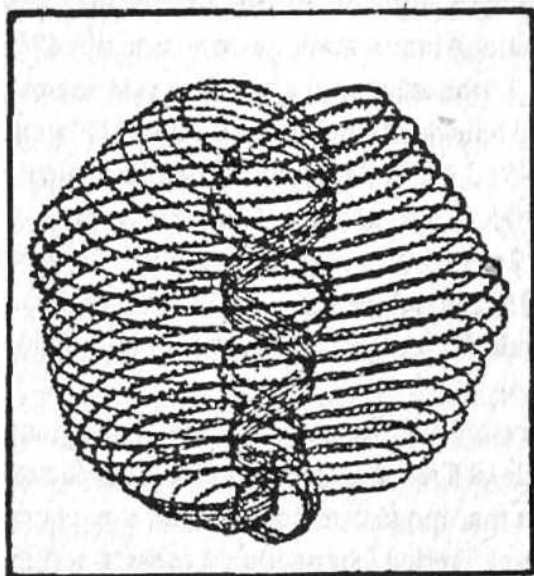

Fig. 65

În procesul de formare a acestor spirale, de la spirala „de ordinul unu” până la atomul fizic, fiecare etapă este efectul concentrării conștiinței Celui de-al Treilea Logos, menținute de El într-o formă specială pentru a construi planul fizic.

Dar construirea planului fizic este precedată de construirea planurilor hiperfizice; pentru a înțelege aceasta trebuie să ne întoarcem la figura 61. În acest desen observăm două linii care pornesc din partea cercului mic care simbolizează Cel de-al Treilea Logos; aceste două linii reprezintă două activități care au avut ca scop construirea planurilor și subplanurilor. Linia cea mai scurtă se referă la prima acțiune completă a celui de-al Treilea Logos, care reprezintă, așa cum s-a arătat, formarea bulelor în *Koilon*; aceste bule sunt ultimele unități, cărămizile, ca să le spunem așa, cu care au fost construite cele șapte planuri ale sistemului solar.

Primul Plan, sau Planul A, este constituit direct din bulele existente în *Koilon*, bula fiind, în acest plan, atomul. Atomul planului următor, Planul Anupadaka, „este compus din 49 de bule. Atomul atomic se compune din 492 bule, adică 2.401 bule. Urmează atomii planurilor inferioare, care conțin un număr de bule după cum urmează: atomul Planului buddhic, 493, adică 49×2.401 bule; atomul Planului mental, 49, adică 2.401×2.401 bule; atomul Planului astral, 495, adică $49 \times 2.401 \times 2.401$ bule; atomul Planului fizic,

49.6, adică $2.401 \times 2.401 \times 2.401$ bule, la care se mai adaugă un anumit număr de bule, în funcție de constituția particulară a atomului fizic.

După ce atomii fiecăruia din cele șapte planuri au fost creați, Cel de-al Treilea Logos formează subplanurile fiecărui plan. (Linia mai lungă care pornește din dreapta cercului mic al Celui de-al Treilea Logos indică această acțiune). Atomii fiecărui plan sunt reuniți în grupe de doi, trei, patru, etc., pentru a forma subplanurile. Primul subplan, sau subplanul cel mai înalt, se compune din atomi simpli, în timp ce restul subplanurilor, de la al doilea la al șaptelea, sunt formate din combinații ale acestor atomi. De exemplu, pe planul fizic, subplanul cel mai înalt se compune din atomi fizici simpli de două categorii, pozitivi și negativi. Apoi, prin combinarea atomilor pozitivi și negativi se creează materia din care sunt formate celelalte subplanuri: subplanurile subatomice, supraeterice, eterice, gazoase, lichide și solide. În cursul formării acestor subplanuri, apar elementele chimice, așa cum se va arăta mai târziu când va fi tratat subiectul Chimia ocultă.

În felul acesta, acțiunea Celui de-al Treilea Logos se reflecta în formarea celor șapte mari planuri ale sistemului solar împreună cu subplanurile lor. Această creație nu este terminată, ci se desfășoară în continuare. Cel de-al Treilea Logos este Forța care animă Materia tuturor planurilor, iar electricitatea este expresia

forței Sale în materia planului fizic.

În cele șapte mari planuri construite astfel de Cel de-al Treilea Logos începe apoi opera Celui de-al Doilea Logos. Energia Lui este, în mod esențial, de un ordin căruia i-am putea da denumirea de Viață-formă. Cu această energie, El animă materia celor șapte planuri și o face capabilă să construiască forme care să posede acea calitate misterioasă pe care noi o numim Viață. Această viață face ca materia planurilor să ia diverse forme. Fiecare din aceste forme nu dăinuie decât atâta timp cât viața Celui de-al Doilea Logos menține materia în această formă. În acel moment apare pentru prima dată fenomenul nașterii, al creșterii, al decăderii și al morții. O formă se naște pentru că Viața Celui de-al Doilea Logos are de îndeplinit, prin intermediul ei, lucrarea cu caracter evolutiv. Forma se dezvoltă, crește, pe măsură ce lucrarea se apropie de apogeu, după care începe să dea semne de decădere, deoarece Cel de-al Doilea Logos, își retrage lent viața din ea căci, în această formă, viața nu mai poate evolua. Forma, în cele din urmă, moare deoarece cel de-al Doilea Logos și-a retras din ea toată viața, pentru ca aceasta să poată reveni în scopul construirii unei forme noi, mai bună și mai aptă de a furniza vieții noi experiențe necesare creșterii pe mai departe, și înfloririi ei. Pe plan fizic, expresia foitei celui de-al Doilea Logos este Prana, Vitalitatea.

Pe cele patru planuri superioare ale

sistemului solar, această viață a Celui de-al Doilea Logos este numită Esență monadică. Ea coboară trecând succesiv prin aceste planuri ajungând, în fiecare etapă, la gradul de dezvoltare ce i-a fost stabilit în marele Plan. În decursul unei lungi perioade de timp, numită „lanț”, Esența monadică începe să se manifeste în materia planului Adi; la sfârșitul lanțului ea se întoarce în Cel de-al Doilea Logos, de unde apare din nou la începutul unui nou „lanț” pentru a anima materia celui de-al doilea Plan, planul Anupadaka. Aici ea își începe activitatea în cadrul celui de-al doilea „lanț”, cu toate tendințele și capacitățile care constituie rezultatul experiențelor din primul lanț.

Esența monadică, parcurgând lanț după lanț, coboară prin celelalte planuri, și, la începutul celui de-al cincilea ciclu, începe să anime materia planului mental superior. Până în acest stadiu Esența monadică nu era limitată în experiențele sale doar la un sistem de evoluție. De acum înainte experiențele sale se vor mărgini doar la acelea pe care este posibil să le facă în sistemul nostru de evoluție, și, odată ce Esența monadică intră în materia planului nostru mental, ea primește numele de Esență elementală. Pe toată durata sa de creștere în materia mentală superioară, această viață a Celui de-al Doilea Logos este numită prima Esență elementală; după ce parcurge un „lanț”, ea re apare din nou la începutul unui nou „lanț”, animând de data

aceasta materia planului mental inferior, și în acest stadiu primește numele de a doua Esență elementală. În lanțul următor ea devine cea de-a treia Esență elementală, care animă materia planului astral.

Această viață care animă, plecată din Cel de-al Doilea Logos, conferă materiilor mentală și astrală caracteristici însuflețitoare, de așa natură încât vibrațiile cele mai slabe create în lumea mentală de un gând, sau în lumea astrală de o dorință, dau foarte repede forme materiei astrale și mentale, care se cristalizează în „gânduri-formă”.

Coborând și mai jos în materie, viața Celui de-al Doilea Logos, după ce a animat materia astrală, animă apoi materia fizică. Primul efect al acestui proces de însuflețire este acela de a da posibilitatea elementelor chimice de a se combina. Deși Cel de-al Treilea Logos a creat hidrogenul și oxigenul.

În capitolul următor, termenii „lanț” și „plan de evoluție” vor fi explicați în detaliu.

Acești atomi nu s-au putut combina pentru a forma apa decât după ce viața Celui de-al Doilea Logos și-a făcut apariția în planul fizic. Materia, așa cum o cunoaștem acum, a apărut sub acțiunea Celui de-al Doilea Logos; sub conducerea Sa apare marele regn mineral, gata să formeze un pământ solid. Cu ajutorul ritmului și al frumuseții, materia se cristalizează apoi cu o precizie matematică.

Prin fiecare înveliș fizic, activitatea Celui de-al Doilea Logos se desfășoară după un anumit Plan. Pentru ochii noștri, mineralul este inert, lipsit de viață, el nu este decât pământ și nimic altceva, și totuși Cel de-al Doilea Logos acționează permanent în această materie aparent inertă. Într-adevăr Dumnezeu este acum „mort și îngropat”, crucificat pe crucea materiei.

Viața Celui de-al Doilea Logos, după coborârea ei în stratul cel mai profund al materiei regnului mineral, începe să urce spre marele regn care urmează, regnul vegetal. La începutul acestei etape, substanțele pământului capătă o facultate nouă, aceea de a se transforma în vehicule pentru viață, ca acelea pe care ochii noștri le pot vedea. Elementele chimice se grupează la un loc, o viață misterioasă apare printre ele și le assemblează sub formă de protoplasma. Sub acțiunea Celui de-al Doilea Logos, această protoplasmă suferă o transformare și devine cu timpul regnul vegetal (figura 2). După un lung proces de creștere, evoluând lent pe durata unui „lanț”, regnul vegetal apare într-un lanț următor ca regn animal (figura 3). La timpul potrivit, din regnul animal apar animalele superioare apte pentru individualizare.

Când sufletul colectiv animal a fost format, așa cum s-a arătat în capitolul precedent, și când un anumit tip de animal este pregătit pentru individualizare, în acel moment începe acțiunea

Primului Logos. El trimite un fragment din El însuși, o Monadă pentru a crea o Individualitate în Corpul causal. Un Suflet omenesc, făcut „după chipul lui Dumnezeu” își începe apoi evoluția al cărei scop este acela de face să descopere Divinitatea în el însuși, în semenii lui, și în toată viața naturii care-l înconjoară, Pe planul fizic, expresia forței, Primului Logos este Kundalini, „Șarpele de foc”, care conduce la nemurire.

*

Am înfățișat succint opera grandioasă a Celui de-al Treilea Logos, care a început de foarte mult timp, și, care, totuși, așa cum spun Upanishadele, se află în faza de gestație. Creator, Conservator și Distrugător, El construiește și distruge pentru a construi din nou, la fiecare etapă apropiindu-se cu încă un pas de perfecțiunea planului Său. A vedea acest Plan înseamnă a atinge viziunea fericirii cerești; a lucra pentru acest Plan înseamnă a schimba natura noastră pieritoare într-o natură pe veci nemuritoare. Nemurirea în viață, eternitatea în timp, Divinitatea în omenire, aceste lucruri aparțin exclusiv aceluia care, înțelegând Planul, lucrează pentru el fără încetare.

Capitolul nouă

REGNURILE NATURII

Oricât de minunată ar fi concepția despre evoluție așa cum ne-o prezintă știința, ea nu atinge întinderea și măreția pe care ne-o dezvăluie concepția filosofică.

Cuvântul „viață”, în special, are o semnificație mai profundă și mai bogată în consecințe, căci viața nu se mărginește – așa cum consideră știința – la micul cerc de existență care cuprinde regnurile uman, animal și vegetal, ci este prezentă și în manifestările din materia aparent moartă a mineralelor, ca și din cea a organismelor materiei invizibile, inferioare mineralelor sau superioare omului. Figura 66 ne prezintă o vedere generală a valului de viață în evoluție. Dacă vom compara această figură cu figura 7, vom observa că există și alte curenți de viață în evoluție, care, fără să mai treacă prin regnul uman, sar peste unele etape, și ajung în regnuri superioare regnului uman.

Figura 66 prezintă formele de viață care, în procesul de creștere și evoluție, ating un stadiu uman asemănător cu al nostru.

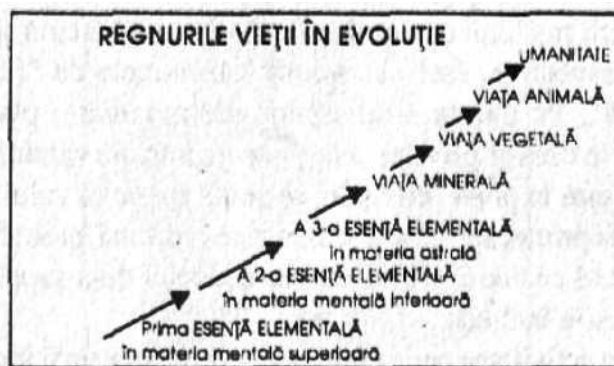

Fig. 66

Observăm cum, etapă cu etapă, viața Logosului se manifestă sub forma celor trei categorii de esență elementală, apoi sub forma vieții minerale, vegetale, animale și umane. Trecerea de la o etapă la cealaltă a fost analizată în capitolul precedent, iar în figura 57 s-a înfățișat modul în care se desfășoară procesul de trecere de la animalul cel mai evoluat la regnul uman. Cele șapte etape ale vieții, de la esență elementală la om sunt numite „Valuri de viață”. Evident, și alte forme de viață și de conștiință sunt de asemenea „Valuri de viață”, dar pentru a face mai ușoară înțelegerea acestui subiect dificil, denumirea a fost rezervată formelor de viață cel mai strâns legate de omenire pe o linie directă de dezvoltare, așa cum se arată în figura 66.

Toate aceste mari schimbări necesită enorme perioade de timp, și în fiecare perioadă procesul evolutiv se desfășoară potrivit unui plan dinainte elaborat. Fiecare tip de formă și de conștiință apare la timpul potrivit, hotărât dinainte, și sub

controlul unor Lucrători ai Planului divin, care au menirea de a supraveghea această operă complexă în direcția evoluției. Când ne ocupăm de aceste perioade, nu atât numărul de ani trebuie să ne intereseze, cât intensitatea efortului care a fost depus într-o perioadă pentru a duce Planul la bun sfârșit.

Așa cum s-a arătat în capitolul doi care tratează despre „Progresul și declinul civilizațiilor”, pe perioada existenței omenirii pe pământ, apar șapte mari rase-rădăcină, și fiecare dintre acestea are șapte subrase. Perioada de timp necesară îndeplinirii misiunii ce-i revine fiecărei rase-rădăcină și a subraselor respective, este cunoscută sub numele de „Perioadă mondială”. Pe durata a unei perioade mondiale, planul de evoluție, în ceea ce privește cele șapte regnuri ale valului nostru de viață, este în plină activitate; se poate spune că valul începe cu apariția primei subrase a primei rase-rădăcină, și se sfârșește atunci când cea de-a șaptea subrasă a celei de-a șaptea rasă-rădăcină și-a încheiat activitatea.

Când activitatea perioadei noastre mondiale va fi încheiată, valul de viață va părăsi planeta noastră pentru a-și începe evoluția pe o altă planetă a sistemului nostru solar. Pe această nouă planetă, fiecare din cele șapte faze de viață, de la prima esență elementală până la regnul uman, își va relua activitatea și va continua să se dezvolte. În ceea ce privește omenirea, această dezvoltare

se va efectua din nou prin civilizațiile care se vor naște în cele șapte rase-rădăcină și subrasele lor. La sfârșitul activității evolutive pe această nouă planetă, valul de viață va trece pe o altă planetă, pentru a începe o nouă activitate în alte condiții, și a-și împlini, în procesul evolutiv, misiunea care i-a revenit în cadrul marelui Plan.

Analiza atentă a desenului în figura 67 ne va permite să înțelegem activitatea valului de viață căruia îi aparține omenirea noastră. Valul nostru de viață necesită pentru dezvoltarea sa șapte planete ale sistemului solar. Trei dintre acestea sunt planete fizice, Pământul, Marte și Mercur; celelalte patru sunt formate din materie invizibilă, și se rotesc în jurul soarelui la fel ca și planetele vizibile, dar materia din care sunt alcătuite este de natură hiperfizică. Dintre aceste patru planete invizibile, două, B și F, sunt formate din stări mai subtile, celelalte două, A și G, fiind formate din materie mentală inferioară și din alte stări superioare ale materiei. Fiecare din aceste globuri este separat de toate celelalte în spațiu, și constituie prin el însuși o planetă completă, cum este cazul pentru Marte, Pământ și Mercur.

Fig. 67

Ducă analizăm desenul cu atenție, vom observa cât Pământul apare aici compus din materie fizică solidă înconjurată de învelișuri de materie astrală, materie mentală inferioară, și din materie mentală superioară. Se înțelege de la sine că fiecare categorie de materie pătrunde prin materia mai grosieră; din această cauză învelișul astral nu numai că se întinde la înălțimi de ordinul kilometrilor de la suprafața pământului, ci pătrunde și în interiorul lui. De asemenea, învelișul de materie mentală inferioară pătrunde în același timp lumea astrală cât și pământul fizic. Acest înveliș astral care înconjoară pământul și îl penetrează constituie planul nostru astral; materia mentală inferioară este Cerul nostru inferior, și

materia mentală superioară constituie Cerul nostru superior. Deși în desen nu apar, în afara acestor planuri mai există și planurile superioare ale naturii, compuse din materie buddhică, atmică și din alte categorii și mai subtile.

Tot astfel, Marte este formată dintr-o parte fizică solidă, dintr-un înveliș astral și din două învelișuri constituite din materie mentală inferioară și din materie mentală superioară, învelișul astral care pătrunde în partea solidă a planetei Marte este planul astral al lui Marte. Acest plan marțian este cu totul diferit de planul astral al Terrei. Mai mult, după cum, din punct de vedere fizic, Terra și Marte sunt separate în spațiul interplanetar, tot așa și planurile lor astrale sunt separate unul de celălalt. Marte are de asemenea lumea sa cerească inferioară și cerul său superior. Aceeași dispunere a planurilor o constatăm și la Mercur, care are propriul său plan astral, planul său mental inferior și planul său mental superior. Când ajungem la planetele B și F, constatăm că ele nu au un corespondent fizic; ele sunt planete astrale, dar fiecare are un cer inferior și un cer superior propriu, ca și planurile superioare acestora. Planetele A și G, așa cum se poate observa din figură, sunt sfere de materie mentală inferioară, fiecare din ele având planul său mental superior, planul său buddhic, atmic ca și planurile superioare acestora; în schimb ele nu posedă planuri inferioare planului mental inferior.

Trebuie așadar să concepem cele șapte planete A, B, Marte, Pământ, Mercur, F și G ca fiind complete în ele însele și rotindu-se toate în jurul soarelui, dar numai trei dintre ele pot fi văzute cu ochii fizici.

Acum putem înțelege în linii mari lucrarea valului de viață. Valul de viață care este pe Pământ execută acum, în ceea ce privește omenirea, lucrarea celei de a treia, a patra și a cincea rasă-rădăcină, și a evoluat până la apariția primelor începuturi ale celei de-a șasea subrase din cadrul celei de-a cincea raserădăcină, în America și Australia. Paralel cu activitatea în regnul uman se desfășoară și lucrarea privind evoluția animalelor, planetelor, mineralelor și celor trei tipuri de esență elementală.

A mai rămas multă muncă de efectuat pe Pământ până la apariția celei de-a șaptea subrase din cadrul celei de-a cincea rase-rădăcină, și enorm de multă până la crearea celei de-a șasea și a șaptea rase-rădăcină cu subrasele respective. Câte sute de mii de ani vor trebui să mai treacă până atunci este greu de spus, dar valul de viață nu va înceta să acționeze în tot acest timp în lumea noastră, până când ceea ce i-a fost sortit să îndeplinească aici și în planurile sale superioare nu va fi dus la bun sfârșit.

Când cea de-a șaptea subrasă a celei de-a șaptea rase-rădăcină își va fi îndeplinit misiunea pe calea evoluției, activitatea pe Terra se va

încheia, iar valul de viață va trece pe o altă planetă, pentru a începe acolo etapa următoare de dezvoltare. Această planetă va fi Mercur. Pe Mercur, ca și pe Pământ, valul de viață, în toate etapele sale de la prima esență până la regnul uman, își va continua lucrarea. În regnul uman vor exista șapte rase-rădăcină cu subrasele lor. Fiecare rasă-rădăcină, grație structurii corpurilor sale vizibile și invizibile, va permite dezvoltarea unei forme noi, a unei noi exprimări a conștiinței și a activității, de aici decurgând necesitatea diverselor rase-rădăcină și ale subdiviziunilor lor.

După ce valul de viață își va fi desăvârșit opera pe Mercur, ea se va transfera pe planeta următoare, planeta F. Pe aceasta, care este o planetă astrală, neavând un corespondent fizic evident că nu vor exista forme fizice pentru viață în procesul evolutiv; această viață va trebui deci să-și efectueze lucrarea cu ajutorul formelor create din materie astrală și materia planurilor superioare. După ce valul de viață își va fi încheiat activitatea pe planeta F, ea va trece pe planeta G. Deoarece planeta G se compune din materie mentală inferioară, întreaga evoluție se va manifesta în forme create din această materie sau din materie și mai subtilă. După ce valul de viață își va fi terminat lucrarea pe planeta G, ea se va transfera pentru a începe procesul evolutiv pe planeta A. De la A ea va trece la B, unde evoluția se va face cu ajutorul formelor astrale. După

încheierea evoluției pe B, valul de viață va trece pe Marte, unde activitatea ei se va manifesta prin intermediul formelor fizice și a formelor de materie superioară. După ce își va fi încheiat activitatea pe Marte, valul de viață se va transfera pe Pământ pentru a începe aici o nouă etapă de evoluție cu ajutorul noilor tipuri de oameni, de animale și de vegetale. Perioada de timp, scursă de la începerea activității valului de viață în vederea evoluției, pe prima planetă și până la încheierea ei, după terminarea lucrării pe a șaptea planetă, se numește, „Rond”.

În descrierea transferului valului de viață de la un glob la altul, s-a considerat că acesta pleacă de pe Pământ pentru ca, traversând planetele Mercur, F, G, A, B, și Marte se întoarce pe Pământ după ce a parcurs un Rond complet. În realitate însă, valul de viață debutează pe planeta A, apoi trece pe planeta B, și în continuare pe Marte, Pământ, Mercur, F și G. Așadar valul de viață actual a început, din timpuri imemorabile, pe planeta A, în primul Rond, și a parcurs deja trei Ronduri complete. După aceea și-a început lucrarea în cel de-al patrulea Rond pe planeta A, apoi a trecut pe planeta B, pe Marte și a ajuns pe Pământ unde se află în prezent. În sistemul nostru de evoluție, noi suntem acum a patra planetă a celui de-al patrulea Rond, adică exact la mijlocul planului nostru general de evoluție, dacă ținem seama că valul de viață trebuie să încheie al

patrula Rond trecând prin Mercur, F și G pentru a parcurge apoi cel de-al cincilea Rond. Timpul scurs pentru ca valul de viață să parcurgă succesiv șapte Ronduri complete în procesul de evoluție se numește „Lanț”.

Aceste lanțuri sunt prezentate în figura 68. Șapte subrase constituie o Rasă-rădăcină; timpul scurs de la apariția primei Rase-rădăcină până la dispariția celei de-a șaptea Rase-rădăcină se numește o Perioadă mondială. Șapte Perioade mondiale parcurse succesiv pe cele șapte planete de către valul de viață, formează un Rond. Șapte Ronduri, în care valul de viață a trecut din planetă în planetă de șapte ori, constituie un Lanț”.

ȘAPTE SUB- RASE	= o rasă rădăcina
ȘAPTE RASE- RĂDĂCINĂ	= O PERIOADĂ MONDIALĂ
ȘAPTE PERIOADE MONDIALE	= UN ROND
ȘAPTE RONDURI	= UN LANȚ
ȘAPTE LANJURI	= UN SISTEM DE EVOLUȚIE
ȘAPTE SISTEME EVOLUȚIE	= SISTEMUL DENOSTRU SOLAR

Fig. 68

Activitatea în vederea evoluției vieții și a

formeii nu se încheie totuși în limitele perioadei care corespunde unui Lanț. Planul impune ca, pe toată durata activității unui Lanț, un regn de viață să evolueze până la nivelul regnului imediat superior, de exemplu, regnul care a început ca viață animală la începutul Lanțului nostru, adică pe planeta A în primul Rond, va ajunge la nivelul regnului uman la sfârșitul Lanțului, pe planeta G la al șaptelea Rond. Tot astfel, regnul care a debutat la începutul Lanțului ca viață vegetală, se va ridica, la sfârșitul Lanțului, la nivelul regnului animal. Dacă ne referim la figura 67, vom observa acolo diversele etape în evoluția regnurilor de viață; fiecare etapă necesită un Lanț complet.

Atunci când Lanțul nostru a debutat pe planeta A în primul Rond, lucrarea a început în același timp în toate cele șapte regnuri, de la prima esență elementală până la regnul uman. Dar unde își capătă regnul uman caracteristicile umane, și viața animală caracteristicile sale animale pentru ca, astfel dotate, să intre în Lanț? Pentru a răspunde la această întrebare, trebuie să analizăm figura 69.

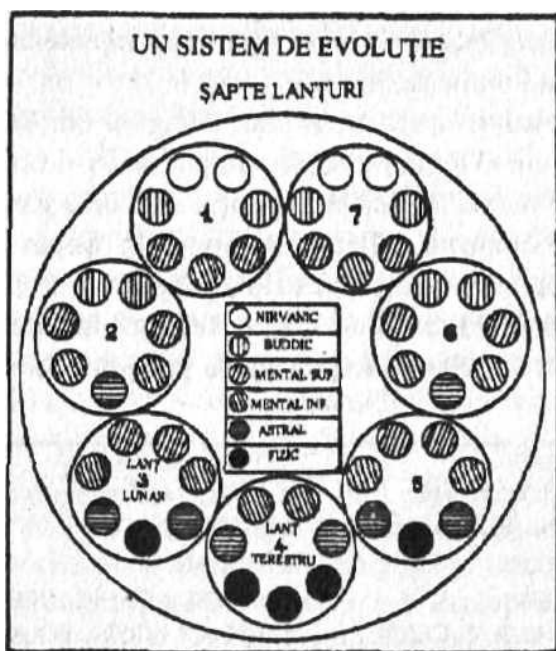

Fig. 69

Vom observa aici că cel de-al patrulea cerc reprezintă Landul terestru. Acest cerc reprezintă într-adevăr figura 67 la o scară redusă, căci cele trei cercuri negre simbolizează aici planetele Marte, Pământ și Mercur, în timp ce planetele B și F sunt corect reprezentate ca formate din materie astrală, iar planetele A și G din materia planului mental inferior. Înaintea celui de-al patrulea Lanț, vedem un al treilea, notat în figură ca Lanț lunar. În acesta sunt șapte planete din care numai una este fizică, în timp ce două sunt astrale, două aparțin subdiviziunii mentalului inferior și două mentalului superior.

Așadar, înainte de a intra în Lanțul nostru

terestru, valul nostru de viață a fost, nenumărați ani, viața unui lanț precedent, Lanțul lunar. În Lanțul lunar, fiecare regn era mai puțin avansat cu o treaptă în comparație cu regnul corespunzător din Lanțul terestru. Cu alte cuvinte, ceea ce constituie regnul uman în Lanțul terestru, constituia regnul animal în Lanțul lunar, regnul nostru animal actual din Lanțul terestru era cândva regnul vegetal în Lanțul lunar. Observăm că toate celelalte regnuri, așa cum le cunoaștem astăzi, erau mai puțin avansate cu o treaptă în Lanțul lunar. Tot așa stau lucrurile cu regnurile de viață în Lanțul lunar care vine dintr-un Lanț și mai îndepărtat în timp, Lanțul nr. 2 din figura 69. Se poate observa că acest Lanț nu conține nicio planetă fizică, ci este compus dintr-o planetă astrală, din două planete ale planului mental inferior, din două planete ale planului mental superior, și din două planete de materie buddhică. Fiecare regn de viață pe acest al doilea Lanț era exact cu o treaptă mai puțin avansat decât cel corespunzător în Lanțul lunar. Deci, ceea ce a fost regn animal în Lanțul lunar, fusese mai înainte regn vegetal în Lanțul nr. 2. Lanțul nr. 2, la rândul lui, își are originea în Lanțul nr. 1 care l-a precedat, și în care nu exista decât o singură planetă a planului mental inferior, două planete ale planului mental superior, două din materie buddhică, și două din materie nirvanică. Regnurile de viață în Lanțul nr. 1 erau cu o treaptă mai puțin

avansate decât cele corespunzătoare în Lanțul nr. 2. Pe scurt, dacă urmăm direcția de evoluție, observăm că ceea ce a debutat în Lanțul nr. 1 ca regn animal, apare ca regn vegetal în Lanțul nr. 2 ca după aceea să apară ca regn animal în Lanțul nr. 3, și, în sfârșit, ca regn uman în Lanțul nr. 4, Lanțul nostru terestru actual.

La sfârșitul celui de-al șaptelea Rond, opera acestui Lanț terestru va fi încheiată, iar fiecare regn de viață în evoluție va înainta cu o etapă. La sfârșitul Lanțului nostru, animalele de astăzi vor atinge nivelul regnului uman, regnul vegetal se va ridica la nivelul regnului animal, iar regnul uman se va plasa la un nivel superior. Cel de-al cincilea Lanț va fi asemănător cu cel de-al treilea, cel puțin în ceea ce privește tipul de planete; după cum în cel de-al treilea Lanț nu exista decât o planetă fizică, două planete astrale, două planete de materie mentală inferioară și două planete de materie mentală superioară, tot așa în Lanțul al cincilea va exista același număr de planete din fiecare tip de materie. Distribuția tipurilor de materie ale celor șapte planete în Lanțurile nr. 6 și nr. 7 este prezentată în figura 69.

Activitatea în primul, al doilea și al treilea Lanț s-a încheiat iar planetele lor s-au dezagregat, cu excepția unicei planete fizice din cel de-al treilea Lanț care mai există și în prezent – este Luna care se rotește în jurul Pământului. Pe Lună n-a mai rămas nimic din valul de viață, și, într-

adevăr, ea este o planetă moartă, care își așteaptă dezagregarea. În prezent, evoluția se află exact la jumătatea drumului celor șapte Lanțuri, știut fiind că Lanțul actual este al patrulea, și că în el noi suntem cea de-a patra planetă în cel de-al patrulea Rond.

Când activitatea Lanțului terestru se va încheia înaintea noastră va sta lucrarea ce trebuie efectuată prin regnurile de viață evolutivă în Lanțul următor, cel de-al cincilea. În acest Lanț va exista o planetă fizică, formată prin agregarea într-o masă planetară a asteroizilor care formează acum un inel de mici planete situate între Marte și Jupiter. Atunci când asteroizii se vor fi condensat devenind planetă și vor constitui centrul de evoluție al valului de viață, activitatea se va încheia în Lanțul terestru, și Pământul actual va fi o planetă moartă pe care viața evolutivă o va părăsi; Pământul își va reduce dimensiunile pierzându-și lichidele și substanțele gazoase, și va fi apoi atras spre noua planetă fizică din noul Lanț, căreia îi va servi drept satelit.

Regnul nostru animal actual va deveni regn uman în cel de-al cincilea Lanț, atunci când valul de viață va începe lucrarea în acest Lanț, iar regnul vegetal actual va deveni regn animal, într-un mod asemănător se va desfășura activitatea în cel de-al șaselea și al șaptelea Lanț care vor urma. În fiecare Lanț, viața evoluează succesiv pentru a trece de la un regn inferior la regnul imediat

superior.

Activitatea desfășurată succesiv în cele șapte Lanțuri constituie un „Sistem de evoluție”. Există șapte astfel de sisteme de evoluție, și activitatea fiecăruia este condusă de un Logos planetar; sau, mai bine spus, fiecare sistem este expresia vieții sublime a acestui Logos, iar cele șapte Lanțuri ale Sistemului Său sunt precum încarnările succesive ale acestei vieți. Fiecare din acești șapte Logoi planetari are altfel în fața sa câte un sistem de evoluție care trebuie dezvoltat și condus; fiecare sistem necesită șapte lanțuri, și fiecare lanț necesită șapte planete distincte.

Există acum, în sistemul solar, șapte sisteme de evoluție care, într-o anumită fază a activității, necesită o planetă fizică; faza fiecăruia din aceste șapte Lanțuri este prezentată în figura 70. Sistemele de evoluție cărora le aparțin Jupiter, Saturn și Uranus sunt cu un Lanț în urma sistemului Pământului; sistemul lui Neptun, ca și cel al Pământului, a ajuns la al patrulea său Lanț, în timp ce sistemul de evoluție al lui Venus este în avans cu un Lanț față de cel al Pământului.

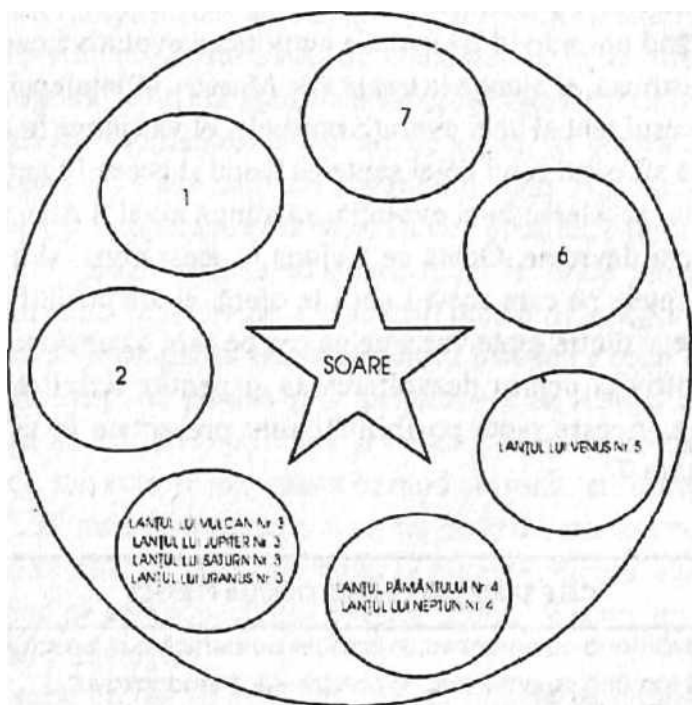

Fig. 70

Este bine să amintim aici că dacă o planetă fizică nu poate, datorită căldurii și presiunii existente pe ea, să permită vieții să se manifeste în organisme de tipul celor de pe Pământ, asta nu înseamnă că nu pot exista tipuri de evoluție non-fizică în care viața să se poată manifesta eficient pe planul astral al planetelor fizice pe care viața fizică nu ar fi posibilă.

Faptul că sistemul lui Venus este în avans cu un Lanț față de Pământ, și că jumătate din entitățile de pe Venus sunt aproape de stadiul de Adept, explică de ce Adepții de pe Venus au putut ajuta evoluția Lanțului terestru la începuturile

sale, în calitate de Domni ai Lumilor, de Manu, Buddha, Chohan și de alți mari conducători ai evoluției. Într-un mod asemănător, indivizii aparținând umanității de pe Pământ care vor ajunge la stadiul de Adept la sfârșitul Lanțului terestru, vor putea, dacă doresc, să contribuie la grăbirea evoluției celor patru Lanțuri întârziate ce aparțin sistemelor de pe Vulcan, Saturn, Jupiter și Uranus.

Când un individ își încheie activitatea evolutivă care i-a fost destinată, el ajunge la treapta de Maestru al înțelepciunii, în procesul lent al unei evoluții normale, el va ajunge la acest nivel la sfârșitul celui de-al șaptelea Rond al acestui Lanț; dar el poate, accelerându-și evoluția, să atingă nivelul Adeptului mult mai devreme. Odată ce a ajuns la acest nivel, și a trăit experiențele pe care acest Lanț i le oferă, el are posibilitatea de a alege dintre șapte variante pe cea pe care o consideră cea mai potrivită pentru dezvoltarea sa și pentru activitatea sa viitoare. Aceste șapte posibilități sunt prezentate în tabelul din figura 71.

CELE ȘAPTE CĂI OFERITE OMULUI PERFECT³

de temperamentul știu și de cerințele marelui

3 Să Între în Nirvana.

Fig. 71

Dintre aceste șapte căi, nici una nu este superioară celeilalte, iar fiecare Adept își va alege propria cale și funcție

Plan. Un număr redus dintre ei se decid să se pregătească pentru a deveni Manu, Buddha, Chohan sau demnitari ai Ierarhiei care conduce evoluția regnurilor vieții pe o planetă. Această alegere necesită reîncarnări fizice constante, deși ca Adepți necesitatea reîncarnării nu mai există pentru ei de foarte multă vreme. Unii Adepți, de un alt temperament, deși nu doresc să-și asume responsabilități ca demnitari ai Ierarhiei, rămân în lumile nevăzute alături de oameni ca să-i ajute totuși în calitate de „Nirqianakaya”; în această stare de existență, ei, creează puternice forțe spirituale care sunt puse la dispoziția membrilor Ierarhiei pentru progresul omenirii. Un al treilea tip de Adepți trece în regnul Devașilor (sau al cohortelor îngerești) pentru a lucra de aici cu omenirea în calitate de îngeri, fie pentru a-și face lucrarea și în alte părți ale sistemului solar. Alți Adepți de un alt tip temperamental se alătură „Statului Major al Logosului”, pregătindu-se să poată lucra în orice parte a sistemului solar va fi nevoie. Un anumit număr de Adepți vor alege munca de pregătire necesară pentru începerea celui deal cincilea Lanț. Al șaselea și al șaptelea tip de Adepți trec într-o fază de evoluție spirituală și de activitate de neînțeles pentru noi, sau cum se mai spune în mod obișnuit, ei „intră în Nirvana”. Ei nu suferă acolo niciun fel de anihilare, așa cum cred unii, ci aduc un aport însemnat la făurirea marelui Plan, într-un mod pe care capacitatea

noastră umană de acum nu ne permite să-l înțelegem.

Tot acest proces de evoluție, cure se întinde pe o durată de milioane de ani, este cu mult mai vast decât îl poate concepe imaginația noastră. La fiecare etapă, o forță suplimentară este revărsată în univers. Regnul vegetal din fiecare Rond este mai evoluat decât regnul vegetal din Rondul precedent, iar în fiecare Lanț el este încă și mai evoluat. După cum arborii și plantele de acum, cu frunzele și florile lor atât de delicate, se deosebesc de pădurile antediluvienne de ferigi, după cum păsările noastre cu culorile lor sclipitoare și cu bucuria lor de viață, se deosebesc de păsările greoaie și urât colorate din timpurile de mult trecute, tot așa se va deosebi regnul animal al Rondurilor și Lanțurilor viitoare de regnul animal al Rondului actual. Atomul invizibil evoluează și el de la un Rond la altul, de la un Lanț la altul, întreaga viață se dezvoltă devenind capabilă să se exprime mai bine și să se reveleze pe măsură ce se scurg ciclurile.

Viața omului se schimbă, de asemenea, de la un Rond la altul. Viața noastră mentală va cunoaște în Rondul următor o dezvoltare pe care acum nu o putem concepe, căci instrumentul cel mai de jos al gândirii noastre, creierul, se va compune din atomi și elemente mai evolute decât cele existente în acest al patrulea Rond. Dat fiind că materia înseamnă forță, că forma este viață, și

că individualitatea omului este divinitate, oriunde există evoluție, Logosul acționează, și oriunde se află El această înaltă misiune este dusă, etapă cu etapă, la bun sfârșit.

Capitolul zece

EVOLUȚIA MATERIEI ȘI A FORMEI

În general se consideră că există un contrast între inteligență și materie, inteligența fiind considerată o facultate spirituală, și materia fiind socotită o substanță lipsită de viață și de spiritualitate, adică antiteza inteligenței. În fața noastră se va deschide un nou orizont atunci când ne vom da seama că atât inteligența cât și materia sunt expresiile și revelațiile unei minunate Personalități care este Logosul „în care ne avem viața, trăirea și ființa”. Observăm atunci că materia nu este mai puțin divină decât inteligența, și că există o evanghelie a frumuseții și a măreției, nu numai în inteligența unui geniu, ci de asemenea și în minusculul fragment de materie care formează un cristal, îndărătul inteligenței și materiei, un măreț Ziditor este în plină acțiune; voința Sa împinge înainte evoluția, și El este Cel care conduce toate etapele acesteia. Dacă vom înțelege ce anume constituie materia Sa, și în aceeași măsură și inteligența Sa, vom reuși poate să întrezărim Natura Sa - această Natură atrăgătoare pentru care materia este oglinda înțelepciunii Sale, a forței Sale și a frumuseții Sale.

Înainte de a căuta să înțelegem voința Logosului manifestat în materie, este necesar ca noțiunea de materie, așa cum o prezintă știința modernă, să ne fie cât mai clară. Aceste adevăruri

stabilite de știință sunt de asemenea opera lui Dumnezeu, iar înțelegerea lor ne permite să punem bazele sigure ale unei înțelepciuni mai profunde având ca subiect această operă a lui Dumnezeu.

Lăsând deoparte pentru moment faptul că materia constă din „găuri în eter”, așa cum a apărut la început, observăm că materia lumii care ne înconjoară constă în substanțele foarte diferite cu care noi suntem mai mult sau mai puțin familiarizați. Pământul pe care călcăm este solid, apa pe care o bem este lichidă, aerul pe care-l respirăm este un amestec de gaze. Casele noastre, uneltele, mobilele toate sunt făcute din diferite materiale – din pământ, din lemne, din metale. Mai există materie, de o natură cu totul diferită, în corpul nostru și al celor din jurul nostru, ca și în plante, în animale și alte lucruri „vii” care populează lumea noastră.

Această materie este fie solidă, ca lemnul sau ca fierul, fie lichidă, ca apa, sau gazoasă, ca aerul. Ea există pentru noi sub mii de tipuri și de forme. Oricât de numeroase ar fi tipurile de materie din care sunt făcute lucrurile din lumea noastră, ele se reduc la un număr mic de substanțe fundamentale. Acestea sunt numite „elemente chimice”, și știința modernă cunoaște până în prezent 105. Fiecare element chimic există într-o stare „atomică*”; o bucată de sulf, de exemplu, este un agregat de „atomi” de sulf, atomi ce nu

mai pot fi divizați în continuare. Acest lucru este valabil pentru atomii tuturor elementelor. Un atom al unui element poate fi definit ca o substanță ale cărei părți componente sunt menținute împreună de o forță superioară tuturor celor la care, până în prezent a fost supus atomul.

Elementele chimice cunoscute pot fi grupate în două categorii principale și anume în metale și nemetale. Elementele metalice sunt aluminiul, manganul, calciul etc., iar din cele nemetalice cităm carbonul, borul, oxigenul, clorul, etc. Metalele se combină cu oxigenul și hidrogenul pentru a forma „sărurile”, în timp ce elementele nemetalice se combină cu aceleași două elemente pentru a forma „acizii”. Metalele sunt bune conducătoare de căldură și de electricitate, în timp ce nemetalele sunt rele conducătoare. Există o a treia categorie de elemente, ca arseniul, antimoniul etc., numite metaloide din cauza proprietăților lor mixte, în sensul că se comporta atât ca metale cât și ca nemetale.

Cuvintele „atomic” și „atom” sunt folosite aici în sensul lor chimic obișnuit, și nu în sensul lor ocult

H = Hidrogen	Na = Sodiu	Al = Aluminiu
C = Carbon	Cl = Clor	Fe = Fier
Az = Azot	K = Potasiu	P = Fosfor
O = Oxigen	S = Sulf	Ca = Calciu
<hr/>		
Apă = H_2O	Alcool = C_2H_6O	
Sare = $NaCl$	Zahăr = $C_{12}H_{22}O_{11}$	
	Glucoză = $C_6H_{12}O_6$	
<hr/>		
Albumină = $C_{204}H_{322}Az_{52}O_{66}S_2$		
Hemoglobină = $C_{712}H_{1130}Az_{214}FeS_2O_{425}$		
Protoplasmă = $H.C.Az.O.S.P.Cl.Na.K.Ca.Mg.Fe.$		

Fig. 72

În figura 72 ne sunt prezentate în prima grupă, de sus, douăsprezece elemente chimice, și este arătat și simbolul fiecăreia dintre ele: H = hidrogen, C = carbon, N = azot, O = oxigen, Na = sodiu (natriu), Cl = clor, K = potasiu (kaliu), S = sulf, Al = aluminiu, Fe = fier, P = fosfor, la calciu. Fiecare dintre ele este caracterizat de o greutate proprie și de alte proprietăți.

În grupele a doua și a treia din aceeași figură ni se prezintă exemple de noi substanțe care s-au obținut din combinarea elementelor din prima grupă, Se poate observa că două particule de hidrogen se combină cu o particulă de oxigen și formează o particulă de apă; o particulă de sodiu se combină cu o particula de clor pentru a forma o particulă de sare. Din combinarea acestor elemente iau naștere substanțele organice și

anorganice din care sunt formate toate lucrurile care constituie lumea noastră. Aşa, spre exemplu, este suficient ca doi atomi de carbon, şase atomi de hidrogen şi un atom de oxigen să formeze o particulă de alcool, iar 712 atomi de carbon, 1130 de atomi de hidrogen, 214 de azot, 1 de fier, 2 de sulf şi 425 de oxigen prin combinare formează o particulă de hemoglobina, acea substanţă care colorează sângele în roşu. Protoplasma, materia vie primordială din care sunt constituite toate celulele, este formată din combinarea atomilor de hidrogen, carbon, azot, oxigen, sulf, fosfor, clor, potasiu, sodiu, calciu, magneziu şi fier, dar proporţia în care se combină nu este cunoscută încă de ştiinţă.

Aceste elemente chimice, care constituie cărămizile cu care a fost construit universul nostru, se combină între ele, cu puţine excepţii, respectând anumite reguli ce le sunt caracteristice. O asemenea regulă de care se ţine seama în procesul de combinare a atomilor se numeşte „valenţă” (vezi figura 73). Se observă din prima coloană de sus, că atomul de fluor, de clor, de brom sau iod se combină numai cu un singur atom de hidrogen şi nu cu doi. Din coloana a doua de sus, reiese că un atom de oxigen, de sulf, de seleniu sau de telur se combină cu doi atomi de hidrogen, în loc de unul singur.

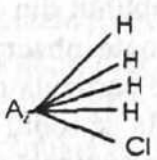
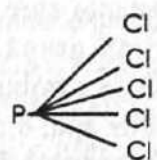
VALENȚA COMPUȘI AI HIDROGENULUI			
I	II	III	IV
HF	H ₂ O	H ₃ Az	H ₄ C
HCl	H ₂ S	H ₃ P	H ₄ Si
HBr	H ₂ Se	H ₃ As	
HI	H ₂ Te		
Clorură de amoniu A ₂ H ₄ Cl		Pentaclorură de fosfor PCl ₅	
			

Fig. 73

Mai departe, din coloanele a treia și a patra, vedem că atomii de azot, fosfor și arsen au nevoie de trei atomi de hidrogen pentru a se combina, iar atomii de carbon și de siliciu au nevoie de patru atomi de hidrogen. Chimia se limitează doar la stabilirea regulilor după care se desfășoară procesul combinării elementelor, în funcție de valența lor dar explicațiile pe care le furnizează sunt încă nesatisfăcătoare.

Partea inferioară a figurii 73 ne prezintă două exemple în care un atom se combină cu alți cinci atomi ai altor substanțe pentru a forma substanțe noi. Clorura de amoniu, spre exemplu, este formată dintr-un atom de azot, patru de hidrogen și unul de clor, în acest caz, chimia susține că

azotul, a cărui valență este în acest caz cinci, proiectează într-un anumit fel cinci dorințe de combinare nesatisfăcute, și le satisface prin combinarea cu patru atomi de hidrogen și unu de clor. Un alt exemplu de satisfacere a cinci legături, îl constituie fosforul, pentavalent și el, care combinându-se cu cinci atomi de clor formează molecula de pentaclorură de fosfor.

Un alt aspect interesant pe care ni-l dezvăluie chimia este acela că atunci când elementele chimice se combină, ele se dispun în așa fel încât formează figuri geometrice.

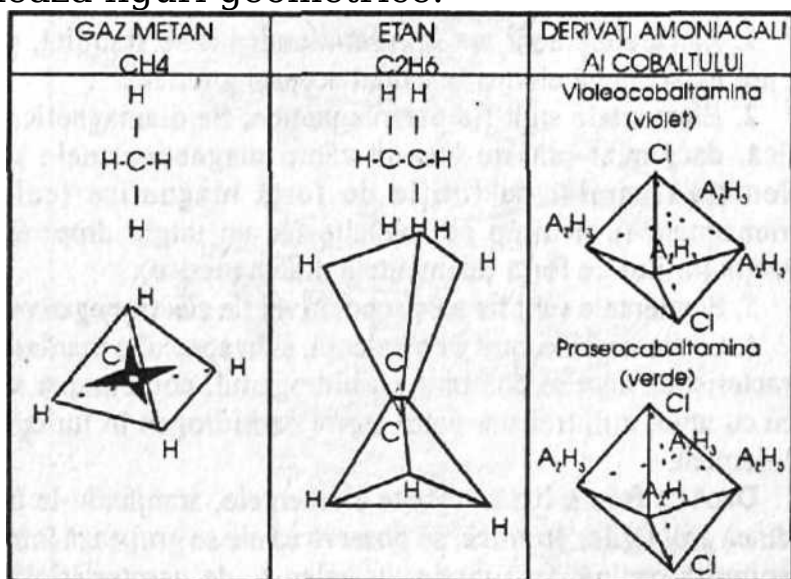

Fig. 74

În figura 74 ni se prezintă câteva exemple. Gazul metan este compus dintr-un atom de carbon și din patru atomi de hidrogen; molecula se prezintă ca un tetraedru în centrul căruia se află

atomul de carbon, în timp ce cei patru atomi de hidrogen sunt plasați în vârfurile acestuia. În cazul unui alt gaz, etanul, compus din doi atomi de carbon și șase de hidrogen, toți cei opt atomi sunt dispuși în colțurile a doua tetraedre care se întrepătrund în zona vârfurilor unde se află atomii de carbon.

Un alt exemplu de astfel de construcții geometrice îl constituie derivatele amoniacale ale cobaltului, violeocobaltamina și praseocobaltamina. Prima are culoare violet, cealaltă verde; ambele conțin doi atomi de clor și patru molecule de amoniu (din care fiecare este formată dintr-un atom de azot și trei de hidrogen) și deși formează aceeași figură geometrică, dispunerea particulelor în vârfurile octaedrelor este diferită. S-a presupus că diferența de culoare a celor două substanțe este cauzată de poziția celor doi atomi de clor în octaedru; când aceștia se află în vârfurile opuse ale octaedrului, substanța care se formează are culoarea violet, iar când cei doi atomi se află la capetele unei muchii, ea are culoarea verde.

Elementele chimice prezintă anumite proprietăți care pot fi rezumate după cum urmează:

1. Fiecare element are o masă atomică bine stabilită, și nu pot exista două elemente având aceeași greutate.

2. Elementele sunt fie paramagnetice, fie

diamagnetice, adică, dacă sunt plasate într-un câmp magnetic, unele se orientează paralel cu liniile de forță magnetice (cele paramagnetice), în timp ce celelalte fac un unghi drept cu direcția liniilor de forță (elementele diamagnetice);

3. Elementele sunt fie electropozitive, fie electronegative;

4. La elementele care au o valență, și în special o manieră caracteristică de a se combina cu hidrogenul, combinarea se face cu unul, doi, trei sau patru atomi de hidrogen în funcție de element.

Dacă se face o listă cu toate elementele, aranjându-le în ordinea greutăților atomice, se observă că ele se grupează într-o anumită ordine, în funcție de valență, de caracteristicile magnetice și electrice. Această metodă de a clasifica elementele este cunoscută sub numele de „Lege Periodică”. Există mai multe metode de a reprezenta această periodicitate a elementelor, dar cea pe care a întocmit-o Sir William Crookes (reprezentată în figura 75) este poate cea mai interesantă. Pe linia care reprezintă oscilațiile unui pendul toate elementele sunt așezate în ordinea greutății lor, începând cu hidrogenul care este cel mai ușor și terminând cu uraniul, care este cel mai greu (și poate și alte elemente mai grele necunoscute până în prezent).

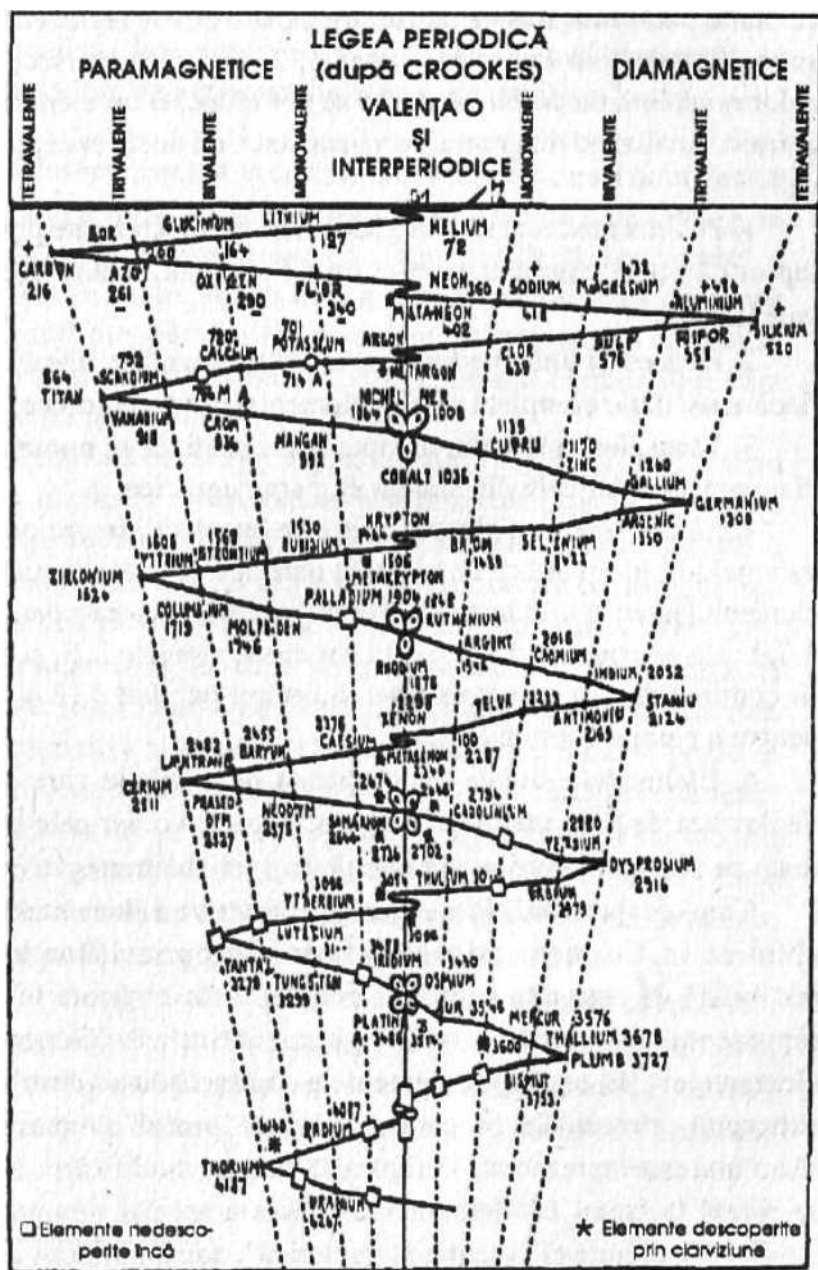

Fig. 75

Perpendicular pe linia oscilației s-a trasat o linie mediană, față de care s-au trasat, simetric, câte patru linii punctate de o parte și de alta. Dacă mediana reprezintă linia de valență nulă, celelalte patru linii trasate de fiecare parte a ei vor reprezenta succesiv valențele sau atomicitatea 1,2,3,4. La intersecția celor nouă linii cu curba oscilației se vor afla câte un element chimic. Analizând diagrama, se va constata, cu unele excepții, că:

1. Pe linia mediană se află gazele inerte, caracterizate prin faptul că nu se combină cu niciun alt element, având deci valență nulă;

2. Pe aceeași linie mediană, la intervale regulate, adică la fiecare oscilație completă se află elementele interperiodice;

3. Toate elementele din dreapta liniei mediane se numesc diamagnetice, iar cele din stânga ei, paramagnetice;

4. Elementele sunt plasate pe aceste intersecții în ordinea valenței lor. Începând cu un element oarecare de valență nulă, elementul imediat următor, superior în greutate, va avea valența 1, iar cele ce urmează după acesta vor avea valențele 2,3, și 4. În continuare însă valențele scad devenind pe rând 3,2 și 1 pentru a ajunge din nou la zero.

5. Elementele situate pe porțiunea de oscilație care se depărtează de linia mediană sunt electropozitive, iar cele situate pe porțiunea care

se apropie de ea sunt electronegative.

Crookes ajunsese la ideea apariției succesive a elementelor chimice în Cosmos, prin modificarea proprietăților lor provocată de acțiunea anumitor forțe. Datele obținute le-a reprezentat sub forma unei diagrame intitulată „Geneza elementelor”. El concepea elementele ca născându-se dintr-o substanță primordială pe care a numit-o „prolyl”. Această diagramă este reprezentată în figura 75 cu mici modificări care se referă la faptul că elementelor nu li s-a asociat numărul atomic din chimie ci „greutatea numerică”, adică numărul de atomi ultimi pe care acestea îl conțin. Elementele descoperite ulterior au fost adăugate, de asemenea, în diagramă.

Într-adevăr, ideea unei geneze a elementelor, nu este deloc o ipoteză, ci un fapt real. Să încercăm să înțelegem această idee așa cum a prezentat-o Crookes la „Royal Institution of London” în fața unui auditoriu compus din oameni de știință materialişti. Imaginația noastră va fi atunci mai bine pregătită pentru a înțelege concepțiile oferite de ocultism.

„Putem observă în curba sinuoasă, acțiunea a doua forme de energie, una acționând vertical și ceai oscilând ca un pendul. Se presupunem că linia verticală reprezintă o temperatură care scade cu un număr necunoscut de grade începând din punctul de disociere a elementului format la început și până la punctul de disociere a

elementului care figurează pe ultimul loc al scării.

Ce formă de energie reprezintă linia oscilantă? Noi vedem că ea oscilează între puncte echidistante față de un centru neutru. Vedem că îndepărtarea de centrul neutru conferă o atomicitate de 1, 2,3 sau 4 grade, pe măsură ce distanța față de centru devine de una, două, trei sau patru diviziuni. Observăm că faptul de a se apropia sau de a se depărta de această linie neutră ne arată caracterul electronegativ sau electropozitiv al fiecărui element, acestea putând fi pozitive în porțiunea arcului descrisă atunci când pendulul se depărtează și negative în porțiunea în care se apropie. Într-un cuvânt suntem puși în situația de a presupune că această putere oscilatorie este intim legată de materia imponderabilă, esența, sau sursa de energie pe care o numim electricitate.

Pendulul nostru își începe bătaile plecând din partea electropozitivă: apare litiul, care vine imediat după hidrogen, în ordinea greutății atomice; el este urmat de gluciniu (beriliu) de bor și de carbon. Fiecare element, în momentul *formării*

În acest extras al conferinței lui Crookes la Royal Institut of London. În mai multe locuri, au fost suprimate frazele și paragrafele cu caracter riguros tehnic.

sale, capătă o cantitate definită de electricitate, și de aceste cantități depinde

atomicitatea sa. În acest fel sunt determinate tipurile de elemente monoatomice, diatomice, triatomice și tetratomice.

Dr. Cornelley a remarcat că elementele care aparțin seriilor pare ale clasificării periodice sunt întotdeauna paramagnetice, în timp ce elementele care aparțin seriilor impare sunt întotdeauna diamagnetice. Pe curba noastră, seriile pare care figurează la stânga sunt paramagnetice, atât cât s-a putut verifica, în timp ce, cu câteva excepții, aproape toate seriile din dreapta sunt diamagnetice.

Trecem acum la partea dinăuntru sau parte negativă a oscilației; apare azotul și vedem cum poziția lui determină atomicitatea dominantă medie. Azotul ocupă o poziție aflată dedesubtul borului, element triatomic, și în consecință azotul este și el tot triatomic. Dar azotul urmează de asemenea carbonului, element tetratomic, și ocupa locul al cincilea socotit de la origine. Aceste tendințe aparent opuse sunt din fericire conciliate prin faptul că azotul posedă o dublă atomicitate, atomul său fiind capabil să se comporte ca un element fie triatomic fie pentatomic. Cu oxigenul (diatomic și hexatomic) și fluorul (monoatomic și heptatomic) aceeași lege se verifică, și o semioscilație este efectuată. Traversând din nou linia neutră, vom găsi succesiv corpurile electropozitive: sodiul (monoatomic), magneziul (diatomic), aluminiul (triatomic) și siliciul

(tetratomic).

Prima oscilație completă a pendulului este însoțită de apariția a trei elemente electronegative, fosforul, sulful și clorul. Toate trei ca și elementele corespunzătoare de pe ramura care se întoarce, din partea opusă a oscilației, au o atomicitate cel puțin dublă, care depinde de poziția lor.

Să urmărim în continuare pendulul nostru și primul element care apare atunci când începe cea de-a doua oscilație nu este litiul, ci metalul cel mai apropiat de el în serie, adică potasiul, care poate fi considerat că descinde direct din litiu, dacă ținem seama că el posedă aceleași tendințe ereditare, dar cu o mobilitate moleculară mai mică și o greutate atomică superioară.

Urmărind curba, vom observa că aceeași lege se verifică în aproape toate cazurile. Astfel, ultimul element al primei vibrații complete este clorul. În cea de-a doua vibrație, într-o poziție corespunzătoare, găsim nu o repetare exactă a clorului, ci corpul foarte asemănător numit brom, și când întâlnim o poziție asemănătoare a treia oară vom găsi iodul. Este de prisos să mai dăm și alte exemple. Dar aş putea să remarc că ne aflăm în fața unui fenomen care ne aduce aminte de generația alternantă sau ciclică a lumii organice – poate că am putea vorbi despre un atavism, o întoarcere la tipurile ancestrale, puțin modificate”.

După ce ne-am făcut o idee generală asupra

conceptelor științei privind posibila geneză a elementelor, putem să înțelegem acum mai bine aspectele oculte referitoare la misterele forței și materiei. Mai întâi trebuie să avem în vedere că nu există nimic care să nu fie doar „un ansamblu întâmplător de atomi”; construcția universului a fost gândită de un Constructor divin care conduce toate fazele ei, atomii combinându-se sau separându-se numai fiindcă aceasta este voința Lui.

Primele faze ale creației materiei de către Logos au fost descrise în capitolul opt care tratează despre „Opera Logosului Triplu” (vezi figurile 62,63,64). În Koilon, substanța primordială, Fohatul scobește găuri; „Fohat scobește găuri în spațiu”, spune *Doctrina Secretă*. Aceste găuri, umplute mai întâi de conștiința Logosului, sunt apoi proiectate de El pentru a forma spire. Când, în procesul de creare a atomului fizic, au fost formate spiralele de ordinul șase. Logosul le înfășoară în trei rânduri paralele așa cum se vede în figura 76. Înfășurarea reprezentată în această figură merge de la dreapta la stânga, pentru a da naștere unui atom pozitiv.

Cuvântul „atom” este folosit acum, și va fi folosit de acum înainte în sensul său ocult

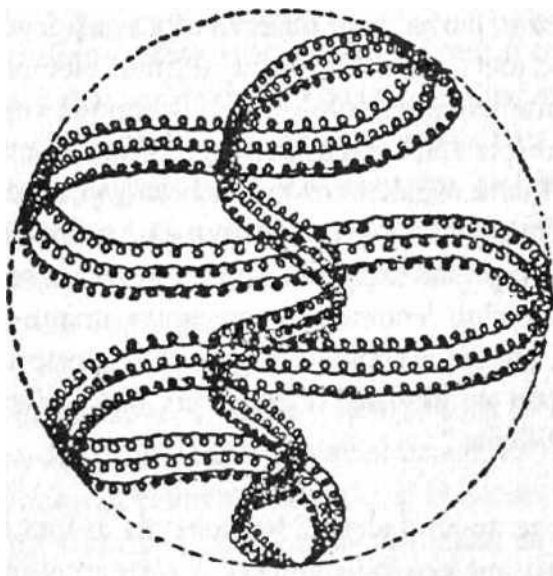

Fig. 76

Există, de asemenea, spire înfășurate de la stânga la dreapta, și în felul acesta se formează atomul negativ. Aceste trei rânduri de spirale sunt încărcate într-un mod misterios cu trei tipuri de energie caracteristice Logosului triplu; „în cele trei spirale circulă curenți electrici diferiți”.

Apoi, cele șapte ipostaze ale Logosului triplu, cei șapte Logoi planetari, împletesc împreună șapte spirale paralele pentru a încheia crearea atomului fizic. Fiecare din aceste spirale de ordinul doi, atunci când sunt supuse acțiunii luminii și sunetului, emite o culoare din spectrul lor solar și unul din cele șapte sunete ale gamei naturale, și în felul acesta răspândește în jur influența Logosului său planetar. Atomul, odată terminat, se prezintă ca în figuri le 77 și 78, prima

figură referindu-se la un atom pozitiv, iar cea de-a doua la un atom negativ.

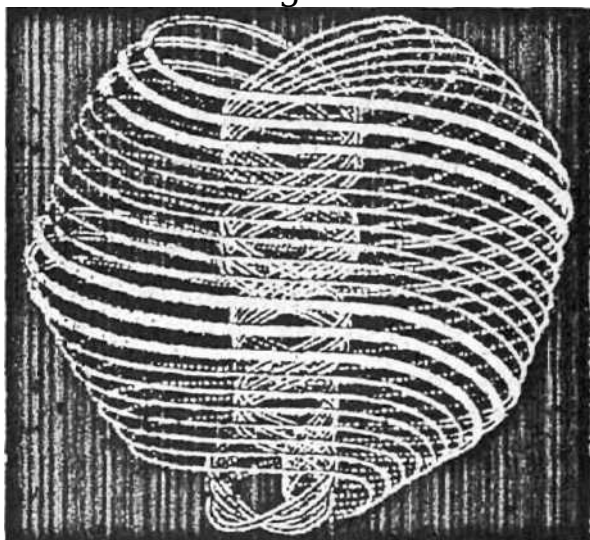

Fig. 78

Așa cum bine a spus Poincaré, atomul nu este „decât o gaură în eter”. Și totuși această „gaură în eter” este plină de Natură divini. Deși nu este decât o simplă „gaură” în raport cu *koilonul*, ea este totuși reală pentru noi, este o substanță veritabilă pentru facultatea noastră de a cunoaște, pentru că Logosul este prezent în ea și creează în noi ideea de substanță și de realitate. După cum El gândește la *nivelul* tot așa gândim și noi cu El.

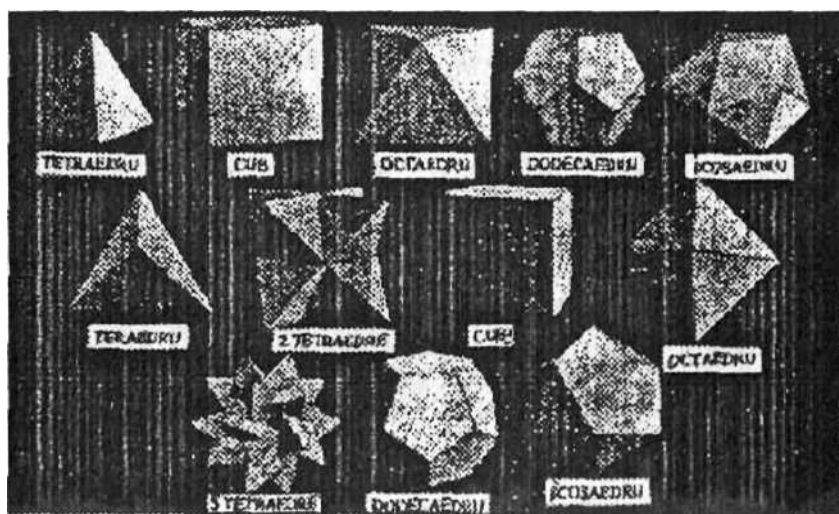
După ce au fost create cele două tipuri de atomi fizici, pozitiv și negativ, începe formarea elementelor chimice. Ele sunt construite potrivit „Legii periodice” schițate în figura 75; în această Lege periodică există mult mai multă înțelepciune și frumusețe decât ar fi putut să conceapă

imaginația științifică, înainte de a putea să vedem Legea periodică în toată splendoarea sa, va trebui să examinăm cu atenție ceea ce numim solidele platoniciene (figura 79).

Există numai cinci corpuri solide în trei dimensiuni, la care muchiile, suprafețele și unghiurile sunt egale. Acestea sunt: tetraedrul, cubul (hexaedrul), octaedrul, dodecaedrul și icosaedrul. În rândul de sus al figurii 79, ele sunt prezentate pe o suprafață plană. În această poziție, simetria lor nu este evidentă, și de aceea au fost reprezentate în rândurile de jos ale figurii în poziții diferite. Acestor cinci corpuri solide li se atribuia o semnificație specială în Școlile platoniciene din Grecia și din Alexandria, iar motivul pentru care li se acordă o asemenea importanță va fi înțeles imediat. Aceste cinci corpuri solide, deși diferă între ele prin numărul de muchii, de unghiuri, de fețe, pot fi formate cu ajutorul unui singur – tetraedrul. Astfel, cubul și octaedrul sunt formate din două tetraedre care se întrepătrund simetric (a se vedea al doilea corp solid din rândul de la mijloc); cele opt unghiuri (colțuri) ale acestor două tetraedre care se întrepătrund formează cele opt colțuri ale cubului, în timp ce cele șase puncte de intersecție formează cele șase vârfuri ale unghiurilor octaedrului. Aceste lucruri erau cunoscute de mult în geometrie. Dar faptul că celelalte două solide platoniciene, dodecaedrul și icosaedrul, pot fi

realizate cu ajutorul tetraedrelor, a fost descoperit de un spaniol, Arturo Soryay Mata. Întrepătrunderea a cinci tetraedre dă naștere unui corp complicat, așa cum se poate observa în prima imagine din rândul de jos al figurii. Cele douăzeci de unghiuri ale celor cinci tetraedre întrepătrunse ne dau cele douăzeci de unghiuri ale dodecaedrului, în timp ce cele douăsprezece puncte de intersecție ale lor ne dau cele douăsprezece vârfuri ale unghiurilor unui icosaedru.

Cele cinci solide platoniciene conțin fețe și unghiuri; aceste caracteristici oferă datele pentru alcătuirea elementelor chimice. Dacă luăm primele trei corpuri solide – tetraedrul, cubul și octaedrul – obținem următoarele date:

Fie. 79 Solidele platonice

<i>Corp ulsolid</i>	<i>număru l de fețe</i>	<i>Numărul de unghiuri</i>
Tetra edrul	4	4
Cubu 1	6	8
Octa edrul	8	6

Vom observa că aceste trei corpuri solide sunt – „măsura ACELUIA” – sau axele pentru construirea elementelor bivalente, trivalente și tetravalente ale Legii periodice. Astfel, toate elementele bivalente, pozitive sau negative, paramagnetice sau diamagnetice (cu excepția oxigenului) aparțin tipului general al beriliului (gluciniului) reprezentat în figura 80. Atomii fizici de tip pozitiv și negativ sunt dispuși în grupe principale sau „pâlnii”, care pleacă din centrul tetraedrului spre cele patru *fețe* ale sale.

Fig. 80 Bivalent

Aceasta este structura bivalentă simplă a elementelor mai ușoare. În elementele mai grele apar, în afara „pâlniilor”, noi grupe, numite „puncte”, patru la număr, care pornesc din centrul tetraedrului către cele patru *unghiuri*. Fiecare element este înconjurat de un zid sferic care-l menține între anumite limite, format din materia atomică înconjurătoare, și care, pentru simplificare, nu mai apare în figură).

Toate elementele trivalente, cu excepția azotului, aparțin tipului din figura 81; elementele trivalente cele mai ușoare sunt compuse din șase „pâlnii” care pleacă din centrul unui cub spre cele

șase fețe ale sale.

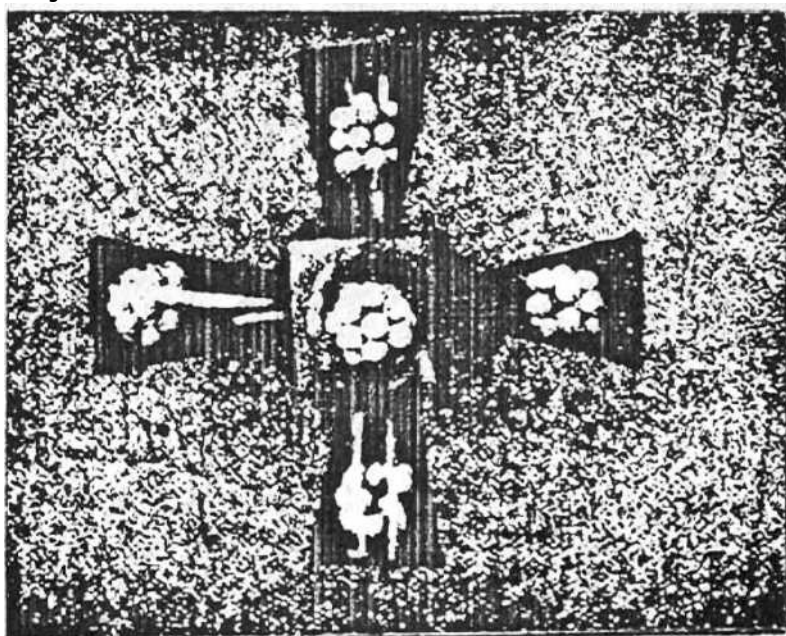

Fig. 81 Trivalent

Elementele trivalente cele mai grele posedă, în afară de cele șase pâlnii, opt „puncte” care pleacă spre cele opt colțuri ale cubului.

Toate elementele tetravalente cu excepția titanului și a zirconului, aparțin tipului din figura 82. Elementele tetravalente cele mai ușoare sunt compuse din opt „pâlnii” care pornesc din centrul unui octaedru și sunt îndreptate spre cele opt fețe ale sale; elementele tetravalente cele mai grele posedă în afara pâlniilor, șase puncte, dirijate spre cele șase colțuri.

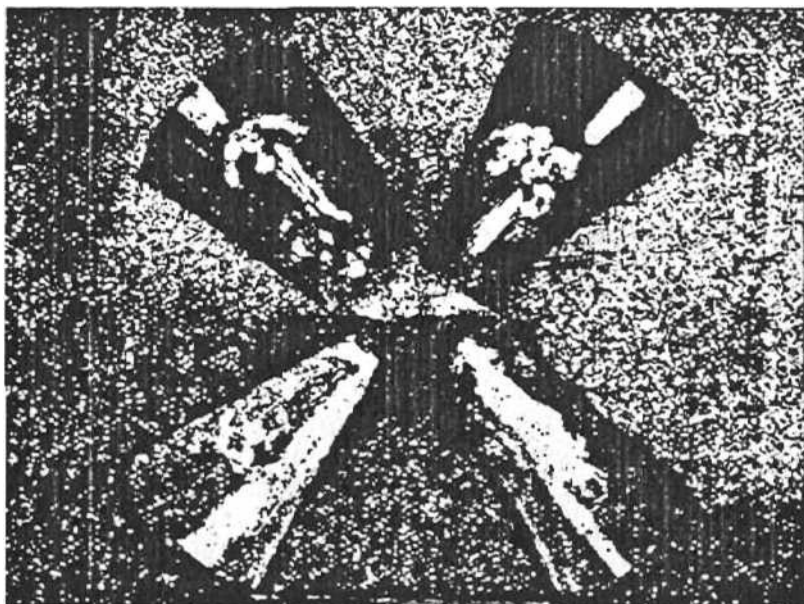

Fig. 82 Tetravalent

Mai rămân dodecaedru și icosaedru; primul este *tanmatra*, nu a unui tip de elemente, ci a unei părți constitutive a unor elemente. Această parte constitutivă este compusă din grupe de atomi plasate în cele douăzeci de colțuri ale unui dodecaedru. Până în prezent nu a fost observată, în formarea elementelor, niciun grup definit de corpuri care să ocupe cele douăsprezece unghiuri ale unui icosaedru – cu observația că icosaedru este conținut în dodecaedru, căci colțurile icosaedrului reprezintă cele douăsprezece puncte în care se intersectează cele cinci tetraedre.

Elementele monovalente sunt constituite după tipurile reprezentate în figurile 83 și 84. Elementele paramagnetice monovalente

debutează cu litiu! a cărei structură este prezentă în figura 83. Cu excepția fluorului, elementele care se află mai jos de linia litiului, în figura 75 a Legii periodice, posedă coloana centrală sau „țigara” litiului, îngreunată însă prin adăugarea unor corpuri noi, multiplicare după o serie definită, și care pornesc dintr-un centru comun.

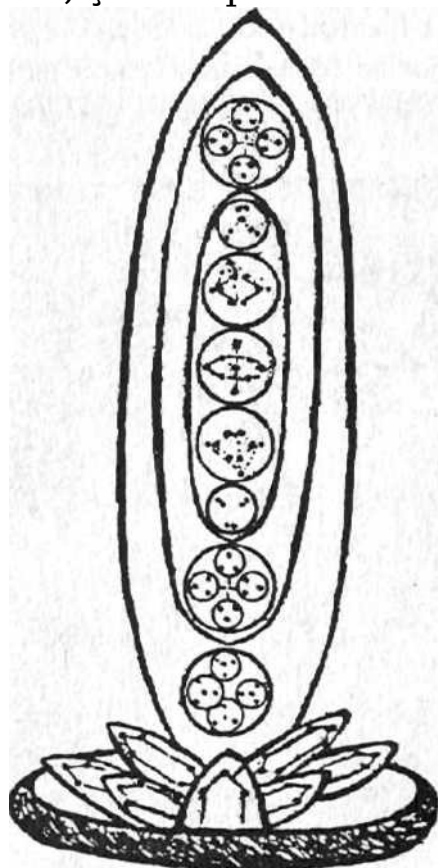

Fig. 83 Litiu 127

Poziția acestor corpuri nu a fost determinată încă, dar ele vor corespunde în mod sigur unor

poziții definite rezultate din întrepătrunderea diverselor solide. Elementele diamagnetice monovalente, al căror cel mai ușor reprezentant, este sodiul sunt toate construite după tipul sodiului așa cum se el a drept vorbind acest lucru nu este corect. Elementul notat „54 pe linia mediană a figurii 75 (botezat „OcultumM) este probabil monovalent» fiindcă îl găsim în structura gadoliniului și a aurului. Când a fost întocmită diagrama din figura 75 numai aurul fusese studiat, și deși Ocultum fusese descoperit încorporat în el, această simplă constatare nu a fost suficientă pentru a considera elementul *54 ca monovalent înaintea sodiului. El a fost plasat pe linie mediană, ca fiind un posibil gaz inert. Dar fiind încorporat în gadoliniu și în aur, plasarea lui pe coloana monovalentă este justificată. Totuși el nu constituie „tipul ancestral” al sodiului, și face excepție de la structura în formă de halteră.

arată în figura 84; există o coloană, o tijă centrală care unește un grup superior de douăsprezece pâlnii radiale cu un grup inferior de alte douăsprezece pâlnii dispuse radial ca și cele de sus.

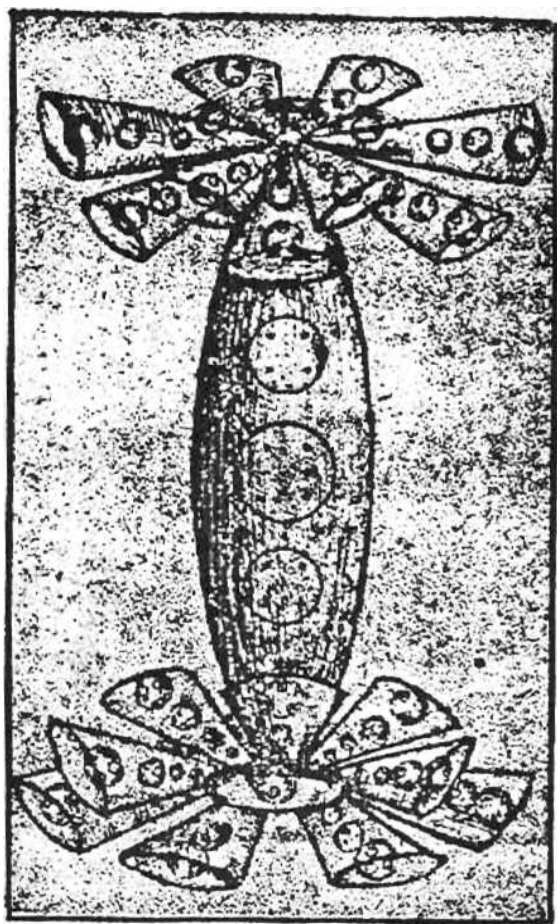

Fig. 84 Sodiul 418

Există încă două grupe în tabelul elementelor chimice de care trebuie să ținem seama; acestea sunt metalele „interperiodice” și „gazele inerte” din atmosferă. Aceste două grupe se situează pe linia mediană a Legii periodice. Configurația interperiodicelor (fierul, cobaltul, nichelul, paladiul, ruteniul, rodiul etc.) este prezentată în figura 85.

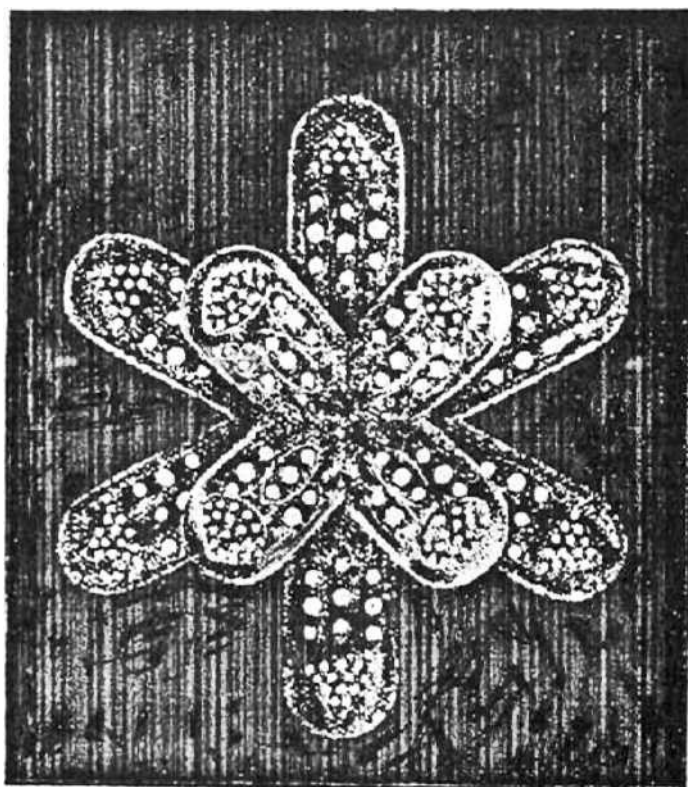

Fig. 85 FIER COBALT-NICHEL

Fiecare din acestea este compus din 14 „tije” către pleacă radial dintr-un centru. Cele patru grupe interperiodice menționate până acum merg în serii de trei (afară de cazul când al patrulea grup își adaugă un al patrulea membru) și prezintă particularitatea izbitoare care constă în faptul că fiecare membru al unui grup este cu 28 de atomi mai greu decât membrul precedent. Așadar, dat fiind că fiecare element interperiodic se compune din 14 tije, care se aseamănă între ele la un moment dat, observăm „periodicitatea”

apărând regulat în fiecare grupă, așa cum se vede în cele care urmează:

Elem entul	Num ărul de atomi pe tija	Total de pentru 14 tije	Greuta totală (pentru H = 1)
Grupa 1 - Fier, cobalt, nichel			
Fier			
lt	72	1008	56
Coba			
Nich	74	1036	57,55
el	76	1064	59,11
Grupa 11 - Ruteniu, rodiiu, paladiu			
Rute			
niu	Rodi		
u	132	1848	102,66
Pala			
diu	134	1876	104,22
	136	1904	105,77
Grupa III - X, Y, Z			
X	189	2646	147
Y	191	2674	148,55
Z	193	2702	150,11
Grupa IV - Osmiu, iridiu, platină,			
platină B.	Osmi		
u	245	3430	190,55
Iridiu	247	3458	192,11
Platină	249	3486	193,66

Platină B 251 3514 195,22

Aceasta caracteristică de periodicitate apare și la cel de-al doilea tip de elemente care sunt plasate pe linia mediană, adică la gazele inerte. Configurația lor este prezentată în figura 86. Aceste gaze inerte merg în perechi, cel de-al doilea membru al perechii având exact 42 de atomi mai mult decât primul membru. În centrul figurii 86, se pot observa cele cinci tetraedre intersectate așa cum au fost prezentate și în figura 79; se mai poate observa cum din centru pornesc radial, într-un singur plan, șase brațe, având, fiecare, același număr de atomi.

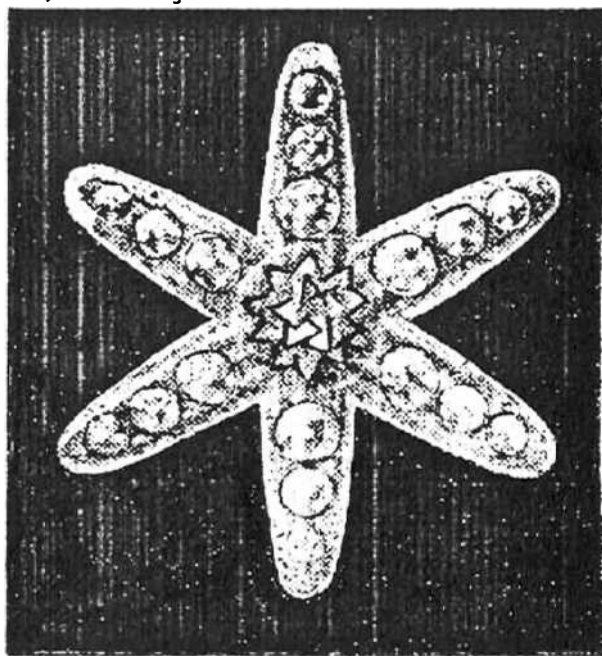

Fig. 86 GAZE INERTE

Periodicitatea este pusă în evidență de faptul

că, pentru Fiecare gaz inert, al doilea membru are în fiecare braț șapte atomi în plus. (în toate gazele inerte, sfera centrală nu are decât 120 de atomi.)

Gazul	Numărul de atomi dintr-totală un braț	Greutatea (pentru H = 1)
Grupa I - Neon, meta-neon		
Neon	40	20,18
Meta- neon	47	22,33
Grupa II Argon, meta-argon.		
Argon	99	39,95
Meta- argon	106	42
Grupa III - Kripton, meta-kripton		
Kripton	224	83,80
Meta- kripton	231	85,66

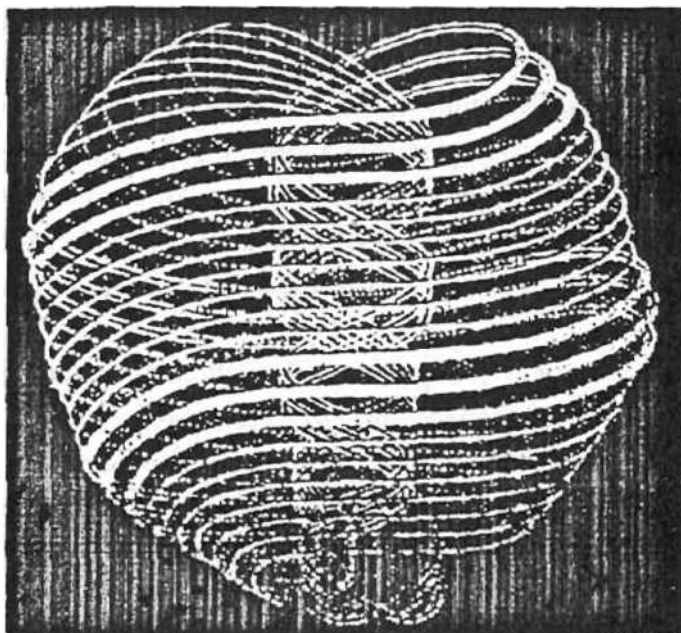

Fig. 77

Nu trebuie să scăpăm din vedere faptul că atomul nu este substanță, ci negarea substanței; liniile albe din figurile 77 și 78 reprezintă bulele din spire și sunt linii de forță. Substanța, eterul fundamental, este reprezentată de fondul negru al figurii.

Grupa IV – Xenon, meta-xenon		
Xenon	363	131,30
Meta-		
xenor	i 370	133
Grupa V – Kalon, meta-kalon		

Kalon	489	169,66
Meta-	496	172
kalon		

În descrierea elementelor, prezentate până acum, s-a afirmat că unele elemente, ca de exemplu azotul, oxigenul, fluorul, etc., reprezintă *excepții* de la legile divine; această exprimare are aici un sens convențional, pentru a arăta că nu am descoperit încă de la care legi sunt ele un exemplu de „excepții”. Nu știm încă pentru ce excepțiile diferă în structură, în raport cu ceea ce apare ca „tip ancestral”. Din felul în care am constatat că sunt construite elementele, ne apare acum clar că descoperirile ulterioare vor explica exact pentru ce aceste „excepții” sunt astfel constituite.

Printre cele câteva excepții, cele mai notabile sunt hidrogenul, azotul și oxigenul, reprezentate în figurile 87,88,89. În figura 87, care prezintă hidrogenul, pot fi văzute fazele formării acestui element. În prima fază există 18 atomi fizici, din care 9 sunt pozitivi și 9 negativi.

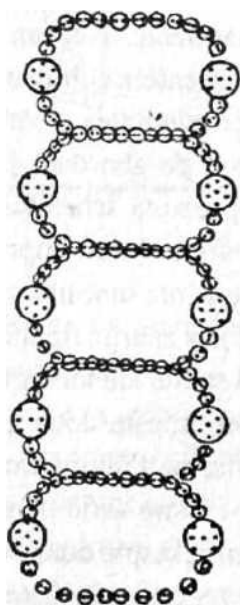

Fig. 89 Oxigen 290

Acești atomi se situează pe subplanul atomic al planului fizic. În faza următoare, pe subplanul subatomic, cei 18 atomi se aranjează în 6 grupe având fiecare câte trei atomi. În faza care urmează, pe subplanul supra-eteric, are loc o nouă aranjare a atomilor. În faza a patra are loc, de asemenea, o aranjare pe planul subeteric. În cele din urmă, când ajungem în subplanul gazos, cei 18 atomi care, constituie particula de hidrogen sau *atomul chimic* al hidrogenului se regroupează în șase grupe de câte trei atomi fiecare. Trei din aceste șase grupe sunt unite între ele prin niște legături speciale și constituie jumătatea pozitivă a hidrogenului, în timp ce celelalte trei grupe se unesc astfel încât să constituie jumătatea lui negativă.

Considerăm că nu ar fi potrivit să insistăm prea mult asupra „chimiei oculte” adică asupra structurii chimice așa cum este ea percepută de către facultățile superioare ale unui clarvăzător exersat. Dar „chimia ocultă” prezintă un deosebit interes chiar și pentru un începător căci dacă acesta lasă deoparte tot ceea ce reprezintă teorii și speculații în legătură cu structura chimică, și vede cum sunt într-adevăr alcătuite elementele își va da seama că și în electron, atom și în elementul chimic, Logosul se manifestă fără încetare în vederea grandioasei opere pe care o înfăptuiește. A vedea „lucrurile așa cum sunt ele” ne pune în situația de a contesta arta și înțelepciunea cu care se acționează. Dacă ne vom arunca privirea asupra Planului Său, chiar și numai în ceea ce privește elementul chimic, vom observa că nu există un singur domeniu în care El să nu se afle și niciun lucru în care El să nu se manifeste. Noi am întrevăzut modul în care El lucrează în elementele chimice, în modul lor de dispunere geometrică, în periodicitatea și valența lor. Vom privi lucrurile în acest nou mod de abordare și în cazul imaginii din figura 90 care ne reprezintă scheletul structurii a șase elemente monovalente: sodiul, clorul, cuprul, bromul, argintul și iodul. Toate aceste elemente sunt situate pe aceeași linie a Tabelei periodice (figura 75), și aparțin tipului ancestral de sodiu. În figura 84 se observă că sodiul are forma unei haltere; este format dintr-o tijă centrală care

unește două grupe de pâlnii, un grup superior și unul inferior. Pâlniile fiecărui grup sunt în număr de douăsprezece, și fiecare serie de douăsprezece pornește radial dintr-o sferă centrală spre două planuri. Această structură în formă de halteră se regăsește în toate elementele care apar pe linia diamagnetică monovalentă. În consecință, dacă pentru oricare din aceste elemente cunoaștem caracteristicile tijei, ale unei pâlnii și a sferei de unde pornesc radial aceste pâlnii, atunci vom putea construi întreg elementul. Apoi, socotind numărul total al atomilor lui și împărțind la 18 (căci hidrogenul are 18 atomi, și noi considerăm $H = 1$ pentru a raporta „greutățile atomice”).

la un element comun) vom obține „greutatea” atomică a elementului raportată la hidrogen.

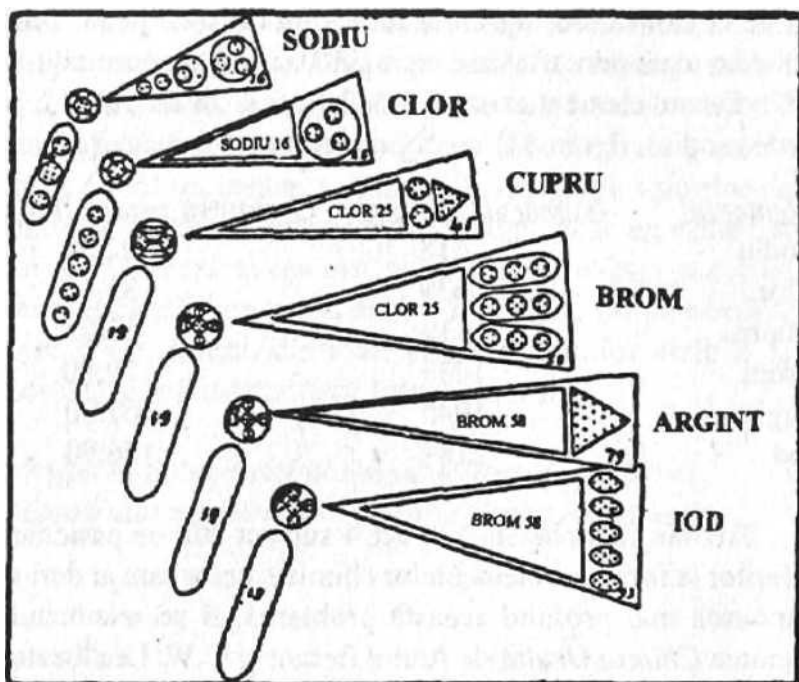

Fig. 90

Figura 90 este foarte interesantă, căci ea ne arată felul cum construiește Logosul un element plecând de la un „tip ancestral”. Pentru a forma o pâlnie de clor, se ia ca punct de plecare pâlnia de sodiu și se completează. Apoi pâlnia de clor este luată, la rândul ei, drept punct de plecare pentru a construi pâlniile de cupru și brom, și iarăși li se adaugă noi grupe de atomi. Bromul, la rândul său, este luat ca punct de plecare pentru a forma argintul și iodul, în care caz pâlnia bromului

Dacă dorim să obținem „greutatea atomică” în funcție de oxigen = 16, cum se procedează acum în chimie, divizorul va fi 18,141.

de 58 de atomi este completată

corespunzător pentru obținerea acestor ultime două elemente. Schimbările efectuate în sferele care reunesc pâlniile sunt arătate în figura 90. Se va observa că de la clor la iod, tija nu a suferit nicio schimbare. Dacă adunăm toate punctele care reprezintă atomii și amintindu-ne că în fiecare element există 1 tijă, 2 sfere și 24 de pâlnii (a se vedea sodiul, figura 84), se obțin rezultatele următoare:

<i>Ekm</i> <i>smul.</i>	<i>Numărul</i> <i>de atomi</i>	<i>Greutatea</i> <i>pentru H =</i>
<hr/>		
u	Sodi	
	418	22,99
	Clor	35,45
	Cup	
m	1139	63,55
	Bro	79,90
m		
	Argi	
nt	1945	107,90
	Iod	126,90.

Trebuie să încheiem aici acest subiect atât de pasionant referitor la formarea elementelor chimice; celor care ar dori să cunoască mai profund această problemă, li se recomandă lucrarea *Chimia Ocultă* de Annie Besant și C.W. Leadbeater.

*

În general, atunci când ne îndreptăm atenția

asupra substanțelor din jurul nostru (care sunt alcătuite din elemente chimice), noi le examinăm în raport cu noi înșine. Prizonieri ai unei mentalități strict umane, spunem despre o substanță că este utilă, și despre o alta că este inutilă. Studiem cu interes un diamant, dar nu acordăm nicio importanță unei bucăți de granit sau de argilă. Nu ne-a preocupat ideea de a încerca să înțelegem că toate substanțele își au un rol bine precizat în Planul divin și că își îndeplinesc acest rol fără a ține seama de raporturile lor cu noi, muritorii. Cât de diferită ne va apărea natura față de modul în care ne-o reprezentăm acum, atunci când vom înțelege că și substanțele „inerte” din lumea noastră sunt pe cale de a evolua și că, după cum fiecare dintre *noi* este irezistibil atras spre un ideal înalt, tot așa fiecare element și compuşii săi sunt atraşi lent spre ceva mai înalt, pentru a deveni oglinzi mai perfecte ale Divinităţii care rezidă în ele. Căci Divinitatea rezidă în ele la fel cum se află în sufletul omului. Nu a spus Christos: „Ridică piatra, și mă vei găsi acolo; despică lemnul, și vei da de Mine acolo”? Pentru cel care are urechi de auzit există un cântec nu numai în spargerea valurilor de stânci, sau în murmurul frunzelor pădurii, ci și un cântec al naturii oriunde există cea mai mică și mai delicată particulă de materie care își are rostul ei în marele Plan. De pe pământ, din cer și din infern, din toate colțurile lumilor vizibile și

invizibile, se ridică triumfător Imnul Naturii:

Astfel m-a plec peste al timpului tumultuos război.

Domnului veșmânt să-l ȋes, prin care să-L zărești.

Capitolul unsprezece

EVOLUȚIA VIEȚII

Dintre revelațiile care ne iluminează definitiv viața, cea mai grandioasă este aceea care ne prezintă Materia, Viața și Conștiința ca fiind trei aspecte ale unei Unități nevăzute. Nu poate fi concepută o materie care să nu fie vie sau o viață care să nu fie conștientă. Și când ajungem să înțelegem că toate formele de conștiință, de la cea a electronului până la aceea a unui Dhyhan Chohan, sunt manifestări ale Logosului unic, atunci începem să trăim într-un univers de lumină eternă, în care Natura, în plină acțiune în lumile văzute și nevăzute, strălucește prin cuvinte. A cunoaște aceasta, chiar și prin prisma intelectului, înseamnă a vedea într-o altă lumină toate lucrurile din cer și de pe pământ. Dar ca să simți întregul lor adevăr și să-l trăiești, înseamnă să descoperi o sursă imensă de bucurie și de entuziasm pe care nu ai fi crezut că ești capabil să le cunoști.

S-a arătat în capitolul despre „Evoluția Materiei și a Formei” că în toate fazele procesului de formare a elementelor chimice este prezentă conștiința Logosului. Constatăm că acest fapt este valabil și în situația în care comparăm procesele caracteristice vieții, cu cele care se referă la materie. Pe fiecare treaptă a vieții, de la cea mai de jos până la cea mai de sus, de la bacterie la arhanghel, Logosul este prezent, acționând, împreună cu slujitorii Săi pentru a crea totul

potrivit Planului Său. Nimic nu se naște la întâmplare, nimic nu moare la întâmplare. Viața și moartea reprezintă lanțul și țesătura meșteșugului Său. Fiecare organism, fie el un bob de sămânță sau un arbore viu sau uscat, conține o pagină de înțelepciune divină pentru cel ce le privește cu mintea deschisă.

Numeroase sunt principiile care guvernează evoluția vieții! Unul dintre ele afirmă că viața se dezvoltă reacționând la o excitație venită din exterior. Excitațiile care vin din lumea exterioară sunt necesare pentru a trezi viața care dormitează în mineral, în planetă, în animal sau în om. Căldura, presiunea și alte influențe din exterior care iau contact cu viața din mineral trezesc în acesta aptitudinea pentru o organizare superioară a structurii sale. Strălucirea incandescentă a unei nebuloase pentru noi nu ar fi de niciun folos, căci n-am putea evolua acolo, și am muri în acea masă de căldură și de presiune care se rotește la nesfârșit. Dar pentru elementele chimice, toată această incandescentă este ca un suflu de viață. Pământul nostru, în vremea când nu era decât o masă de lavă clocotitoare, era de nelocuit pentru noi, dar reprezenta un adevărat paradis pentru regnul mineral. Într-adevăr, căldura și presiunea, care ar fi distrus orice organism vegetal și animal, a însemnat o binefacere pentru regnul mineral. Un impuls interior și o excitație din mediul exterior sunt necesare creșterii vieții; fără șocuri, viața

rămâne adormită, dar numai prin șocuri din exterior, și fără impulsul din interior, forma rămâne moartă.

Un alt principiu care merită să fie reținut, este acela care afirmă că viața se dezvoltă creând și distrugând. A muri sau a fi distrusă de mii de ori, nu are nicio importanță pentru viață, atâta timp cât ea poate să construiască forme mai potrivite impuse de evoluție. Viața creează și distruge cu asiduitate, căutând permanent să creeze forma ce și-a produs-o ca ideal, în tot acest proces că are loc, aparent, o mare risipă de forme, dar în realitate lucrurile nu stau așa. După ce formele au fost distruse, materia din care au fost create rămâne materie ca mai înainte. Cât despre viață, ea se retrage din organismul care agonizează pentru a apărea din nou intactă în formele generațiilor viitoare. Fiind indestructibilă, viața acționează în sensul propriei evoluții făcând experiență după experiență în construcția formelor.

Dar poate că principiul cel mai important pe care trebuie să-l înțelegem este că, măsură ce viața evoluează, o conștiință din ce în ce mai puternică este pusă în libertate. În evoluție, se consideră că o formă este reușită atunci când conștiința conținută în viață poate să se manifeste mai bine prin intermediul său. A te mărgini numai să trăiești, acesta nu poate fi scopul vieții; dar atât timp cât trăiești, trebuie să gândești, să simți, să

ai intenției și aspirației, oricât de timide ar fi ele, iată către ce tinde întreaga Natură. Nu există nici măcar un electron care să nu aspire vag să devină un reprezentant mai perfecționat al Forței divine, al cărui canal este; fiecare plantă și fiecare animal năzuiește ca, plecând de la adâncurile obscure ale gândirii și sentimentelor sale, să ajungă să devină o oglindă mai clară a Vieții divine ascunse în oricare din ele. Viața se străduiește fără încetare să devină din ce în ce mai conștientă de sine, și, mai presus de orice, conștientă de marele Plan și de propria sa participare la acest Plan.

Aceste principii, care ne călăuzesc viața în evoluție, stau la baza acțiunilor în lupta pentru existență care caracterizează devenirea formelor vegetale și animale ale lumii în care trăim. Privită cu ochii reci și indiferenți ai materialismului științific, Natura ne apare ca o fiară cu colți însângerați și cu ghearele înfipite în pradă, căci la ce altă concluzie am putea ajunge examinând natura cu lupa botanistului?

„Capacul frumos colorat al cornetului planetei Sarracenia este umezit primăvara și la începutul verii de picături de nectar care împodobesc cea mai mare parte a suprafeței exterioare, contrar celor ce se întâmplă cu podoaba Dorlingtoniei. Observarea mai atentă a suprafeței sale ne arată că un înveliș de peri fini, dar scutiți și rigizi, care acoperă suprafața epidermică, ajută la formarea acestor picături, și

dacă acestea sunt destul de grele, pot coborî ușor. Iată într-adevăr, o „suprafață de atracție” admirabil creată din toate punctele de vedere, și este normal ca insectele care culeg nectarul să pătrundă din ce în ce mai adânci în cornet pentru a aduna mai mult. După ce trec de suprafața capacului, cu perii și glandele sale producătoare de nectar, insectele ajung la o „suprafață conducătoare netedă și sticloasă, care este drumul alunecos care le duce la pieire. În *Saracenia purpurie*, această coborâre permite să se ajungă la o nouă suprafață care secretă nectar și care se află deasupra suprafeței conducătoare. La *Saracenia galbenă* și la alte specii această ultimă suprafață lipsește, dar în toate cazurile se ajunge la „suprafața de captură” formată din întreaga parte inferioară a cornetului. Această suprafață este acoperită cu peri lungi, rigizi, zbârliți, cu o lungime medie de o jumătate de centimetru înclinați în jos spre cavitatea cornetului. Această dispunere a perilor face ca ei să nu constituie niciun fel de obstacol la coborâre, dar să prezinte o mare piedică în sens invers, fapt care poate fi verificat punând degetul pe această suprafață și plimbându-l în sus și în jos. De eficacitatea acestui sistem ne putem convinge observând cadavrele insectelor, moarte în închisoarea cilindrică. La prima vedere ni se pare ciudat ca o insectă destul de puternică, așa cum este viespea sau musca albastră, să fie imobilizată în acest fel și făcută

prizonieră; vedem însă că, din acel spațiu strâmt unde a ajuns insecta, ea nu-și mai poate lua zborul. Picioarele și aripile îi sunt prinse în acești peri pe care, zbatându-se, îi poate doar îndoi, fără a reuși însă să-i rupă. Un alt captiv alunecă, și este prins deasupra primului; aerisirea se face din ce în ce mai greu, aerul viciat de cadavrele victimelor de dinainte îi face respirația anevoioasă și desigur acesta moare în curând. Chiar și în serele grădinilor noastre, frunza acestei plante se umple de insecte cadavrele lor alcătuind pe frunză un strat care atinge în medie 3 sau 5 centimetri, dar nu de puține ori el poate ajunge la o grosime de 12 până la 15 centimetri. Cei care au studiat această plantă în climatul său de origine, au observat că, în general, o cantitate însemnată de lichid este secretată de cornet și că acest lichid are proprietăți anestezice, devenind mortal pentru insectele care iau contact cu el.

Se știe de multă vreme că musca albastră este o pradă ușoară pentru această capcană extraordinară, atrasă fără îndoială, ca și viespea, de mirosul cadavrelor în descompunere; acest miros constituie însă un semnal de alarmă salvator pentru albină și fluture, un văr american mai șiret (*sarraceniae*) care depune câteva ouă pe marginea cornetului. Larvele care ies din ouă găsesc aici hrană din abundență. În luna aprilie, găsim trei sau patru larve, dar în iunie sau iulie nu mai rămâne în viață decât una singură, cea mai

puternică, după ce și-a devorat surorile. Dar justiția apare de undeva din apropiere sub forma unei păsări în căutare de hrană care sparge cornetul cu ciocul și îi înghite conținutul. Cât despre soarta acestei păsări, naturalistul nu are decât să aștept răbdător pentru a mai adăuga un inel la lanul luptei pentru existență.

Larvele unei molii (*Xanthoptera semicrocea*) se instalează de asemenea în caliciu, dar îi devorează țesăturile nu și animalele prizoniere; de fapt, ele țes o pânză peste el ca și cum ar vrea să împiedice accesul insectelor, apoi devorează partea superioară a țesuturilor și în special, glandele care secretează nectarul. În sfârșit, devenite crisalide, ele rămân în interiorul cornetului, și nu se îngroapă în pământ ca larva *Sancophaga*.

Se spune că păianjenii își țes pânza pe orificiul cometelor și stau la pândă profitând de puterea de atracție a acestora, iată un nou de exemplu de șiretenie aproape omenească*”.

Lupta pentru existență din regnurile vegetale și animale constituie o parte minunată a marelui Plan. Aflată permanent în acțiune pentru a elibera o cât mai multă conștiință, Viața se străduiește să aleagă formele cele mai sensibile atât la impulsurile interioare cât și la modificările mediului în care

Geddes, Modern Botany.

se află. Ea lucrează la selecția formelor, mai

întâi multiplicându-le și apoi alegând pe cele mai apte să supraviețuiască în lupta pentru existență, Cohorte întregi de Devași sau îngeri, superiori și inferiori, conduc multiplele tipuri de viață în evoluție și poartă un război feroce, fiecare Deva căutând ca protejații săi să se hrănească în dauna celor ai altui Deva. Fiecare Deva își concentrează atenția asupra propriului model de viață și de forme angajate în acest măcel, ca și cum numai acela ar fi singurul destinat să se dezvolte potrivit marelui Plan. Întrucât distrugerea unei forme nu este și o irosire, și dacă ținem seama că fiecare pierdere aparentă a ei aduce cu sine vieții o nouă experiență de înțelepciune și de forță pentru a contribui la izbânda ei finală, atunci acest îngrozitor război din natură nu este de fapt decât un simulacru de război, căci toți Constructorii nevăzuți sunt înfloriți de același zel pentru făurirea acestui Plan.

Ideea că forțele Naturii nu acționează orbește sau la întâmplare, și că ele sunt călăuzite de anumiți Constructori, nu numai că este nouă pentru cea mai mare parte a oamenilor, dar ea este surprinzătoare pentru mulți dintre ei. Totuși, această concepție este veche de când lumea. Oamenii au crezut dintotdeauna în existența unor mari agenți nevăzuți, îngeri sau Devași, conducând stelele și planetele, după cum au crezut că Sfinții protectori ai Națiunilor călăuzesc destinul acestora. Aceasta credință este încă vie în

hinduism și budism. Zoroastrismul și mahomedanismul, prin învățărilor lor, dovedesc că se bazează pe aceeași credință. Ea se regăsește și în creștinism, dar în prezent nu este acceptată fără restricții decât de un număr redus de oameni. Credința în existența agenților invizibili de rang inferior este, de asemenea, răspândită la unele popoare. Zânele pământului și ale apelor, ale aerului și ale focului sunt bine cunoscute în tradițiile orientale, dar credința că ele există a început să dispară din Europa odată cu ascensiunea spectaculoasă a științei. Faptul că o asemenea credință nu este irațională este pus în evidență de către descrierea unui proces embriologic făcut de Huxley în textul care urinează. Se va vedea cum bogata imaginație științifică a acestui savant l-a ajutat să treacă dincolo de hotarele agnosticismului său firesc.

„Cel ce studiază Natura se minunează din ce în ce mai mult și se miră din ce în ce mai puțin pe măsură ce se familiarizează cu operele ei; dar dintre toate miracolele pe care ni le oferă spre studiu, poate că cel mai demn de admirat este acela al dezvoltării unei plante sau a unui animal plecând de la embrion. Examinați ouăle proaspăt depuse de un animal oarecare, ca de exemplu tritonul sau salamandra. Acestea sunt niște minuscule sferoide în care cel mai bun microscop nu ne arată nimic altceva decât un sac fără structură, în care se află un lichid gelatinos care

conține granule în suspensie. Dar ciudate posibilități sunt latente în acest glob vâscos. Dacă încălzim moderat leagănul lichid al globului, vom observa că materia plastică va suferi modificări atât de rapide, și totuși atât de regulate și de eficace în succesiunea lor, încât le-am putea asemăna cu mișcările abile ale mâinilor unui artist care modelează o bucată de argilă. Masa de materie este fărâmițată de o mistrie invizibilă în bucăți din ce în ce mai mici până ce este redusă la un conglomerat de granule îndeajuns de mici pentru a putea forma urzeala cea mai fină a organismului care se va naște. Apoi totul se desfășoară ca și cum un deget delicat ar trasa linia pe care se va dezvolta coloana vertebrală și ar modela schița corpului, formând capul la o extremitate și coada la cealaltă, și dând părților laterale și membrilor contururi de salamandră cu o asemenea artă încât, văzând cum se desăvârșește acest proces de la o oră la alta, ai fi înclinat să crezi că un aparat mai perfecționat decât microscopul ți-ar descoperi artistul ascuns care, cu planurile desfășurate în fața lui, s-ar strădui cu o mișcare abilă a mâinii să-și perfecționeze opera”.

Și, într-adevăr, lucrurile se petrec întocmai. Un număr nesfârșit de Constructori, mai mari sau mai mici, lucrează neîncetat ca să creeze celule, supraveghind olanele în procesul lor de formare, modelând și colorând florile, selectând dintre

„factorii mendelieni” pe aceia care sunt cei mai potriviți pentru a crea forma particulară al cărei model îl pune în fața lor un Deva conducător. Natura se aseamănă cu o uzină, atât de imensă și diversificată încât imaginația omului rămâne neputincioasă la vederea atâtor creații ale ei.

Viața evoluează de la o etapă la alta, și este de ajuns să ne uităm într-un tratat de botanică sau de zoologie pentru a înțelege că există un Plan al lui Dumnezeu pentru regnul vegetal și pentru cel animal. Dar odată cu studierea acestui plan, nu trebuie să uităm niciodată că planul este Dumnezeu însuși, și că El este acela pe care îl vedem dezvăluindu-se atunci când observăm spectacolul pe care ni-l oferă Natura în fața ochilor noștri. Animismul rudimentar practicat de sălbaticul primitiv este dintr-un anumit punct de vedere mai aproape de adevăr decât teoriile savanților moderni sceptici; primii au descoperit adevărul cu privire la Viață, ceilalți au descoperit adevărul cu privire la formă. Aceste două adevăruri se confundă în simbolul pe care ni-l oferă hinduismul în doctrina sa despre avatari. (figura 91). Un Avatar înseamnă literalmente o coborâre, și termenul este special folosit pentru a descrie coborârile sau încarnările⁴ lui Vișnu, cea de-a doua persoană a Trinității hinduse.

În toate Treimile, cel de-al doilea Logos este

⁴ în sensul literal al termenului, el înseamnă intrarea în carne sau în viața fizică pentru prima oară. A se compara cu ce se spune în Evanghelii: El Verbum caro factum est "Și Cuvântul s-a făcut carne".

identificat cu acțiunile care se manifestă sub aspectul Viață-Formă. De aceea avatarurile sunt numai ale lui Vișnu și nu ale lui Șiva sau Brahma, adică ale primei și a celei de-a treia Persoane a Trinității hinduse.

EVOLUȚIA conform mitologiei hinduse			
AVATARURILE LUI VIȘNU			
1.	Pește	Animal marin	} Stadiu animal
2.	Broască țestoasă	Amfibie (tranzitie)	
3.	Mistreț	Animal terestru	
4.	"Om-leu"	Animal-uman	} Tranzitie
5.	Pitic	"Veriga lipsă"	
6.	Urlaș distrugător	Om primitiv	} Stadiu uman
7.	Rama, regele	Om ideal	
8.	Krișna	Dumnezeu făcut om	} Stadiu divin
9.	Kalki (care va veni)	Dumnezeu făcut om	

Fig. 91

Astfel, potrivit mitului hindus, prima etapă a revelației divine este simbolizată printr-un pește, făptură a apelor. Afirmatia că Dumnezeu a fost un pește, luată în sensul ei strict, este revoltătoare atât timp cât nu-i înțelegem profunda semnificație. Cum apare această afirmație imaginației hinduse, se poate vedea din figura 92.

Ea reprezintă ideea populară despre Matsya, sau Avatarul Peștelui. Avatarul se produce în epoca Potopului pentru a salva rasa umană, și omenirea este reprezentată în gravură prin cei patru copii salvați din ape și care au culoarea, albă, brun-închisă, galbenă și neagră. Dintre ei, după Potop, a fost reconstituită încă odată familia

umană cu numeroasele sale rase. Stadiul imediat superior celui al peștelui este un stadiu de tranziție, timp în care viața care însuflețește făpturile din apă urcă lent pentru a însufleți făpturile pământului. Ca avatar apare broasca țestoasă, animalul care aparține atât pământului cât și apei. Etapa următoare de evoluție este simbolizată de mistreț, adică de o făptură care trăiește numai pe pământ. Urmează din nou o etapă de tranziție, aceea prin care Viața divină care anima formele animale începe să se *manifeste* lent în formele umane. Aici întâlnim simbolul „om-leu” din legende, căci leul reprezintă stadiul cel mai înalt al evoluției animale.

Fig. 92 Un avatar ai lui Vișnu: peștele

După omul-leu, stadiul următor este cel al umanității integrale, darul unei umanități primitive. În primele perioade ale activității umane, Viața divină a fost simbolizată de un „pitic”, omul primitiv. După multe epoci de creștere, viața umană devine, din punct de vedere fizic, puternică, violentă, egoistă, distructivă, și ia forme uriașe. Aceasta viață este totuși viața lui Dumnezeu, chiar dacă avatarul este Parashu

Rama Rama cu barda - a cărui energie este pregătită mai degrabă să distrugă decât să reconstruiască.

Urmează apoi etapa Vieții divine ca umanitate completă și perfectă al cărei avatar este Ramachandra, regele ideal al hindușilor care a domnit în India acum zece mii de ani și ale cărui fapte eroice și sacrificii pentru Datorie și Bine sunt dragi tuturor inimilor hindușilor de astăzi. Urmează stadiul în care omul perfect este în același timp om și Dumnezeu conștient, avatar fiind Shri Krișna care i-a învățat pe oameni, conducându-i cu autoritate pentru că El era Dumnezeu. Un alt Avatar - Kalki -, a cărui înfățișare cu greu ne-o putem imagina, va veni călare pe un cal alb, ne spun cărțile, pentru a instaura o domnie a binelui pentru fericirea oamenilor.

În acest fel evoluează viața, eliberând la fiecare etapă mai multă conștiință și devenind treptat o reflectare mai fidelă a Bunătății, a Forței și a Frumuseții divine. Acela care poate să viseze cu mineralul, să se aplece cu dragoste asupra unei flori, să se bucure de cântecul păsărilor și de jocul nevinovat al animalelor, acela este un poet, un om care „vede” și a cărui imaginație percepe scopul divin pentru care aceste făpturi au fost create. Nu este de ajuns numai să admiri o priveliște, ci să gândești și să simți ca fiecare fir de iarbă, ca fiecare plantă și ca fiecare arbore atunci când ele

își deschid inima în lumina razelor de soare și își alătură plăpându-l lor glas minunatului concert al Naturii; numai atunci te ridici deasupra marginilor tale umane pentru a te înveșmânta cu harurile îngerilor, ale Devașilor și a le primi pe cele ale lui Dumnezeu. Acesta nu este numai un vis frumos, ci cel mai strălucitor adevăr așa cum îl vedea Coleridge atunci când cânta:

De ce nu sunt în toată natura

Decât vii harpe divers alcătuite și-a căror
tresărire s-ar face gând când peste ele Ar curge
diafan și blând a minții boare Ce este Duh oricărui
și tuturor a Zeu?

Capitolul doisprezece

EVOLUȚIA CONȘTIINȚEI

Dacă am reuși să înțelegem ce este într-adevăr conștiința, am avea cheia tuturor problemelor referitoare la evoluție. Conștiința este expresia cea mai înaltă a acestei Existențe unice care este în același timp forță și materie, formă și viață.

AUM! Amitaya! nu folosi cuvinte pentru a măsura ceea ce nu poate fi măsurat;

Nu arunca firul gândirii tale în

Ceea ce nu poate fi pătruns.

Oricine întreabă, se înșală;

oricine răspunde, se înșală.

Nu spune nimic.

Și totuși asta ne este firea, ca, neapărat, să punem întrebări și să nu fim mulțumiți aici pe pământ decât crezând că am găsit răspuns la întrebările noastre. Se poate ca răspunsul de ieri să nu ne mai satisfacă astăzi; dar azi nu putem fi mulțumiți dacă nu găsim răspunsul pentru acum, cu toate că mâine nu ne-ar mai satisface. Dacă putem înțelege cu ajutorul intelectului modul în care conștiința evoluează, înseamnă că putem pătrunde măcar puțin din însăși natura conștiinței; fără îndoială cunoașterea modului său de evoluție reprezintă știința științelor. Marea minune, în conștiință, o constituie faptul că totul se află în parte, și că totalitatea se află în unitate.

Căci, deși conștiința dintr-un electron ar putea fi, ca să zicem așa, cât un vârf de ac de conștiință, această minuscule cantitate este permanent legată de imensul ocean de conștiință care este Logosul, și îl conține în întregime, deși limitele cunoașterii noastre nu ne permit încă să vedem astfel configurația electronului. Atunci când o infinitate de raze de lumină solară *difuză sunt* concentrate, cu ajutorul unei lentile, într-un punct, întreaga energie a tuturor razelor se va găsi în acel punct. În același fel pot fi concentrate toate tipurile de conștiință care animă toate formele. Toate revelațiile posibile, pe care conștiința este în stare să ni le ofere se află în conștiința care animă întregul. Biologul nu face decât să exprime un adevăr ocult atunci când afirmă că „într-un anume moment, Shakespeare a existat sub forma unei minuscule bucăți dintr-o protoplasma, mai mică decât vârful unui ac”.

Plasați o lentilă în fața unei panorame care se întinde pe kilometri întregi; lentila va concentra întreaga panoramă într-un singur punct, în focarul lentilei. Toate razele luminoase emise de panoramă concentrate în acest punct au redus imaginea peisajului la un singur punct. Deși întreaga panoramă există în acel punct, ea nu poate fi văzută. Ea va începe să apară, La început micșorată, apoi din ce în ce mai mare pe un ecran pe care îl îndepărtăm din ce în ce mai mult de focar. Proporțional cu creșterea distanței dintre

focar și ecran, dimensiunile imaginii vor crește și claritatea ei va fi mai bună lată deci că întreaga imagine cu toate detaliile există în punctul acela numit focar, dar noi nu o percepem decât pe măsură ce ne îndepărtăm de el cu ajutorul unui ecran care o scoate din acel neant. Această experiență ne sugerează, prin analogie, ideea evoluției conștiinței.

Mai putem compara evoluția conștiinței cu ceea ce se întâmplă atunci când dau la o parte cortina care acoperă o sursă de lumină; faptul de a îndepărta cortina nu adaugă nimic luminii. Dar deși ea nu are nimic de câștigat, lumina vrea să alunge întunericul. Atât timp cât nu ne vom identifica în mod conștient cu ea noi nu ne vom putea da seama despre ceea ce dorește lumina. Acțiunea ei este în același timp un sacrificiu și o bucurie: sacrificiul de a suferi o limitare și bucuria de a se daui. A lua parte la acest sacrificiu și la această bucurie a luminii înseamnă a atinge Divinitatea.

La om, conștiința evoluează dăruind. Principiul care conduce dezvoltarea în regnurile animal și vegetal este întrecerea, rivalitatea, căutarea beneficiului personal. La ființa umană, principiul care-i călăuzește dezvoltarea este cooperarea, renunțarea și sacrificarea propriei personalități! Logosul se sacrifică etern pe crucea vieții și a materiei; numai imitându-l omul va ajunge să-i semene. Conștiința umană dezvăluie,

etapă cu etapă, posibilitățile sale ascunse, dar fără sacrificiul personalității, trecerea de la o etapă la alta este imposibilă. Trebuie ca în om să moară tot ceea ce ține de latura animală, chiar dacă pentru aceasta este nevoie de sute de vieți. Atunci când, după numeroase nașteri și morți, sacrificiul devine pentru el instinctiv, va cunoaște bucuria, va ști că în el se află singura și adevărata bucurie ce poate fi concepută.

Înainte de a putea evolua, conștiința trebuie să treacă printr-un proces de involuție. Acest proces de involuție este schițat în figura 93. În acest desen exista șapte zone care reprezintă cele șapte mari planuri ale sistemului nostru solar și încă una deasupra celorlalte în care este reprezentat simbolul Logosului nemanifestat, înaintea începerii procesului cosmic. Prima etapă în evoluție o constituie coborârea Sa până în planul Adi; aici se exprimă perfect în cele trei mari Aspecte ale Sale, adică Tatăl, Fiul, Sfântul Duh sau Brahma, Vișnu, Șiva. Când Logosul coboară în planul următor, planul Anupadaka, El este supus unei limitări, căci primul Său aspect de prim Logos este mai puțin evidențiat față de al doilea și al treilea Logos care pe acest plan se manifestă perfect. În faza următoare a coborârii, Logosul este supus unei noi limitări; aici, în plan nirvanic, numai cel de-al treilea Logos se poate manifesta din plin, aspectele primului și celui de-al doilea Logos fiind în imposibilitate de a se manifesta.

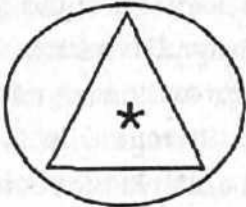

				
ADI	TATĂL FIUL SFÂNTUL DUH			
ANUPADAKA	FIUL SFÂNTUL DUH			
NIRVANA	SFÂNTUL DUH		ATMA	Spirit
BUDDHIC			BUDDHI	Intuiție
MENTAL	Corp causal		MANAS SUPERIOR	Gândire abstractă
	Corp mental		MANAS INFERIOR	Gândire concretă
ASTRAL	Corp astral		KAMA	Emoții Impulsuri
FIZIC	Corp fizic			Activități corporale

Fig. 93

Este poate greu de înțeles, de către unii, cum este posibil ca un Logos omnipotent să poată fi supus la limitări atunci când coboară de la un plan la altul. Putem să înțelegem acest lucru dacă ne referim la un exemplu din ceea ce cunoaștem despre dimensiunile corpurilor din spațiu. Știm ce este un cub și că el are trei dimensiuni, lungime,

lățime și înălțime. Pentru oricine îl privește de sus, apoi îl ridică și îl vede și de dedesubt și din părți, cubul îi apare ca un corp solid în trei dimensiuni, cu șase fețe pătrate și douăsprezece muchii. Să vedem acum cum îi apare același cub unui microb aflat pe suprafața pe care este așezat cubul, presupunând că acest microb nu se poate deplasa decât în cele două dimensiuni ale planului în care se află, neputându-se deci ridica deasupra lui. Dacă acest cub se află pe o foaia de hârtie, microbul, venind în contact cu cubul și ocolindu-l pe traseul liniei de contact cu hârtia, nu va vedea și nu va simți decât patru linii egale, dincolo de care nu poate trece. Apelând la toate posibilitățile înțelegerii sale, el va putea să-și facă o idee despre pătrat, adică despre o suprafață plană mărginită de patru linii egale. Dacă ținem seama că el nu poate părăsi foaia de hârtie, atunci nu va putea să aibă niciodată noțiunea de cub. Oricum am întoarce cubul pe toate cele șase fețe ca să-l vadă microbul, acesta va afirma de fiecare dată: „Acolo nu se află decât un pătrat”. La fel, când un obiect oarecare cu trei dimensiuni este prezentat unei conștiințe care nu se poate manifesta decât în două dimensiuni, cunoașterea acestui obiect va suferi o limitare. Această limitare nu este provocată de natura proprie a obiectului, ci de imaginea pe care el o reflectă în lumea cu două dimensiuni. În același fel apar limitările la care este supus Logosul atunci când coboară de la un

plan la altul. În natura Sa, El este permanent același, dar atunci când acționează pe planurile pe care le-a creat, el este supus la limitări din ce în ce mai mari pe aceste planuri, în funcție de gradul lor de materialitate.

Pe toată durata perioadei în care Logosul coboară pe cele trei planuri superioare, Monada umană se află în El. În figura 93, acest fapt este simbolizat de steluța din triunghi. Ca Monadă, niciunul dintre noi nu a încetat vreo el apă să trăiască, să se miște și să-și aibă ființa în El. Cu toate că nu știam nimic despre El, sau că, știind câte ceva, am mers împotriva Voinței Lui, în toate etapele prin care am trecut, de la mineral la plantă, de la plantă la animal și apoi la om, nu ne-a fost posibil vreodată să ne separăm de El. Iată cum este exprimată antica învățătură din *Doctrina Secretă*;

„Scânteia este suspendată de Flacăra prin firul cel mai fin al Fohat-ului. Ea călătorește prin cele șapte lumi de Maya. Ea se oprește în prima, și acolo este un metal sau o piatră; trece apoi prin cea de-a doua, și iată că apare planta; planta se rotește ca un vârtej prin șapte forme și devine un animal sacru.

Din atributele combinate ale stărilor precedente, ia naștere Manu, Gânditorul”.

Și neîncetat, Scânteia rămâne suspendată de Flacăra. Sentimentul de individualitate ca ființă care acționează apare în Monadă atunci când, pe

planul nirvanic, ea îmbracă triplul aspect de Ātma, Buddhi și Manas, separată de Flacără ca scânteie, dar păstrând de la Flacără toate atributele focului. Pe planul Nirvana, Monada triplă este o reprezentare redusă a Logosului, asemănătoare sub toate aspectele, cu imaginea Domnului ei. Ea este reprezentată în figura 93 printr-un mic triunghi.

După cum Logosul este supus unui proces de involuție, și Monada, la rândul ei, este supusă unui proces asemănător.

Toate cele trei aspecte ale Monadei sunt revelate pe adevăratul său plan, planul nirvanic. Din momentul în care coboară pe plan buddhic, ea este supusă unei limitări, iar aspectul său de Ātma este voalat; se manifestă numai aspectele Buddhi și Manas. Una din laturile triunghiului Monadei nu se mai manifestă, ci rămâne într-o stare latentă. La fel, când coboară încă un plan, și ajunge pe planul mental, ea este supusă unei noi limitări, iar în corpul cauzal pe care îl creează acolo apare numai aspectul său de Manas, celelalte două rămânând latente pe planul mental superior; aici nu se mai manifestă decât o singură latură a triunghiului, adică baza lui.

Procesul de involuție începe din nou, dar de această dată cel ce suferă acest regres este Ego-ul care trăiește în corpul cauzal. Când Ego-ul coboară ca să se încarneze, el suferă limitări pe fiecare plan atunci când își creează, pe rând,

corpul mental, corpul astral și corpul fizic.

Evoluția conștiinței este procesul prin care energiile ascunse ale Ego-ului, mai întâi, apoi cele ale Monadei, și în sfârșit cele ale Logosului sunt eliberate prin intermediul vehiculelor create pe toate planurile. Modul în care se eliberează conștiința Ego-ului prin perfecționarea vehiculelor sale a fost deja tratat în capitolul șase intitulat „Omul în timpul vieții și al morții”, procesul fiind schițat la figura 51. Odată ce Ego-ul a devenit stăpân pe vehiculele sale, el atinge stadiul următor în expansiunea conștiinței sale atunci când intră în marea Confrerie albă, și învață, chiar de la prima Inițiere, să se exprime în deplină conștiință pe subplanul cel mai de jos al planului Buddhi. Atunci, pentru prima oară, el începe să cunoască să cunoască efectiv și nu numai pur și simplu să creadă unitatea a tot ceea ce trăiește, modul cum destinul lui este indisolubil legat de cel al miliardelor de suflete cure împreună cu al său alcătuiesc omenirea. În plus, el înțelege că aceste suflete fac parte din el însuși, și că toate deosebiriile dintre „Eu” și „Tu” și dintre „al meu” și „al tău”, care caracterizează existența pe planurile inferioare planului Buddhi, sunt iluzii. În acel moment, odată cu ridicarea pe plan buddhic, Ego-ul și-a creat cele două laturi ale triumphiului său.

După cea de-a doua, a treia și a patra Inițiere, expansiunea mai accentuată a conștiinței îl face

stăpân pe alte subplanuri ale planului buddhic, și, în cele din urmă, după cea de-a cincea Inițiere, aceea de Asekha, conștiința sa se manifestă permanent pe plan nirvanic. Triunghiul Monadei este complet acum. „Eternul Pelerin” a revenit la casa părintească, „bucurându-se și aducând cu sine snopii secerați”.

El este cel pe care de pe tronurile lor Zeii îl El este cel pe care prăbușirea celor trei lumi nu ar putea să-l clatine.

Pentru el toate viețile sunt trăite, toate morțile îndurate, Karma nu-i va mai construi locuințe noi.

Fără să ceară nimic el obține totul.

Renunță la sine însuși, ți universul devine pentru el „Eul”.

Dacă ne spun că Nirvana trebuie să înceteze.

Spune-le că mint.

Dacă ne spun că Nirvana trebuie dureze.

Spune-le că se înțală, că nu știm nici asta.

Nici ce luminează strălucește dincolo de lămpile lor sparte.

Nici fericirea de deasupra timpului”.

În acest stadiu, cel de Adept Asekha, Monada capătă cunoașterea trăită și directă a minunii minunilor; ea știe că, fiind Scânteie, este de asemenea Flacăra. Ea este de acum înainte Christos-ul, Unsul, încoronat cu coroana regală pentru cucerirea căreia a plecat la luptă ca Fiu al lui Dumnezeu. Din acest moment, triumghiul

Monadei vine în contact direct cu Triunghiul Logosului, atingând numai o latură a sa, baza, care este aspectul „Sfântului Duh”. Iată de ce tradiția creștină ne spune că există două botezuri, botezul de apă și botezul de foc. Sfântul Ioan Botezătorul putea să dea primul botez, botezul de apă, dar numai singur Christos, putea să-i dea pe cel de-al doilea, botezul Sfântului Duh și al focului: „Cât despre mine, eu vă botez cu apă spre pocăință, dar Cel care vine după mine, este mai puternic decât mine; Lui nu sunt vrednic să-l duc încălțăminte; Acesta vă va boteza cu Duh Sfânt și cu foc. Numai atunci când Monada va fi botezată cu Duh Sfânt și cu foc, va putea spune în consfințire și triumf: „Eu sunt învierea și viața: cel ce crede în mine va trăi, chiar mort de-ar fi. Și oricine trăiește și crede în mine nu va muri în veci... Eu și Tatăl una suntem”.

Pelerinul etern merge spre alte înălțimi, de neînțeles pentru noi, unindu-și pe planul Anupadaka propriul Buddhi cu⁵

Buddhi-ul marelui Triunghi, și, apoi, pe planul Adi, unindu-și Ātma cu Alma eternă a tot ce este, ce a fost, și ce va fi pentru totdeauna: Logosul Sistemului nostru.

Ascensiunea omului către Divinitate poate fi studiată din multe puncte de vedere, și unul dintre acestea este prezentat în desenul din figura 94. Ideea de bază exprimată aici este aceea că

⁵ Lumina Asiei, cartea VIII.

descoperirea lumii de către o conștiință depinde de natura mesajelor pe care această conștiință le primește din lumea din afară. Răspunsul la influențele exterioare, fizice, astrale sau mentale, ne fac să cunoaștem, într-o oarecare măsură, lumea, iar extinderea conștiinței la un individ corespunde tipului de reacție.

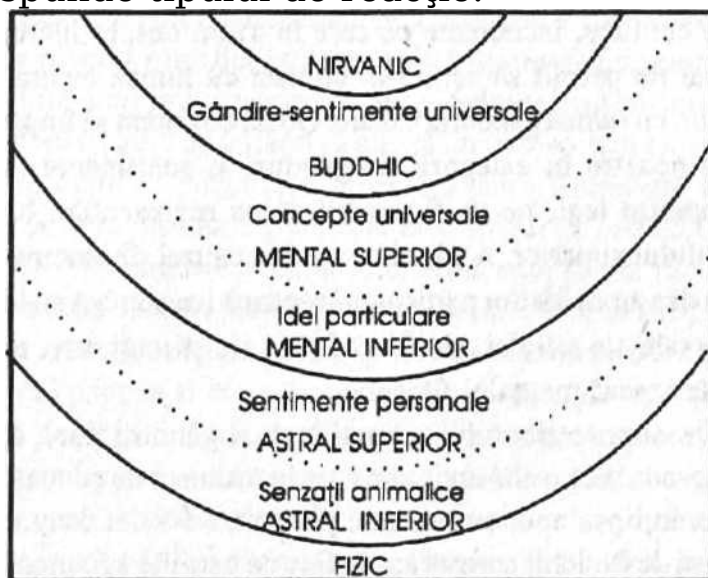

Fig. 94

O piatră nu reacționează decât la influența căldurii, a frigului și a presiunii. Așadar ea nu cunoaște decât lumea fizică. O plantă reacționează la vibrațiile astrale plăcute sau neplăcute. De aici apare și instinctul care îi permite să se adapteze mediului; ea cunoaște în același timp lumea fizică și lumea astrală - pe aceasta din urmă destul de vag. Animalul reacționează la vibrațiile lumii mentalului inferior, și în felul acesta gândește în

același moment în care încearcă senzații. El cunoaște deci lumea fizică, lumea astrală și lumea mentală, deși pe aceasta din urmă mai puțin clar. Omul, însă, poate fi influențat și de către lumea mentalului superior, și aceasta înseamnă că de pe acest plan el vede universul.

Lumea planului astral inferior este pusă în mișcare de către sentimentele animalice ale omului, ca mânia, senzualitatea, invidia, gelozia. Pe măsură ce corpul astral al omului devine mai fin, și omul nutrește sentimente de afecțiune, de devoțiune, de simpatie – deși aceste calități ar putea purta și amprenta nevoilor sale personale el descoperă lumea astrală superioară a sentimentelor. În mod asemănător, ideile confuze, incoerente pe care le avem despre lucruri în general ne permit să venim în contact cu lumea mentalului inferior, cu lumea gândurilor clare. Odată ce putem să împărțim ideile noastre în categorii de gânduri și sentimente, și să descoperim legi, ne va fi posibil să ne reprezentăm lumea mentalului superior. A gândi cu corpul cauzal, înseamnă a te ridica deasupra ideilor particulare pentru a lua contact cu ideile universale ale religiei, ale filosofiei și ale științei care, toate, caracterizează mentalul filosofic.

Deasupra atributului cel mai înalt al gândirii pure, omul mai posedă încă o altă aptitudine, un instrument de cunoaștere, căruia, în lipsa unui termen mai potrivit, i s-a dat denumirea hindusă

de Buddhi; această aptitudine ne permite să cunoaștem obiectele nu printr-o observare exterioară, ci prin identificarea cunoscătorului cu obiectul cunoscut. Buddhi este o stare de conștiință care nu este doar gândire, nu doar sentiment, nu doar o simplă combinație a celor două; el este amândouă în același timp, un fel de gândire-sentiment. Tot ce se poate spune, este că, atunci când Buddhi influențează planul mental superior, inteligența cuprinde conceptele universale, și că atunci când forța lui Buddhi se reflectă într-o natură astrală pură, ia naștere cea mai tândră afecțiune. Este o intuiție divină, mai sigură decât știința, pentru că ea judecă bazându-se nu numai pe un trecut și un prezent, ci, de asemenea, și pe un viitor, înțelegerea sa este mai clară decât emoția cea mai adâncă căci, după voia sa, cunoscătorul devine cunoscutul.

Dacă nu avem cuvinte pentru a putea descrie ce este de fapt Buddhi, cum am putea să descriem facultatea Monadei care se exprimă pe planul nirvanic? Este de ajuns să spunem că dacă Buddhi este diferit de gândirea pură, și mult mai mult decât ea, aspectul sufletului ca Ātma este încă și mai mult decât Buddhi.

Evoluția omenirii nu va fi desăvârșită decât atunci când toți oamenii se vor putea manifesta pe planul nirvanic. Până în prezent, cea mai mare realizare a omenirii a fost aceea de a *atinge* nivelul planului buddhic prin intermediul artelor,

prin eforturile unui grup restrâns de genii. Se pare însă că omenirea a descoperit abia de curând că există un domeniu al existenței în care omul ar putea crea obiecte a căror frumusețe să fie izvor de bucurie eternă și nu doar de o singură zi. Atunci când geniul – fie el din domeniul religiei, al artei sau al filosofiei – pătrunde până în planul buddhic, ceea ce creează el ține de esența artei. Dacă este savant și tratează fenomenele naturii, el le va concepe și le va prezenta atât de artistic, încât știința lui va deschide un orizont luminos de cunoaștere intuitivă; dacă este filosof, el va crea un sistem, și se va apleca cu interes atât asupra aspectelor minore cât și asupra celor importante, cărora le va conferi frumusețe și unitate. Preceptele morale ale marilor Instructori reprezintă dezvoltările artei celei mai pure, căci ceea ce cuprind ele are un caracter universal. Ele pot 11 aplicate problemelor tuturor oamenilor, sfidând timpul prin eterna lor strălucire și frumusețe.

Orice expresie a artei poartă în sine caracteristicile tuturor celorlalte arte: un tablou este o predică, o simfonie este o filosofie. Arunci când Buddhi își face cunoscut mesajul, religia devine știință și arta filosofic; numai în planul mental inferior al gândirii particulare, unitatea se fărâmițează în diversitate, și acela care nu poate sesiza unitatea chiar într-o expresie particulară nu va vedea decât contradicții între diferitele

expresii.

Când Buddhi se trezește în el, omul - gânditorul, îndrăgostitul, creatorul - realizează în el însuși o unitate pe care nu ar putea-o descoperi dacă aceasta nu s-ar manifesta în planul Buddhi.

Operând cu conceptele de timp și spațiu, omenirea va învăța să ajungă la Acela care se află în afara timpului și spațiului. Instrumentul nostru de cunoaștere cel mai perfecționat este, până în prezent, arta creatoare. Modul în care diversele sale aspecte sunt legate unele de altele constituie una din preocupările filosofiei; o imagine a raporturilor dintre ele este prezentată în figura 95. În literatura de cea mai înaltă factură, întâlnim strălucitoarele imagini sugerate de cuvinte și o dramatizare grafică a evenimentelor și ideilor. Pe măsură ce facem să intervină valoare timpului și a spațiului, artele se dezvoltă având ca punct de plecare literatura. Sub raportul timpului, literatura conduce la dramă, drama conduce la poezie, și poezia, prin calitatea sa de esență muzicală, conduce la muzică.

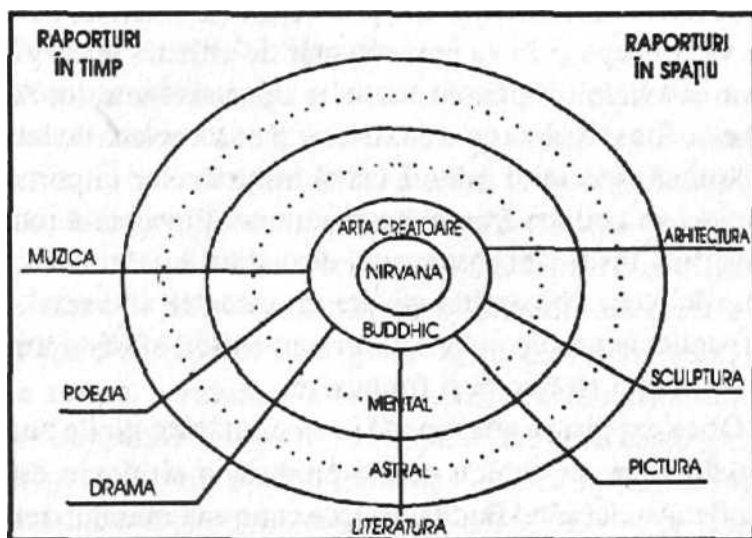

Fig. 95

Sub raportul spațiului, descrierile verbale ale literaturii sunt legate de pictură; pictura, cu cele două dimensiuni ale sale, devine sculptura prin care subiectele sunt exprimate în trei dimensiuni, iar de la sculptură se ajunge la minunatele concepții abstracte de ritm și frumusețe pe care le realizează arhitectura. Se poate vedea ușor cum drama, care expune niște evenimente în timp, este asociată picturii care exprimă evenimentele în spațiu. Sculptura este ca o poezie mută, în timp ce poezia sculptează toate imaginile sale în materia imaginației. Definiția lui Goethe și a lui Lessing, după care arhitectura este o „muzică împietrită” ne dă cheia raportului între muzică și arhitectură.

Toate formele artei au ca efect înțelegerea de către conștiința umană a valorilor pe care Monada, pe planul buddhic, le găsește în viață.

Simțul artistic al omenirii este încă rudimentar, dar pe măsură ce se va dezvolta sentimentul fraternității, influența artei în viață va fi mai deplin resimțită. Pe de altă parte, dezvoltarea simțului artistic la oameni va fi însoțit de o mai mare aptitudine de a realiza fraternitatea.

În sfârșit, atunci când vom fi atins limitele extreme ale creației artistice și când vom simți în noi capacități creatoare pe care arta cea mai rafinată nu va fi capabilă să le exprime, atunci vom cunoaște activitatea specifică a Monadei în planul său veritabil, Ātma. Dar în ce fel vom putea să unim Nirvana cu pământul nostru, acesta este misterul viitorului.

*

* * *

A înțelege pe deplin evoluția conștiinței, înseamnă a pătrunde misterul naturii lui Dumnezeu. Dar, dacă ținem seama că întreaga viață este El însuși, și că noi suntem părți din El, înseamnă că, pe măsură ce ne dezvoltăm conștiința, îl vom descoperi, și, în același timp, vom tinde spre a fi asemenea Lui; de fapt, descoperindu-L, ne vom descoperi pe noi înșine.

Misterul conștiinței rezidă în faptul că partea este Totul. Dar una este să știi aceasta, și alta este s-o trăiești cu adevărat. A fi totul nu este cu puțință decât în măsura în care ne exprimăm ca Totul, adică dăruind tuturor din micul nostru cerc tot atât de mult cât El însuși dăruiește tuturor din

imensul cerc al ființei Sale. Pare de necrezut că vom fi vreodată în stare să fim asemenea Tatălui. Și totuși, fiindcă acesta este într-adevăr destinul nostru, El ne-a trimis de la El pentru a ne trăi viețile noastre proprii. Singura viață care merită să fie trăită constă în participarea la sacrificiul Său etern, așa cum mărturisesc toți cei ce vin de la El și se întorc la El.

Capitolul treisprezece

CONDUCEREA DIN INTERIOR A LUMII

Din multe puncte de vedere, viața pe pământ, urmărită de-a lungul secolelor, apare atât de lipsită de sens, încât s-a ajuns să se afume că istoria națiunilor nu ar fi într-adevăr „nimic altceva decât analele crimelor, ale nebuniilor și ale nenorocirilor omenirii”. Scepticii din zilele noastre cu greu pot crede că în istoria lumii toate evenimentele reprezintă mijloacele folosite pentru a servi la desăvârșirea unui Plan divin. Religia noastră ne este de ajuns pentru a crede într-un îndepărtat „scop divin către care se îndreaptă întreaga creație”, dar când este vorba de a crede în sensul strict al cuvintelor că „nicio pasăre” nu va cădea pe pământ fără voia Tatălui vostru”, în noi vorbește atunci credința inimii și nu cea a inteligenței. Oricât de minunat ar fi faptul pe care ni-l dezvăluie Christos ei face totuși parte din adevărurile naturii; este adevărat că nicio pasăre nu moare fără ca acest eveniment să nu fie înregistrat într-o Conștiință, fără ca o Iubire să însoțească pasărea în căderea ei, și să o călăuzească prin porțile morții spre o viață mai bună. Aici, în globul nostru care se rotește în jurul soarelui, Ființe puternice conduc toate evenimentele. Atât crimele, nebuniile și nenorocirile omenirii, cât și actele de vitejie, sacrificiile și visele ei, sunt folosite de Ei pentru a îndeplini partea lor din Planul Logosului ce

trebuie executat pe măsură ce se succed zilele și anii.

Datele despre existența unei Conduceri din interior a Lumii au fost păstrate timp îndelungat în vechile Mistere ca pe cele mai de preț secrete. Odată cu trecerea la faza de accelerare a evoluției omenirii care se întrezărește la orizont, ceea ce altă dată era tănuat acum este dezvăluit. Pentru mulți oameni, fără îndoială, dezvăluirea nu ar avea nicio semnificație; pentru unii ar putea să constituie prilej de ironie; pentru un număr mic de oameni, revelația îi va face poate să găsească un sens nou vieții și îi va determina să se dedice cu trup și suflet sprijinirii îndeplinirii” Planului lui Dumnezeu, care este evoluția”. Pentru aceștia din urmă, care aspiră să înțeleagă pentru a-și justifica în fața inteligenței credința inimii lor, au fost revelate aceste cunoștințe. Tema dominantă a prezentei lucrări este aceea că tot ce se întâmplă în natură, în viață și în inima oamenilor, nu este altceva decât dezvăluirea pe care Logosul o face despre Sine. S-a arătat că viața Sa ni se revelă succesiv, în etape, și că toate formele de viață și de conștiință sunt legate unele de altele pe scara evoluției. Un atom ca și o amoebă conțin Viața Sa, dar un Dhyan Chohan sau un Logos planetar o exprimă într-o mai mare măsură. Aici pe pământ, noi, toți oamenii, suntem încarnări ale Vieții Sale, și noi îl exprimăm mai deplin decât o pot face frații noștri mai tineri din regnul animal. Tot așa,

există Ființe aflate deasupra omului pe scara evoluției care îi exprimă viața mai bine decât o poate face el. Ei sunt Aceia care alcătuiesc Conducerea din interior a lumii.

Există pentru fiecare din planetele sistemului Solar un grup de „demnitari” ai Logosului care execută Planul Său referitor la acest glob. Acest grup se numește „Ierarhia” globului și, pe Pământ, această Ierarhie a căpătat o mulțime de denumiri, cea mai utilizată fiind aceea de „marea Confrerie albă”. Această Confrerie nu este o simplă asociație de supraoameni, ci un corp viu care conține forțele vitale ale Logosului. Adepții din această Confrerie albă acționează în cadrul unei ordini ierarhice, având fiecare de îndeplinit o anumită parte din acest Plan.

S-a spus că marea Confrerie albă conține forțele vitale ale Logosului. După cum logosul, atunci când se manifestă, o face sub aspectul său trinitar, tot astfel energiile Sale se scurg spre pământ cu ajutorul celor trei Miniștri care sunt reprezentanții naturii Sale triple pentru planeta noastră, canalele prin care se transmit forțele acestei Trinități. Marele Triunghi, „etern în ceruri”, este cel al 1 Logosului exprimat ca primul, al doilea și al treilea Logos: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh sau Brahma, Vișnu, Șiva. Logosul este reprezentat aici, pe pământ printr-un alt Triunghi alcătuit din trei mari Adepți cunoscuți sub numele de Domn al Lumii, Bodhisattva și Mahachohan.

Primul face să se reverse asupra omenirii forțele aspectului atmic, sau aspectul Puterii Logosului; al doilea, în calitatea sa de învățător al Lumii, este canalul aspectului Său de înțelepciune și îndeplinește pentru omenire acea funcție misterioasă pe care o numim „Mântuire”; cel de-al treilea este canalul planului Său Mental divin și face cunoscut pământului toate lucrările care sunt caracteristice celui de-al treilea Logos, „Sfântul Duh”.

Deși Logosul în acțiune este o Trinitate, El prezintă și un aspect Nemanifestat; tot așa stau lucrurile și cu Triunghiul Ierarhiei pe Pământ. În spatele celor trei mari Ființe – regele care conduce, primul ministru care alcătuiește planuri și generalul care le execută – există o a patra Ființă, Supraveghetorul tăcut, care a fost un Domn al Lumii într-un rond precedent, și care acum „observă și așteaptă” în spatele celor Trei; opera uriașă pe care o are de îndeplinit pentru om și pentru Dumnezeu scapă puterii noastre de înțelegere.

Gradele Ierarhiei care călăuzește lumea sunt prezentate, pe scurt, în figura 96.

MAREA CONFRERIE ALBĂ							
Inițiere							
10	Suprave-ghetor tăcut						
9	Domnul lumii						
8	Buddha Pratikeya	Buddha					
7	Manu	Bodhisattva	MAHACHOCHAN				
6	Chohan	Chohan	Chohan	Chohan	Chohan	Chohan	Chohan
5	Asekha	Asekha	Asekha	Asekha	Asekha	Asekha	Asekha
4	Prima rază	A doua rază	A treia rază	A patra rază	A cincea rază	A șasea rază	A șaptea rază
3							
2							
1							

Fig. 96

@Conducătorul Ierarhiei este această mare Ființă, Domnul Lumii, care conduce și hotărăște pe globul nostru toate evenimentele. În conștiința sa se înregistrează tot ceea ce se petrece în cele șapte planuri ale planetei noastre. Deoarece aura Sa pătrunde în întregime pământul, El știe tot ce se întâmplă în această aură și nicio mișcare nu este îndeajuns de secretă pentru a nu fi cunoscută de Ei, după cum nici cea mai neînsemnată nedreptate nu rămâne neînregistrată în conștiința Sa. REGELE, așa cum este numit adesea, nu este un Adept al omenirii noastre; funcția pe care o îndeplinește este atât de importantă încât nu poate fi ocupată de un Adept din linia de evoluție umană, oricât de sus s-ar afla. Acesta este un

Adept puternic din marele Sistem de evoluție de pe Venus, de unde a venit acum șase milioane și jumătate de ani pentru a călăuzi evoluția Terrei după ce omenirea a fost transferată de pe lanțul lunar pe lanțul terestru. Fără al Său nimeni nu poate fi admis în marea Confrerie Albă, iar steaua Sa scânteiază în semn de consimțământ deasupra capului Adeptului care urmează ceremonia de Inițiere, drept mărturie că El îl acceptă pe Inițiat în Conferența Sa. Tradiția hindusă, care îl menționează, îl numește Sanat Kumara, „Adolescentul veșnic virgin”, căci trupul Său, deși fizic, nu se naște din femeie, ci este creat de *Kriya-shakti* sau puterea voinței, nefiind supus îmbătrânirii; pe cât se pare, El nu este un om matur ci un „Adolescent de șaisprezece primăveri”. El este pentru oameni Voința lui Dumnezeu încarnată, și iubirea Lui pentru oameni este tot atât de mare pe cât este de imens oceanul. În jurul Lui stau cei patru mari Devarajas, sau Regenți ai Elementelor, care hotărâse Karma oamenilor; marii Devas și îngeri sunt curtenii Săi gata oricând să-i execute ordinele. Toți regii de pe pământ, ale căror dinastii au meritat binecuvântarea Sa drept recunoștință pentru serviciile dezinteresate pe care le-au făcut Consimțământ.

oamenilor, capătă drept moștenire nevăzută acel misterios „drept divin al regilor”. Atunci când coroana Angliei este așezată pe capul regelui,

mica sferă din mâna sa stângă și sceptrul, sau bastonul autorității, din mâna sa dreaptă, reprezintă o reminiscență îndepărtată a tradiției legată de persoana marelui Rege al Lumii. Căci este un adevăr faptul că pământul nostru, atât de imens cum ne apare, stă în căușul palmei Sale, și că nicio pasăre nu moare fără ca el să știe.

El mai este însoțit de trei Discipoli, veniți de asemenea de pe Venus; numele lor, potrivit tradiției hinduse, sunt Sanandana, Sanaka și Sanatana, și toate aceste patru Ființe glorioase sunt numite „Fiii lui Brahma născuți din mental” și „Domnii Flăcării”. Cei patru Domni ai Flăcării au fost de asemenea numiți „Capul, Inima, Sufletul și Izvorul cunoașterii nemuritoare”. Când valul vieții va trece de pe Terra pe Mercur, ele vor fi cele trei Ființe care vor deveni, la rândul lor, Domnii lui Mercur, și vor călăuzi întreaga evoluție de pe această planetă. Ei sunt cunoscuți în budism sub numele de Buddha Pratyeka („singuratici”), căci nu sunt învățători, și nici nu întemeiază religii mondiale. Ei se află în prima Rază, sau Raza Conducerii, în timp ce cei ce sunt Buddha, se află pe cea de-a doua Rază, sau Raza învățăturii. Ei se situează la nivel de Buddha, deși rolul lor nu este cel de învățători ai Lumii. Din această cauză budismul popular, având o opinie eronată despre menirea lor, îi numește Pratikeya – „singuratici”, sau „egoiști”. Iubirea lor este tot atât de mare ca a celor din categoria Buddha, dar rolul lor este

acela de a da oamenilor Putere și nu înțelepciune.

Inițierea la rang de Buddha este cea mai înaltă treaptă ce poate fi atinsă pe pământ în interiorul celei de-a doua Raze, și ea poate fi primită de un Bodhisattva sau învățător al Lumii ca o încoronare a activității Sale pusă în slujba omenirii în cursul unor îndelungate perioade de timp. După ce a întemeiat religie după religie, El îi adună, în ultima din viețile Sale, pe discipolii Săi care sunt pregătiți să primească diferite inițieri, și se naște cu ei pe pământ. El dă apoi omenirii o mare religie mondială, și, după ce a terminat lucrarea în acest corp fizic, El trece pe alte planuri pentru a participa la înfăptuirea unei opere mai înalte. Părăsind omenirea, El transmite succesorului Său funcția de învățător al Lumii. Ultimul dintre Buddha a fost Gautama Buddha, iar succesorul Lui în funcția de învățător al Lumii este Boddhisattva Maitreya.

Pe celelalte cinci Raze, de la a treia la a șaptea, cea mai înaltă treaptă de Inițiere pentru un membru al omenirii noastre este cea de Mahachohan. Această funcție nu este îndeplinită decât de către un singur Adept. Tipul particular de Adept, care, într-o anumită epocă, îndeplinește funcția de Mahachohan, depinde de influența dominantă a unei Raze și de subrazele acesteia din evoluția acelei epoci. Mahachohan este marele „Arhivar” al proceselor evolutive care se desfășoară pe glob; El supraveghează și

călăuzește toate activitățile membrilor marii Confrerii pe măsură ce execută, etapă cu etapă, marele Plan. Despre Mahachohan se spune că „pentru El viitorul este ca o carte deschisă”.

Adeptul din prima Rază, care primește cea de-a șaptea Inițiere, își asumă în mod obișnuit rolul destul de dificil de Manu al unei Rase-Rădăcină pe un glob. Obligațiile funcției sale îi impun să adune la un loc toate ego-urile care vor lucra sub conducerea Sa, la început pentru întemeierea unei noi rase și apoi în cadrul tuturor subraselor pe măsura apariției lor. Pe toată durata de sute de mii de ani cât durează o Rasă-Rădăcină, El coordonează activitatea de creare a variantelor succesive de subrase, și se încarnează în fiecare subrasă pentru a-i determina forma. Când activitatea Lui de Manu încetează, El va primi cea de-a opta Inițiere în calitate de Buddha Pratykeia, și, mult mai târziu, cea de-a noua Inițiere, cea de Domn al Lumii. Nu mai rămân cu omenirea decât doi Manu, Manu Chakshusha care a întemeiat cea de-a patra Rasă-Rădăcină sau rasă atlantă, și Manu Vaivasvata care a întemeiat cea de-a cincea Rasă-Rădăcină, rasa ariană, acum aproximativ șaiszeci de mii de ani.

Analizând cu atenție figura 96, vom observa că pe cele șapte Rase există Adepți până la nivelul de Inițiere Asekha⁶ Odată atins acest nivel,

6' Prima, a doua, a treia și a patra Inițiere vor fi studiate în capitolul următor, care tratează despre "Cărarea Discipolului".

Adeptul poate face, în ceea ce privește activitatea sa ulterioară, a alege între șapte posibilități (așa cum se poate vedea în figura 71). Dacă se hotărăște să-și continue munca împreună cu omenirea, el rămâne să lucreze cu ea și capătă la sfârșit cea de-a șasea Inițiere. După aceasta, el poate, dacă dorește, să înceteze de a mai lucra cu omenirea și să-și desfășoare activitatea în altă parte. Dacă însă se hotărăște să rămână cu omenirea, atunci se pregătește pentru a deveni Manu, Bodhisattva sau Mahachohan, și primește cea de-a șaptea Inițiere⁷. Adeptul ajuns Mahachohan, după ce și-a încheiat perioada pentru care și-a asumat această funcție, face o nouă „alegere”. Dacă se hotărăște să rămână să-și continue activitatea cu omenirea în calitate de demnitar al Ierarhiei, el trebuie să se plaseze fie pe prima Rază, fie pe a doua ca să poată primi cea de-a opta Inițiere. O dată atinsă și treaptă de Buddha, dacă dorește să ocupe în continuare o funcție în Ierarhie, el trebuie să treacă pe prima Rază pentru a căpăta cea de-a noua Inițiere.

Adepții de pe toate Razele, care părăsesc omenirea începând de la treaptă Asekha în sus, vor primi în alte părți Inițierile pentru care nu sunt calificați pe pământ. Nicio Rază nu este superioară celorlalte. Toate inițierile pot fi căpătate pe toate Razele. Dat fiind faptul că

⁷d e-a șaptea Inițiere și care nu îndeplinesc funcția de Manu sau de Bodhisattva, ci depun o altfel de activitate în cadrul marelui Plan.

trebuie să existe numai trei Domni ai Lumii, șapte Manu, șapte Buddha, și un anumit număr de Mahachohani pe toată durata unei perioade mondiale, cei mai mulți dintre Adepți nu se pregătesc pentru aceste demnități și intră în Nirvana după Inițierea Asekha, unde activitatea pe care o desfășoară nu îi mai pune în contact direct cu omenirea noastră.

Activitatea din lumea văzută și nevăzută decurge sub conducerea și supravegherea Adepților mării Confrerii albe. Lor le încredințează LOGOSUL puterea Sa, înțelepciunea Sa și Iubirea Sa, și Ei repartizează această forță a LOGOSULUI numeroaselor domenii de activitate umană. Religia și filosofia, știința și astrele, comerțul și tehnica, sunt datorate inspirației și supravegherii lor, fie atunci când s-au încarnat printre oameni fie când au acționat din niște lumi nevăzute. Ei conduc oamenii și națiunile asemenea unor jucători care-și mută piesele pe o tablă de șah, căutând să-i determine pe oameni să contribuie la înfăptuirea Planului divin. Ei sunt în permanență împiedicați în lucrarea lor de reaua voință a oamenilor; totuși, dat fiind faptul că nu le este permis să forțeze voința acestora, își continuă activitatea cu o răbdare fără margini, inspirând și călăuzind totul, veghind asupra faptelor bune și rele ale oamenilor cu o înțelegere și iubire infinită. „Brațele eterne” ale Marilor Frați îmbrățișează omenirea, și atât timp cât ei lucrează pentru

împlinirea Planului, viitorul omenirii este asigurat. Deoarece și Ei au fost cândva slabi și păcătoși, cum suntem noi astăzi, și apoi au atins perfecțiunea, înseamnă că atingerea în viitor a perfecțiunii nu este numai un vis, ci o certitudine. În iubirea lor ne găsim consolarea, în fața lor aflăm pacea și mântuirea noastră. Dacă îi servim, vom fi pe deplin siguri că servim binele, adevărul și frumosul și dacă ei ne acceptă în calitate de ajutoare, înseamnă că am intrat pe cărarea ce duce la îndumnezeire.

Capitolul paisprezece

CĂRAREA DISCIPOLULUI

Pe măsură ce înțelepciunea antică se descoperă ochilor celor care cercetează mărețul plan al evoluției, se găsesc oameni care doresc să se consacre acestui Plan. Toate darurile acestei vieți pălesc atunci când cineva a cunoscut viziunea cerească, și din acel moment el simte nevoia de a se dăruia cu totul și fără niciun fel de reținere idealului de slujire, de devoțiune și de renunțare. Impulsurile cele mai evidente ale omului sunt manifestările pe planurile terestre a unei extinderi a conștiinței din regiunile cerești. Viziunea unui ideal aduce cu sine promisiunea îndeplinirii lui, căci în om există Calea, Adevărul și Viața; el nu are nevoie decât să fie trezit din letargie pentru a vedea Lumina care arde în Sufletul lui.

Trezirea sufletului se face în etape; toate formele de cultură contribuie la izbucnirea focului din Scânteia divină pe care o purtăm în suflet. În lunga istorie a evoluției conștiinței sufletului, se ajunge la stadiul când se observă cu claritate faptul că acesta nu mai este dominat de egoism, ci de altruism.

Sufletul va apărea atunci pe pământ ca om idealist care, adesea ispitit să-și trădeze idealul, nu va renunța cu totul la el, nici chiar în avalanșa umilințelor și suferințelor pe care le va îndura.

În această etapă, în viața sufletului va intra o Ființă care-i va determina conștiința să aspire la înfăptuirea idealurilor mai înalte. Această Ființă este un Maestru al înțelepciunii, care a urmărit lupta pe care a purtat-o sufletul, viață după viață, pentru a rămâne credincios idealului său. El vine acum să stabilească o legătură cu sufletul, asemănătoare aceleia care îl leagă pe discipol de Maestru. Etapele care, pe Cărarea

Discipolului, urmează să fie parcurse plecând de la faza de idealist până la cea de Inițiat al mării Conferii Albe, sunt prezentate în fi-gura 97.

ETAPE	PE	CĂRAREA
DISCIPOLULUI		
INIȚIAT		
FIU AL MAESTRULUI*		
ELEV ACCEPTAT	ELEV	ÎN
PR03Ă IDEALIST		

Fig. 97

Prima treaptă este aceea de elev în perioada de „probă”, în care un Maestru al înțelepciunii îl supune pe candidat la anumite încercări. Această probă se face fie pe plan fizic fie pe plan astral, dar de regulă pe acesta din urmă. La ordinul dat de Maestru, candidatul îi este adus de un elev mai avansat, și din acel moment începe, oficial, proba. Atunci Maestrul creează ceea ce se numește „imaginea vie” a candidatului, adică o reproducere vie a corpului astral și a corpului mental ale noului

elev. Imaginea vie creată prin voința Maestrului rămâne în apropierea Lui, și este legată „magnetic” de elev pentru ca în aceasta să se înregistreze cu exactitate efectele gândurilor și emoțiilor de fiecare zi ale candidatului. Maestrul analizează zilnic această imagine vie, pentru a vedea în ce măsură elevul reușește sau nu să depășească încercările la care este supus. Trebuie să menționăm că El nu se limitează doar la judecarea rezultatelor, căci, prin intermediul imaginii vii, El insuflă puritate și curaj elevului său, în măsura în care acesta este în stare să le primească.

Faptul de a fi supus la probă constituie răspunsul la cererea pe care elevul a făcut-o Păzitorilor Omenirii, pentru a i se permite o evoluție mai rapidă decât a oamenilor obișnuiți.

Răspunsul favorabil la această cerere este însoțit și de o modificare a karmei individului, care are drept scop:

1. de a elibera treptat individul de acele caracteristici ale karmei care l-ar împiedica să devină mai util celorlalți;

2. de a-i oferi posibilitatea de a acumula cunoștințe mai vaste, și în special cunoștințe asupra adevărilor ascunse ale naturii;

3. de a asigura împliniri care să-i permită individului să se pună în slujba omenirii;

Proba, sau punerea la încercare a elevului, constă în urmărirea modului în care el poate

suporta șocurile karmei sale, și a vedea în ce măsură își poate păstra altruismul în ciuda faptului că noul lui fel de viață îl lipsește de satisfacție de și bucuriile care fac existența suportabilă pentru restul oamenilor. Proba mai are ca scop să arate dacă munca pe care o depune este utilă planului Maestrului său. Căci fiecare Maestru al înțelepciunii este sufletul unui mare număr de activități pe care le patronează pentru a contribui la îndeplinirea Planului Logosului. Așadar, candidatul este supus la probă nu atât pentru a fi instruit de Maestru, cât, mai ales, pentru a fi un ucenic care să-și ajute Maestrul în lucrarea Acestuia. Elevul care a fost acceptat pentru probă trebuie deci să fie gata, dacă este necesare să-și schimbe metoda de lucru pentru a o adapta celei a Maestrului Său, să fie pregătit pentru a colabora cu tovarășii lui de ucenicie, și mai presus de orice să arate că idealul are pentru el o importanță mult mai mare decât satisfacțiile personale.

Atunci când Maestrul acceptă un candidat în calitate de elev „în probă”, o face în speranța de a-l pune în fața Inițierii chiar în această viață. Din faptul că Maestrul a răspuns aspirațiilor elevului, nu rezultă că ultimul va reuși în această viață să primească Inițierea; lui i s-a acordat un drept karmic, dar faptul că el îl folosește sau nu depinde numai de el. Dacă el crede în idealul său, și acceptă să fie călăuzit de elevii mai avansați ai Maestrului, șansele lui de reușită vor fi mai mari.

Dacă va munci cu ardoare pentru a căpăta calitățile cerute pentru Inițiere, Voința care în Natură tinde spre bine îl va ajuta iluminându-l și dându-i forță. Calitățile cerute unui candidat la Inițiere sunt prezentate în tabelul din figura 98, după cartea la *picioarele Maestrului*, de J. Krishnamurti. Autorul acestei inestimabile comori de înțelepciune ne oferă explicațiile și comentariile pe care le-a primit de la Maestrul său în perioada pregătirii sale *pentru* Inițiere.

caută-ți. NECESARE PENTRU INIȚIERE	
1	DISCERNĂMÂNTUL
2	DETAȘAREA
3	CELE ȘASE ASPECTE ALE BUNEI PURTĂRI
	I Autocontrolul minții II Autocontrolul faptelor III Toleranța IV Voioșia V Concentrarea VI încrederea
4	DRAGOSTEA

Fig. 98

Candidatul care își caută Maestrul ar face foarte bine să studieze această carte și să-i urmeze învățăturile.

Dacă, după o probă de șapte ani, elevul a

făcut progrese în dorința altruistă de sacrificiu față de oameni și de Dumnezeu, Maestrul său îl va accepta definitiv în calitate de elev. Imaginea vie este dizolvată, și Maestrul stabilește cu elevul acceptat o legătură interioară care, chiar dacă uneori se întrerupe din cauza unei nereușite a discipolului, va fi simțită de acesta în toate viețile care vor urma, ca ceva care-l atrage spre Maestrul său. Atunci când este acceptat, elevului i se acordă dreptul de a recurge la o experiență mistică prin care să poată avea acces la izvorul celei mai înalte inspirații în munca sa. Atunci când este confruntat cu o situație căreia nu-i poate face față numai cu ajutorul propriei experiențe, el poate recurge la ajutorul Maestrului său. El realizează contactul cu Maestrul înălțându-și pentru un timp conștiința pentru a atinge nivelul de conștiință al Acestuia. Dacă se va putea elibera de prejudecățile personalității sale, dacă va ști să se apere de intoleranța judecății sale, posibilitatea de a rezolva o situație prin criteriile Maestrului va constitui unul din cele mai mari privilegii pe care le va putea obține elevul în viața sa. Aceasta îi va permite, ca în timp ce lucrează pentru oameni în numele Maestrului său, să poată deosebi între ceea ce este mai de folos și ceea ce este de mai puțin folos, între ceea ce poate ajuta mai mult și ceea ce este de mai mică importanță.

Există și elevi care au reușit să scurteze perioada de probă la un an sau chiar mai puțin

față de intervalul de șapte ani care desparte, în mod obișnuit, momentul în care elevul începe proba de clipa în care este acceptat; astfel de suflete fericite sunt însă rare, căci ele sunt ființe care au acumulat deja o mare cantitate de karmă bună – prin serviciile pe care le-au făcut semenilor lorși care le dă forța necesară și capacitățile pe care alții nu le-au dobândit. Intervalul de timp între diferitele etape ce trebuie parcurse pe Cărarea de probă depinde de inițiativa și capacitățile elevului; dacă este energic și hotărât, el poate depăși obstacolele, unul după altul, și poate intra rapid „pe Cărare”. Dacă, dimpotrivă, el lasă să-i scape unele ocazii, îi vor fi necesari poate zeci de ani pentru a se consacra unei etape, înainte de a putea trece la următoarea. Toți elevii sunt inspirați în egală măsură de Maestrul lor, dar fiecare asimilează în funcție de capacitățile pe care le posedă.

În etapa următoare, o legătură și mai strânsă se stabilește între Maestru și elev, acesta din urmă devenind „Fiu al Maestrului”. Din ce în ce mai mult, viața minunată pe care o trăiește Maestrul printre cei egali cu El începe să se reflecte în speranțele și visele elevului care, încet, încet, devine un fel de celulă în organismul viu al Maestrului său. El crește până când devine o rază a conștiinței Maestrului, și ajunge să capete o înțelepciune adâncă, înțelepciune care nu este a sa, ci îi este dăruită, pentru a se folosi de ea, de

către Părintele său întru Dumnezeu.

Elevul nu este niciodată singur; în durere și mă bucurie, în întuneric și în lumină, conștiința sa este învăluită de cea a Maestrului, chiar dacă uneori el nu-și dă seama de această minunată realitate. Din clipa în care începe să lucreze pentru planul Maestrului său, lui îi este indiferent dacă lumea îl primește cu ovații sau îl martirizează; el nu se mai străduiește ca un lucrător singuratic, ci ca un frate mai tânăr alături de care muncește un Frate mai mare și cu mai multă experiență.

Porunca Sa deloc nu-i grea, așa cum oamenii se cot;

Ce-mi pasă departe de mă duc, când forța mi-o dă El.

În orice clipă sau oriunde spune să alerg

Lucrarea Lui făcând, iar nu a mea, eu singur nu voi fi nicicând.

În fiecare din etapele care duc de la probă la acceptare și Inițiere, Maestrul își prezintă oficial elevul în fața Mahachohanului, Arhivarul Ierarhiei, care îi înscrie în arhivele sale nepieritoare numele și rangul la care a ajuns.

De obicei, elevul este prezentat de Maestrul său mării Confreriei Albe pentru a fi inițiat în etapa de „Fiu al Maestrului”. Prin această prezentare, Maestrul confirmă că, prin idealurile sale și prin felul său de viață, ca și prin cantitatea de karmă bună, superioară celei rele, elevul este

îndeajuns de pregătit pentru a lua parte la viața de taină a acestui august Corp, și pentru a servi drept canal prin care forțele Confreriei să fie transmise în lumea noastră. În afară de Maestrul său, un al doilea membru al Confreriei, având tot rang de Maestru, îi va servi de garant candidatului. Candidatul este prezentat mai întâi Mahachohan-ului, care desemnează apoi pe unul dintre Maeștri pentru a îndeplini funcția de hierofant și Inițiator. Candidatul este în mod oficial inițiat în cursul unei ceremonii solemne care se desfășoară în Sala Inițierilor sau într-un alt loc special ales. Elevul simte că ceea ce se produce atunci în el, este cu adevărat o „inițiere, adică un început. Este începutul unei forme noi de existență, în care personalitatea devine treptat o reflectare mai fidelă a Ego-ului, și în care Ego-ul însuși începe să exprime puterile Monadei sale.

Sufletul omului este într-adevăr partea lui cea mai de preț, pe care o numim Monadă. Din momentul în care, în procesul de individualizare, Monada a creat corpul cauzal în detrimentul sufletului-colectiv, din acel moment „Scânteia stă suspendată de Flacăra prin firul cel mai fin al Fohat-ului”. Ego-ul, deși se află legat de Monadă, nu are nicio posibilitate de a comunica cu propriul său aspect suprem până în clipa Inițierii. Dar în momentul Inițierii, la chemarea hierofantului. Monada coboară în corpul cauzal pentru a presta jurământul Inițierii. Din chiar acel moment, „firul

cel mai fin al Fohat-ului” se transformă într-un fascicul de fire, și Ego-ul, în loc de a se mărgini să stea suspendat ca o „scânteie”, devine asemenea unui vârf de pâlnie care coboară din Monadă, și prin care se revarsă viață, lumină și forță. Din clipa Inițierii, Inițiatul capătă o energie și o putere de rezistență cu care nu a fost înzestrat mai înainte, și care îl face să se simtă ca o „Stâncă peste secole” pe care nimeni nu o poate clinti. °

După Inițiere, candidatul este condus de Maestrul său, sau de un elev mai avansat pe planul buddhic, unde este instruit cum să se manifeste în vehiculul său buddhic. Aceasta impune necesitatea de a se ridica deasupra corpului său causal; în acel moment apare pentru el un element nou. În fiecare noapte, când candidatul își părăsea corpul pentru a lucra în plan astral sau mental, el își lăsa în pat corpul fizic dublat sau nu de corpul astral, în funcție de situație, pentru a-și lua de odihnă la deșteptare. De această dată, însă, atunci când elevul părăsește planul mental superior pentru a atinge planul buddhic el își părăsește, evident, corpul causal, dar acest corp causal dispare în loc să rămână alături de corpul fizic, de corpul astral și de corpul mental. Când, din vehiculul său buddhic, elevul își coboară privirea pe planul mental superior, el nu mai vede aici corpul causal care să-l reprezinte. Bineînțeles, la întoarcerea sa din planul buddhic, el se va afla din nou într-un corp causal, dar acum

acesta nu mai este corpul causal pe care l-a avut de milioane de ani, din ziua în care a fost individualizat. Este un nou corp causal care îl reproduce pe cel care i-a servit atâta timp drept locaș. Această experiență îi dezvăluie Inițiatului faptul că el nu este Ego-ul, ci ceva cu mult mai transcendent; el știe acum *în nemijlocit* că „sinele” său de care a fost atât de strâns legat din clipa individualizării, nu este adevăratul lui sine, ci doar „acel ceva pe care cu durere la creat pentru propria sa folosință și cu ajutorul căruia el aspiră să ajungă la viața de dincolo de individualitate, pe măsură ce creșterea sa îi dezvoltă lent inteligența”. În afară de aceasta, după ce va fi făcut prima sa experiență pe planul buddhic, Inițiatul va cunoaște unitatea a tot ce trăiește, și nu se va limita doar să creadă fiindcă așa a aflat de la o autoritate din afară; el știe acum că viața tuturor oamenilor, suferințele și bucuriile lor, neîmplinirile precum și succesele lor, sunt inseparabil legate de viața sa. De acum înainte, punctul său de referință, la care va raporta toate lucrurile, se modifică; centrul său, care era înainte centrul sinelui său personal și al intereselor sale, este transferat de el în centrul unui Sine mai mare, „marea orfană”, Omenirea.

Îndată după Inițiere, sufletul „intră în curent” (figura 99). Prin această expresie este descrisă marea schimbare care se produce în viața Inițiatului. El intră în marele flux și reflux al

Voinței Logosului, care a hotărât ca, pe durata Lanțului nostru terestru, majoritatea omenirii să atingă Inițierea înaintea mării zile de încercare a celui de-al cincilea Rond, zi în care sufletele înapoiate vor ieși din rândurile celor care evoluează și vor constitui rebutul Lanțului terestru. Evoluția lor nu va fi oprită pentru totdeauna, ci doar pentru o perioadă de timp; după un lung repaus, atunci când va începe lanțul următor, ele își vor continua evoluția de la nivelul pe care l-au atins în momentul în care au părăsit Lanțul terestru. Aceasta este ceea ce constituie „osânda veșnică” cu care creștinismul îi amenință pe cei păcătoși. Ea nu este de fapt o condamnare, ci mai degrabă o amânare a procesului evolutiv pentru sufletele care au fost înlăturate, pentru un timp, din rândurile celor care au putut ține pasul cu ritmul impus de evoluție și care s-au dovedit mai bine dotați spiritual.

ETAPE PE CĂRAREA ÎNIAERIT	
5	ASEKHA - MAESTRUL
4	ARHAT - VENERABILUL
3	ANÂGAMI - CEL CE NU VA MAI REVENI
2	SAKADÂGÂMI - CEL CE NU VA MAI REVENI DECÂT O DATĂ
1	SOTÂPANNA - CEL CARE A INTRAT ÎN CURENT

Fig. 99

Perioada aceasta de îndepărtare vremelnică nu este veșnică, ea este doar „aeoniană”, adică o vârstă egală cu un aeon, așa cum arată textul grecesc original al Noului Testament. Cel care a „intrat în curent”, este atunci „în siguranță” sau „salvat”; mai repede sau mai încet el „va atinge Nirvana”, scopul perfecțiunii omenești, înainte de sfârșitul acestui Lanț terestru. În budism, Inițiatul este numit „cel care a intrat în vârtej”.

De obicei se spune că șapte vieți se scurg între prima și cea de-a patra Inițiere, aceea de Ași că, la fel, între Inițierea de *Arhat* și cea de *Asekha*, este nevoie de alte șapte vieți pentru a efectua munca de purificare impusă în acest scop. Fiecare Inițiere implică o extindere a conștiinței, și fiecare trebuie să fie pregătit printr-o experiență personală corespunzătoare. Dar în timp ce un Inițiat va consacra lucrării sale tot timpul prevăzut, este posibil ca un altul să comprime toată această muncă într-o perioadă de timp mult mai scurtă. Aceasta depinde într-o mare măsură de Karma acumulată de fiecare individ, adică de activitatea depusă în viețile precedente și de forța și puritatea căpătate în cursul lor. Dar toți cei care „intră în curent” ating „celălalt mal”, adică fericirea din Nirvana.

Etapele Căării Sfințeniei, cum este numit acest proces de înflorire spirituală, sunt marcate prin extinderi ale conștiinței și prin darul pe care

Confreria albă îl face Inițiatului, înzestrându-l cu noi cunoștințe și cu noi puteri. Confreria cere candidatului, înainte ca acesta să treacă de la o etapă la alta, să arate că a depus eforturi pentru a ajuta omenirea, că a scăpat de unele defecte morale și mentale, și că posedă unele facultăți spirituale.

Există zece „Obstacole” pe care candidatul trebuie să le înlăture, unul câte unul, înainte de a putea să dobândească calitatea sa de Adept J Odată ce candidatul a „intrat în curent și înainte de a primi cea de-a doua Inițiere, el trebuie ca, în afara dovezii pe care o face asupra lucrării făcute, să arate că a înlăturat primele trei obstacole, care potrivit terminologiei budiste sunt următoarele: Sva-kâya drishti, Vichikit să și Shilavrata parâmarsha.

Primul obstacol, *Sva-kâya-di ishti* înseamnă „Eroarea cu privire la Individualitate sau Sine”. Multe persoane consideră corpul fizic drept Sinele lor, și ele se identifică cu plăcerile și dorințele lui, cu starea lui de sănătate sau de boală, cu vremelnicia sa. O persoană mai evoluată va identifica Sinele său cu „temperamentul” său, cu profesiunea lui de credință, cu ideile sale religioase și estetice, cu simpatiile și antipatiile sale. Dar foarte puține persoane, capabile să se detașeze și să se analizeze, vor începe să înțeleagă că cea mai mare parte a ideilor și emoțiilor pe care omul consideră că sunt ale lui nu sunt în

realitate decât un veșmânt pe care-l poartă, un veșmânt făcut nu de el ci pentru el de sexul, rasa, casta și religia sa. Și toți, cu excepția celor mai mari idealști, fac instinctiv o deosebire între șinele lor personal și omenirea din care fac parte ca indivizi. A înlătura obstacolul Iluziei de Sine, înseamnă să înveți ce este S inele real – să știi că el este inima a tot ceea ce trăiește, să știi i că dezvoltarea și binele lui nu pot veni decât de la dezvoltarea și binele Totului. Experiența făcută pe plan buddhic, atunci când corpul causal este dizolvat, îl face pe Inițiat să descopere și să simtă pe cale experimentală ce este adevăratul Sine în el, Sine care nu participă în niciun fel la caracteristicile restrictive de „rasă, credință, sex, castă sau culoare a pielii”.

Cel de-al doilea obstacol, *Vi*, înseamnă „îndoială”. Este îndoiala cu privire la „Planul lui Dumnezeu, care este Evoluția”, și în special îndoiala cu privire la dezvoltarea, la creșterea individului prin procesul reîncarnării, conform legii Karmei. Există mai multe grade de îndoială, de la neîncredere absolută până la acceptarea unui adevăr doar ca o „ipoteză de lucru”.

Prin comportamentul de zi cu zi, oamenii care nu aveau decât ipoteze de lucru referitoare la natura existenței au dus o viață cât mai onorabilă cu putință. Un idealism elevat, bazat pe ipoteze de lucru, va permite oamenilor să treacă prin porțile Inițierii. Dar va veni un moment în care cel puțin

unele dintre aceste ipoteze vor deveni realități vii pentru conștiința interioară, realități recunoscute ca adevărate pentru că experiența exterioară și cunoașterea trăită interior constituie pentru totdeauna părți integrante ale individualității.

Înainte ca sufletul să poată trece la cea de-a doua etapă, e necesar ca el să înlăture obstacolul care se referă la îndoiala cu privire la legile fundamentale ale evoluției umane.

Cel de-al treilea obstacol, *pa că marș ha* înseamnă „atracția ritualurilor și a ceremoniilor. În Palestina, Christos Domnul, a spus că Sabatul a fost făcut pentru oameni, și nu oamenii pentru Sabat, căci Fiul Omului este însuși Stăpânul Sabatului. Acest mare adevăr a fost de asemenea proclamat de către Domnul Buddha, atunci când a considerat drept superstiție nedemnă de un înțelept, încrederea acordată rugăciunilor și invocațiilor din ritualuri și ceremonii.

Ritualurile și ceremoniile stabilite după anumite reguli, sunt asemănătoare unor procese științifice; ele sunt un fel de acumulatori de energie sau canale prin care se transmit anumite forțe. Acestea trebuie însă să fie puse în slujba omului, și nu să încerce să-l stăpânească, lată atitudinea corectă care trebuie adoptată față de ritualuri și ceremonii. Ele nu sunt neapărat necesare sau indispensabile pentru o atitudine înțeleaptă sau pentru a coopera cu Divinitatea; ele sunt totuși folositoare, în special anumitor suflete,

căci le permite să-și armonizeze voința lor cu Voința unică. Dar și fără ritualuri sau ceremonii, fără ajutorul preoților, al Devașilor și îngerilor, omul poate ajunge la aceleași rezultate prin eforturi și aspirații sincere. Sfaturile și îndrumările oamenilor sau ale supraoamenilor, ale locuitorilor de pe pământ sau din cer, nu sunt de folos decât pentru a ne permite să privim în sus și nu în jos, înainte și nu înapoi; dar aceste ajutoare nu pot străbate Cărarea în locul unui individ și nici nu-l pot salva. Fiecare trebuie să se „salveze” singur. Când se va ști că, pentru totdeauna „Calea, Adevărul și Viața” sa află în adâncul propriei ființe, și nu în exterior, atunci și acest obstacol al superstiției, va fi înlăturat pentru totdeauna.

Atunci când Maestrul consideră că elevul a înlăturat primele trei obstacole și că a îndeplinit tot ceea ce i s-a cerut, El îl prezintă încă odată pentru Inițiere. În cadrul unei ceremonii la fel de solemnă ca și prima, hierofantul îl înzestrează în timpul acestei noi Inițieri cu posibilități mai largi de extindere a conștiinței și îi încredințează secretele și puterile specifice acestei noi trepte. Inițiatul de gradul jdol se numește *Sâkadâgâmi*, **f** cel ce nu va mai reveni decât o dată /căci el este obligat la o singură viață fizică în plus: la sfârșitul următoarei vieți fizice, el poate, dacă dorește acest lucru, să parcurgă și alte etape ale Cărării fără a se mai reîncarna. În drumul său către următoarea Inițiere, el va trebui să-și dezvolte noi

facultăți și să depună o muncă și mai intensă decât cea făcută până atunci. Între a doua și a treia Inițiere nu există obstacole de înlăturat, dar mentalul superior trebuie să devină apt pentru a reflecta înțelepciunea Intuiției, să învețe să conceapă și să elaboreze adevărurile pe care inteligența nu le poate descoperi. Când mentalul superior a devenit instrument al Intuiției, și când se consideră că elevul a muncit îndeajuns, acesta este prezentat de Maestrul său pentru a primi cea de-a treia Inițiere. El devine *Anâgâmi*, adică **f** cel ce nu va mai revenii căci moartea într-un corp fizic nu-i mai este necesară pentru a-și atinge țelul final; el se va mai naște numai dacă va dori acest lucru. Activitatea lui se poate desfășura de acum încolo în lumile nevăzute, de unde Inițiatul poate, dacă va dori, să ajungă la a patra și a cincea Inițiere.

Între a treia și a patra Inițiere două obstacole trebuie înlăturate: *Kâmarāga*, senzualitatea și mânia. Este evident că Inițiatul a trebuit să **&** elibereze, cu mult timp înainte, de formele josnice ale plăcerilor simțurilor și de mânie; dar există și forme mai subtile ale acestor două obstacole care îl țin pe candidat în stăpânirea lor la fel de strâns ca și formele mai josnice care pun stăpânire pe omul obișnuit. În afară de faptul că un Candidat trebuie să învingă aceste obstacole și să dovedească că a muncit așa cum i s-a cerut, el trebuie să arate că a dobândit cunoașterea

completă a unor lumi invizibile, și că, la nevoie, conștiința sa cerebrală poate să înregistreze cu fidelitate fazele vieții lui pe planurile superioare. La a patra Inițiere el devine Arhat, ad»că „Venerabiâi Pe toată durata acestei serii de etape – *Sakâdâgâmi*, *Anâgâmi* și *Ar hat* Inițiatul este un *Sekha*, un „Discipol”, instruit și supravegheat de un Maestru al înțelepciunii. În etapa care urmează, elevul devine, adică „acela care nu mai este discipol”, care este Maestru.

Aceste cinci etape corespund probabil celor cinci stadii din hinduism, cunoscute sub numele de (1) Kutichaka, (2) Bahfidaka, (3) Hamsa, (4) Paramahamsa, (5) Atâta. În biserica creștină, cele cinci inițieri își au echivalentul în istoria vieții lui Christos și sunt simbolizate prin cele cinci sărbători care comemorează (1) Imaculata-concepție, (2) Botezul, (3) Schimbarea ta față, (4) Crucificarea, (5) învierea și înălțarea la cer.

El este un Maestru al înțelepciunii, prin aceasta înțelegându-se că posedă toate facultățile și puterile necesare pentru a cunoaște tot ce se referă la evoluția trecută, prezentă și viitoare – a Lanțului planetar căruia îi aparține. Înainte însă de a atinge această treaptă, cinci alte obstacole trebuie să fie înlăturate, cele mai greu de biruit.

Priviți! Precum feroci dușmani răpuși de o viteză mână. De-a lungul acestui drum, zece păcate zac în Egoismul, Falsa credință, îndoiala, sunt doar trei.

Ura și Senzualitatea, sunt alte două-n plus.

Oricine a-nvins aceste cinci păcate, trei din cele patru Etape a-străbătut; n-au mai rămas decât Iubirea de Viața pământească, Dorul de Necuprins Amorul-propriu, Minciuna și Orgoliul.

Cele cinci obstacole pe care Arhatul trebuie să le înlăture înainte de a putea primi cea de-a Cincea Inițiere – aceea de Askhasunt *Râparâga*, „dorința de a trăi în lumea formelor”, *A răparâga*, „dorința de a trăi în lumile în care forma nu există”, *Mâno*, „orgoliul”, *Uddhachehha*, „buna părere despre sine” și *Avijjă*, „ignoranța”. Care este adevărata semnificație a acestor termeni este greu de spus, dar explicarea acestor cinci obstacole nu prezintă importanță pentru cei care nu au intrat încă pe Cărare.

Este suficient să spunem doar că înainte de a primi a cincea Inițiere, omul trebuie să capete atributele Supraomului; el trebuie să devină Christosul, „Unsul”, cel care a ajuns „la starea omului desăvârșit, la măsura vârstei deplinătății lui Christos”⁸. Este ziua cea mare în care Monada a „cucerit o coroană regală”, dar nu pentru sine, ci pentru toate făpturile umane, subumane și supraumane. Întreaga natură se bucură de triumful ei, căci un nou Mântuitor al Omenirii a venit să se alăture celor care se sacrifică cu totul oamenilor, așa cum face LOGOSUL.

Se spune că atunci când unul dintre oameni

8 Sfântul Apostol Pavel, Efeseni, IV, 13.

atinge perfecțiunea, „întreaga natură vibrează emoționată și 1 se supune. Steaua argintie duce scânteind vestea florilor, pârâiașul o încredințează fremătând pietrelor, valurile întunecate ale oceanului o strigă urlând stâncilor scăldate în spume, vântul ce adie înmiresmat o cântă vâlcelelor, iar pinii maiestuoși o murmură tainic”.

*

* * *

„- Află, discipolule, că cei care au străbătut tăcerea, simțindu-i pacea și întărindu-se cu forța ei, doresc din tot sufletul ca și tu să apuci pe același drum... Vino și ajută mâinilor puternice care împiedică forțele întunericului să triumfe. Vei intra atunci într-o comuniune de bucurie, care de fapt aduce cu sine trudă și tristețe, dar care îți dă o fericire fără de margini”. Acestea sunt cuvintele unui Maestru al înțelepciunii, adresate celor care caută să-l servească pe Dumnezeu, săi servească pe oameni sau să se dedice unui ideal. Este o bucurie care nu vine din bunăstare și din vise împlinite, ci din munca aprigă și neîncetată pentru cauza cea mai nobilă pe care o poate concepe imaginația omenească. Să privești în sus, să-l vezi pe Dumnezeu, și să știi că poți să fii trimisul Său; să privești în jos, și să vezi ignoranța și suferințele oamenilor, și să știi că ai puterea să le-o faci mai ușoară; să privești natura din jurul tău și să știi că poți deveni profetul ei; să privești înăuntrul tău și să știi că există acolo o lumină care îi călăuzește

pe oameni din întunericul morții spre o nouă zi - iată ce trebuie să te inspire pe tine și pe cei care, ca și tine, au sfâșiat vălul intereselor personale în care erau înfășurați, și au văzut ceva din Lumina ascunsă și din Lucrarea ascunsă. Înțelepții din India au spus despre cei care au avut Viziunea cerească: *N'anyah panthân vidyate yanâya*". „Nu mai este altă cale de urmat”. Pentru cei care au văzut ce face LOGOSUL și, prin aceasta, ce este LOGOSUL, într-adevăr, nu este o altă cale de urmat. Cărarea este anevoioasă, plină de renunțări la speranțe și la vise, obositoare și plictisitoare; cu toate acestea odată ce ai pășit pe ea, vei trăi zilele și nopțile într-un alt fel, cuprins de un viu entuziasm care să inspire noi speranțe și noi visuri pline de bucuria cunoașterii și a stăpânirii de sine. Se spune într-o carte de maxime oculte: Atunci când intri pe Cărare, îți pui inima pe cruce; atunci când crucea și inima s-au contopit, s-a atins scopul”. Și acest scop este o transfigurare, o Schimbare la față. La această transfigurare ne îndeamnă LOGOSUL, și a-i răspunde la chemare, înseamnă a descoperi ceea ce nu a fost dezvăluit niciodată.

Intrați pe Cale! Nu este chin asemeni urii.

Durere cum e patima, greșeală precum senzualitatea! Intrați pe Cale! Se află deja prea departe Cel ce nu se rupe de păcat.

Intrați pe Cale! Acolo doar murmură pâraie salvatoare, Ce setea potolesc! Acolo grațioase se-

arată flori eterne cu mare desfătare drumu-
tmpodobind! Acolo se grăbește însuși duiosul și
furtunosul timp.

Lumina Asiei, Cartea Viii.

Capitolul cincisprezece

PLANUL LUI DUMNEZEU ESTE EVOLUȚIA

I se atribuie lui Platon o cugetare adâncă:
„Dumnezeu face geometrie”. În această afirmație
se ascunde un adevăr al înțelepciunii divine: că
există un Dumnezeu al universului, și că întreaga
natură este creată de El după un plan. Știința
modernă, cu doctrina ei evoluționistă, recunoaște
existența „unui plan în Natura”, dar acest plan
reprezintă pentru omul de Știință doar rezultatul
unui joc al forțelor naturii, și care nu presupune în
niciun fel credința în existența unui Creator,
înțelepciunea antică afirmă cu toată tăria că
fiecare părticică a naturii reflectă planul unei
Inteligențe divine. Acest „Plan al lui Dumnezeu,
care este evoluția”, nu este executat mecanic;
ceea ce pare a fi „un ansamblu întâmplător de
atomi” este rezultanta forțelor Logosului, și când
ele se manifestă, cantitatea și direcția lor de
acțiune sunt determinate de El, în fiecare clipă.

Este foarte greu pentru gândirea pozitivă să-
și imagineze sistemul nostru solar ca pe un
organism viu. *Și totuși acesta* este adevărul. Sfera
din spațiu, în centrul căreia se află Soarele și a
cărei rază reprezintă distanța de la soare până la
planeta Pluto, este corpul fizic al Logosului, și

inteligența Sa conduct, întreaga activitate din interiorul acestei imense sfere. Imensitatea acestei Inteligențe depășește imaginația omenească, și studiul creației nu ne permite să întrezărim, decât pe ici-colo câteva frânturi din minunile ei. Dacă simțim această Inteligență cu inima, ea ne apare ca o Iubire fără de margini; dacă o simțim cu imaginația, ea ne apare ca o Frumusețe fără egal. Atunci când inteligența noastră îi privește manifestările în natura vizibilă, ea descoperă atunci un plan geometric minunat. Pentru ce „Dumnezeu face geometrie”, nu ne va fi puțină să știm atâta timp cât inteligența noastră limitată nu va putea intra în legătură directă cu marea Sa Inteligență; noi nu putem decât să privim cu ochii noștri și să reflectăm la ce tot ce vedem, și tot ce vedem este ordinea, ritmul și frumusețea.

Există în materia fizică o forță care pare a fi însăși sursa ei; este electricitatea. Nimeni nu știe încă ce este de fapt electricitatea, nici ce este magnetismul, acea forță ce derivă din electricitate prin inducție. Deși natura adevărată a acestor două forțe este necunoscută, noi știm că acțiunea câmpului magnetic este însoțită întotdeauna de apariția unor desene geometrice. Dacă înfigem vertical ace magnetizate în niște dopuri pe care le lăsăm să plutească liber pe apă și apoi, plasăm deasupra lor un magnet puternic, rezultatul va fi acela pe care ni-l prezintă figura 100. Când se află

numai un singur dop, acesta se plasează sub magnet.

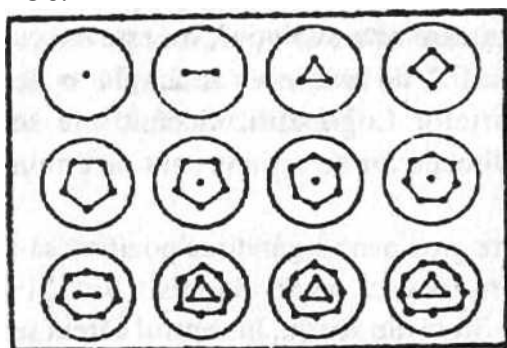

Fig. 100

Punând pe apă un al doilea dop cu un ac magnetic înfipt vertical, ca și în primul caz, cele două dopuri se vor plasa unul lângă altul, sub magnetul de deasupra lor. Dacă vor fi trei dopuri, ele vor forma un triunghi, patru dopuri vor forma un pătrat, cinci, un pentagon, șase, un pentagon cu un dop în centru. Experiența a fost extinsă la 52 de dopuri cu ace. Cu 51 de dopuri cu ace, figurile se vor prezenta ca niște poligoane concentrice, ca niște cercuri, cu 6,11,14 și 19 dopuri, în centrul cărora se va afla un dop. Pentru 52 de astfel de dopuri, poligoanele vor fi aceleași, cu deosebirea că nucleul central, în jurul căruia sunt grupate poligoanele, va fi format din două dopuri în loc de unul singur. De ce acele cu dopuri se aranjează în felul acesta dând naștere la figuri geometrice? Pentru că acesta este „Planul lui Dumnezeu” pentru magnetism. Căci tot ceea ce

trebuie să se exprime se va exprima potrivit acestui Plan în care sunt prevăzute forțele, „numărul” și geometria, ca în cazul prezentat. La aceasta se referea Pitagora când le vorbea discipolilor despre rolul „numărului” în alcătuirea universului. Oriunde ne aruncăm privirile, ne apare o figură geometrică. Și cum ritmul în structură și mișcarea implică muzica, universul face să i se audă muzica atunci când își clădește opera. Electronii produc unde în cursa lor prin eter; notele lor abia pot și auzite de urechea claudientului obișnuit. Dar nota fundamentală și armonicele sale pe care le emite Pământul atunci când se rotește în jurul soarelui, croindu-și drum prin eter, pot fi mai lesne auzite. Fiecărei planete, vizibilă sau invizibilă, îi corespunde o notă fundamentală, și „muzica sferelor” nu este doar ceva imaginar, ci un adevăr cât se poate de real.

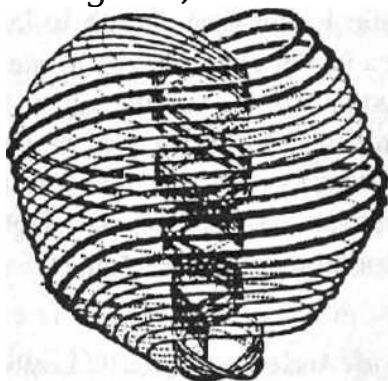

Fig. 101

Să analizăm acum puțin atomul fizic ultim (figura 101). El este o inimă vie, fremătând de forță, dar și un transformator, cu cele trei

înfășurări mai groase și cele șapte înfășurări mai subțiri, fiecare fiind alcătuită din șapte categorii de spire. Spirele și spiralele constituie baza structurii sale. Atomul este creat pentru a executa o lucrare.

„În cele trei înfășurări circulă curenți electrici diferiți; celelalte șapte înfășurări vibrează sub influența valurilor eterice de toate categoriile sunet, lumină, căldură, etc. Ele fac să se vadă cele șapte culori ale spectrului solar, emit cele șapte sunete ale gamei naturale, răspund în diferite moduri vibrațiilor fizice; sunt corpuri care scânteiază, cântă, freamătă, se mișcă neîncetat, corpuri de o frumusețe și de o strălucire de neconceput.

Din observațiile făcute până acum, s-a constatat că atomului îi sunt caracteristice trei mișcări proprii, spontane, independente de orice mișcare impusă din exteriorul lui. El se rotește neîncetat în jurul axei sale asemenea unui titirez. Axa sa, la rândul ei, se mișcă în așa fel încât vârful ei descrie un mic cerc. Atomul se contractă și se dilată animat de pulsații regulate, asemănătoare celor ale inimii. Când asupra lui se exercită o forță din exterior, el începe să urce și să coboare, se agită într-o parte și-n alta, efectuează rotațiile cele mai neașteptate și mai rapide, dar cele trei mișcări fundamentale, care-i sunt proprii, nu încetează nicio clipă. Dacă îl facem să vibreze în întregime pe frecvența uneia din cele șapte culori,

împletitura corespunzătoare acestei culori va străluci puternic*”.

De ce atomul are această formă particulară, aceste mișcări specifice și aceste funcții multiple? Pentru că acesta este „Planul lui Dumnezeu” pentru atom. Logosul așteaptă ca mica viață a atomului să „coopereze la planul său și, secole după secole, particula este învățată să-și îndeplinească menirea. Când oamenii vor consimți să-și facă datoria în întregime, atunci atomul și omenirea își vor uni eforturile în același scop, și vor obține rezultate care acum sunt de nerealizat.

Ordinea, ritmul și frumusețea sunt mai evidente pentru inteligența noastră dacă avem în vedere formele elementelor chimice. Cele cinci „solide platoniciene” (figura 102) ne dau axele de structură a tuturor elementelor.

Chimia ocultă, de Annie Besant și C.W. Leadbeater.

„A se vedea Capitolul zece, Evoluția Materiei și a Formei.

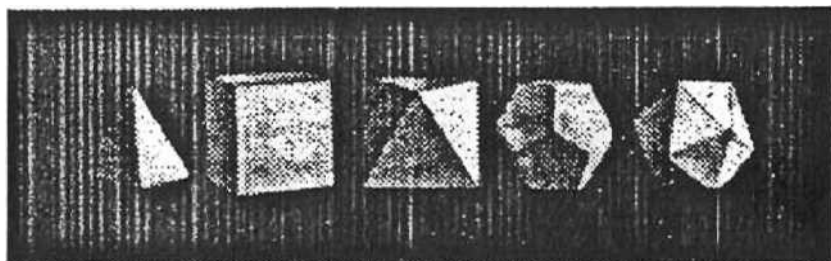

Fig. 102

Într-adevăr, Dumnezeu face geometrie când modelează cărămizile de materie cu ajutorul

căroră va fi construit Sistemul solar. De ce calciul este un tetraedru și fosforul un cub? Pentru că fiecare element își are rolul său bine stabilit în marele plan; fiecare oferă universului propria sa revelație asupra naturii Logosului. Fiecare este o oglindă a nesecatului izvor de bogăție a Vieții divine; fiecare este un canal prin care se revarsă spre pământ forțele acestei Vieți pentru ca tot prin el să urce spre Ea și să pătrundă în Ea răspunsul pe care-l dă natura.

Atunci când se studiază lumea moleculelor, se poate observa perfecțiunea cu care cristalele formează figurile geometrice. Precizia unghiurilor lor depășește adesea pe aceea pe care o putem realiza cu mijloacele cele mai perfecționate create de mâna omului. După ce a construit corpuri solide unghiulare de o simetrie și o frumusețe exemplară, viața minerală a creat corpuri rotunde; nu se poate să nu te minunezi văzând ingeniozitatea cu care mineralul a folosit micile cristale de cuarț și de alte roci pentru a construi corpuri în formă de spirale (figura 103). Activitățile vieții regnului mineral reprezintă o glorie a Inteligenței divine care gândește „în numere”, și modelează întotdeauna materialul în forme ordonate, ritmice și frumoase. Fiecare mineral poartă în el partea din planul lui Dumnezeu care se referă la el, iar lumea

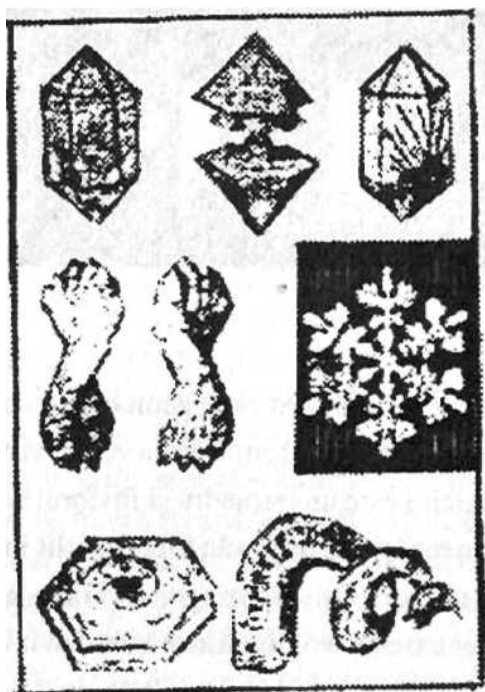

Fig. 103

cristalelor este o oglindă a acestor legi geometrice ale Inteligenței divine, pe care artistul o simte și matematicianul o concepe.

Pe măsură ce viața Logosului se exprimă în forme de materie mai subtile și atinge stadii mai elevate, ritmul și muzica devin din ce în ce mai complexe. Fiecare plantă este construită ritmic, pozițiile frunzelor pe crenguțe, ale ramurilor pe trunchi fiind fixate după desene și legi geometrice. Când privim florile, vedem că fiecare floare, creată potrivit legii „numerelor”, este un acord în marea simfonie a naturii. Observați la o floare oarecare poziția sealelor, a petalelor, a staminelor și a

ovarului, și veți regăsi în dispunerea acestora geometria vieții minerale la un nivel mai ridicat, exprimat prin varietatea unor noi combinații pentru a constitui sufletul-colectiv vegetal; se poate spune într-adevăr că Dumnezeu face geometrie atunci când construiește cele patru tipuri de plante din figura 104.

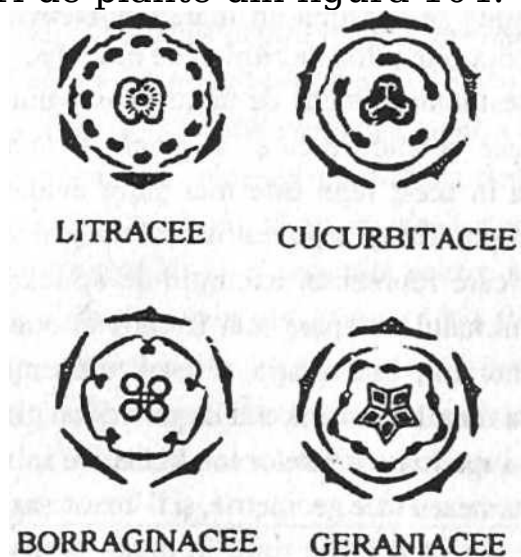

Fig. 104

Când ajungem la viața regnului animal, este imposibil să nu fim impresionați de geometria delicată a unei cochilii de nautilus (figura 105). Ce putem spune despre frumusețea

Fig. 105

forme ei, de legile matematice după care au fost trasate curbele ei, și de mecanica pe care ne-o dezvăluie dispoziția cavităților sale? În nautilus se exprimă un mare Geometru la lucru, a cărui inteligență este plină de ritm și de melodie.

În tot acest număr imens de fapte ale regnului animal, Dumnezeu face geometrie ca și în plante și minerale. Dar geometria Sa în acest regn este mai puțin evidentă fiindcă animalul se mișcă. Totuși acțiunea fiecărui mușchi se manifestă prin mișcări care reprezintă exemple de aplicare a legilor mecanice. Animalul ne apare mai frumos în comparație cu planta și mineralul, căci grația siluetei, eleganța mișcării, complexitatea ritmului în mers atât de greu de analizat, conferă caracteristici superioare formelor lor. În fiecare animal pe care îl creează, Dumnezeu face geometrie, și îl înzestrează cu calități ce-l vor face apt să-și joace rolul în lume, potrivit planului Său.

În felul acesta, „Planul lui Dumnezeu, care este evoluția”, este tradus în fapt prin întreaga Sa creație, de la atom la animal. Și atunci când viața animală se individualizează pentru a deveni locuința unei Monade, a unui Fiu al lui Dumnezeu plecat să-și realizeze Divinitatea, întreaga viață a omului, dacă acesta va ști cum s-o trăiască, va fi o armonie de gânduri, de sentimente și de acțiuni, care va însufleți, în lumile văzute și nevăzute, forme de frumusețe. În corpurile oamenilor, fiecare atom și fiecare celulă, se avântă atunci pentru a-și dăruia iubirea de ordine, de ritm și de frumusețe, pentru a face din viața omenească simfonia eternă a Logosului. Căci, oriunde ne aflăm, noi facem să se audă un cântec; este muzica tuturor corpurilor noastre-fizic, astral, mental și causal. În funcție de natura muzicii pe care o creăm noi o putem amplifica pe cea a Logosului, făcând-o să răsună mai puternic, sau o putem tulbura prin disonanțele pe care le introducem în această simfonie a naturii, la compunerea căreia au contribuit suflete superioare nouă.

Planul lui Dumnezeu pentru oameni urmărește înflorirea Divinității latente din ei. În acest scop, Logosul ne scoate din El însuși pentru a ne trăi viețile separate, pentru a le trăi legate de roata nașterilor, a morților și a renașterilor, fiecare din aceste vieți fiind ca o zi la școala Vieții eterne. La această școală, învățăm lecțiile care ne

sunt necesare pentru a trece dintr-o clasă inferioară în alta superioară, (figura 106). Pentru sălbatic, planul lui Dumnezeu îl învață egoismul cu neîncetata repetare a lui „Vreau asta”, pentru a-i întări centrul individualității sale. Dar planul lui Dumnezeu se modifică, după ce omul și-a trăit

ȘCOALA VIEȚII ETERNE	
Stadiu	Motivul acțiunii
MAESTRUL	Nu voia mea, ci a Tatălui
DISCIPOLUL	În numele său
OMUL SPIRITUAL	Vreau să vă ajut
OMUL CIVILIZAT	Vom împărți
SĂLBATICUL	Vreau asta

Fig. 106

multe vieți ca sălbatic, iar în noua lecție, el va învăța treptat să zică „Noi” în loc de „Eu”. Omul trebuie să colaboreze cu Logosul împărțind și altora nu numai cerând totul pentru sine.

Urmează etapa mai avansată în care omul trebuie să fie înzestrat cu spiritualitate, iar nota dominantă a viață sale să fie dorința de a lua

asupra sa o parte din greutățile altora. „Vreau să vă ajut”, acesta este îndemnul pe care Dumnezeu îl adresează inimii omului care tinde către spiritualitate. Planul lui Dumnezeu pentru Discipol este de a trăi, în numele Maestrului său, de a deveni din zi în zi un vas mai potrivit pentru a primi binecuvântările Maestrului său pentru lume, și un dăruitor mai sfânt al acestora. Pe cea mai înaltă treaptă, cea de Maestru al înțelepciunii, planul lui Dumnezeu este împlinit în întregime, și sufletul trăiește într-o unitate indescriptibilă de om și Dumnezeu. „Eu nu caut voia mea, ci voia Tatălui”, aceasta este rațiunea actelor sale. Numai această unitate ne face să înțelegem ce au vrut să spună înțelepții prin cuvintele „Eu sunt Șinele”, și ce-a vrut să spună Christos când a afirmat „Eu și Tatăl una suntem”. Acest lucru minunat, de care un Maestru al înțelepciunii este conștient în permanență, este planul lui Dumnezeu pentru toți oamenii, pentru sălbatic ca și pentru omul civilizat, pentru omul spiritualizat ca și pentru Discipol. Și acest Plan va fi realizat de Dumnezeu la ceasul hotărât de El, prin lucrarea tuturor, de la păcătos până la sfânt. Doar în acest scop s-a sacrificat El clădind un univers care să ne primească și să ne crească. Peste tot unde El își creează opera, nicio greșeală nu este posibilă și a te alătura Lui în lucrarea Sa înseamnă să atingi nemurirea și puterea supremă.

Planul lui Dumnezeu nu este, așa cum ni se

pare adeseori, un ciclu de necazuri și dureri, un Destin neînduplecat care-l face pe om să-și plătească bucuria cu multă suferință. Atunci când un copil încearcă să facă primii pași mușchii îi sunt încordați și el încearcă un sentiment de teamă. Dacă în față îi apare chipul vesel și ochii surâzători ai mamei, efortul său fizic va fi lipsit de importanță față de plăcerea de a fi prins în brațele iubitoare care-l așteaptă larg deschise. Tot astfel stau lucrurile și în viață. Dacă, privită dintr-un anumit unghi, evoluția ni se pare un efort nesfârșit, din altă perspectivă ea ne va apărea ca un joc pasionant. Ea constituie marele Joc pe care Logosul îl joacă cu noi, iar regulile jocului sunt Legile Dreptății.

Bucuria care însoțește toate procesele din natură trebuie să fie resimțită de fiecare, pentru el, în propriile lui experiențe. Vor trebui să treacă poate multe vieți până când se va spune că, în ciuda suferinței, Iubirea este desăvârșirea Legii. Evoluția este incompletă atât timp cât omul nu știe prin el însuși că inima lucrurilor este într-adevăr Iubirea și Bucuria, și că tot ceea ce este tragic în evoluție nu este decât ceva trecător. Una din învățăturile Misterelor de odinioară era aceea că Universul se joacă atunci când creează. Hinduismul îi învață pe oameni că orice manifestare este „dansul lui Șiva” și aceeași doctrină o regăsim în Misterele din Eleusis. În cadrul *acestor mistere*, Inițiatul trebuia să atingă

obiectele din coșulețul sfânt, adică jucăriile lui Dionisos, Copilul divin. Tradiția ne spune că acolo se aflau zarul, sfârlează, sfera și oglinda. Ceea ce erau în realitate se poate vedea în figura 107. „Zanil” reprezenta cele cinci solide platoniciene, care ne dau coordonatele formării

MISTERELE ELEUSÂNE Jucăriile lui Dionisos, copilul divin.

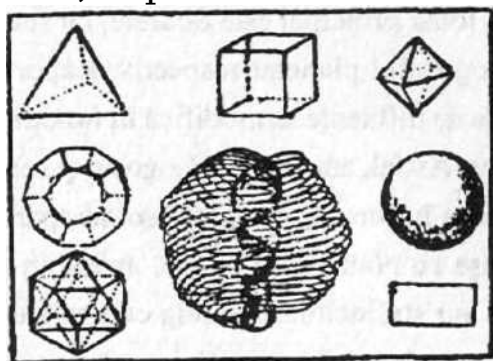

Fig. 107

elementelor chimice și a cristalelor; „sfârlează” reprezenta un model de atom ultim; „sfera” reprezenta Pământul, iar „oglină” era simbolul celor șapte planuri pe care se reflectă tot ceea ce Logosul modelează acolo sus. Acestea erau „jucăriile” Logosului în calitate de Copil divin, și Inițiații din Eleusis îi învățau pe profani că în spatele proceselor din natură se simte un ascuns și profund curent de bucurie.

Până acum am considerat Planul lui Dumnezeu din punctul de vedere al omului luat ca individ și ca unitate, și nu am întrevăzut decât pe ici pe colo Planul în aspectul său superior, nu ne

rămâne decât să încercăm să-l vedem ca pe un tot. Dacă am putea ieși din limitele planurilor globului nostru, am putea vedea cum lucrează Logosul pentru sistemul solar în întreg ansamblul său. Cei care sunt în stare să vadă toată această lucrare afirmă că Sistemul solar, văzut din planurile superioare, apare ca o minunată floare cosmică ale cărei petale sunt colorate diferit, și care are în centrul ei un mare pistil de aur, care este Soarele, inima Florii. Fiecare din cei șapte Logoi planetari își manifestă influențele asupra întregului sistem solar, dar materia asupra căreia acționează fiecare tip special de influențe formează în spațiu un mare elipsoid, corespunzător fiecărui Logoi, al cărui focar principal este Soarele, iar focar secundar este planeta Logosului planetar respectiv. Raporturile dintre aceste elipsoide de influențe se modifică în funcție de pozițiile planetelor fizice. Astfel, atunci când Logosul și cele șapte mari Ajutoare lucrează împreună. Sistemul solar, apare sub forma unei Flori uriașe cu numeroase petale, având în centrul ei o mare inimă de aur strălucitoare. Acela care poate ajunge la o asemenea viziune a lucrării Logosului nu va avea nici cea mai mică umbră de îndoială asupra Iubirii Sale, a Puterii Sale și a

Frumuseții Sale. Fiecare viziune asupra Adevărului, fie că este căpătată prin religie și filosofic, prin știință și ană, sau prin filantropie și slujirea semenilor, apropie mai mult sufletul de

marele țel – acela de a trăi, de a acționa și de a avea ființa în Logosul Sistemului nostru solar, în deplină conștiință și cu o bucurie fără de margini.

CONCLUZIE

Am arătat pe parcursul acestei lucrări ce susține înțelepciunea antică despre om și destinul lui, despre Natură și mesajul ei, despre Dumnezeu și lucrarea Lui. Ea dezvăluie intelectului o panoramă atât de fascinantă a manifestărilor vieții în lumile vizibile și invizibile, încât mintea omenească rămâne la început stupefiată pentru ca apoi să se încante de această frumusețe sublimă. Mai presus de orice, ea pledează pentru o viață plină de idealuri, pentru că nicio altă viață nu este posibilă pentru oamenii raționali care doresc să și-o trăiască în lumina adevărului, și nu sub imperiul greșelii.

Dar, se va întreba cel care se dedică studiului său și care este confruntat cu dogmatismul ei aparent, cum pot să știu prin mine că toate acestea sunt adevărate?

Cunoașterea o putem dobândi pe mai multe căi; prin ceea ce ne dezvăluie simțurile, prin ceea ce vede mintea, prin ceea ce spune inima, și prin ceea ce știe intuiția. Oricare din aceste căi, sau toate la un loc, sunt pentru om, – în funcție de temperamentul său –, căi ce conduc la adevăr. Noi nu suntem cu toții la fel; importanța pe care fiecare din noi o acordă lumii și evenimentelor ei depinde de țelul pe care îl urmărim în viață. Cum

este mintea și inima omului, așa va fi și viziunea lui asupra vieții. Același fenomen poate fi considerat drept realitate de un om, sau pură iluzie de către un altul. Există, totuși, un criteriu al adevărului valabil pentru toți. Adevărul este ceea ce se impune. Un fapt din natură, atunci când este observat cu claritate și onestitate, incită întreaga noastră ființă să acționeze în acord cu el și să-l admită ca adevăr. El se poate impune mai repede sau mai încet, dar efectul produs asupra intelectului de acel *Lucru-careeste* este de așa natură încât puterea lui pune stăpânire definitiv pe el.

În afară de aceasta, dacă ceea ce mintea a văzut este viziunea unui Adevăr, și nu o iluzie, viziunea devine pe zi ce trece mai puternică, descoperind neîncetat orizonturi mai largi. Pot apărea, rând pe rând, îndoieli din ce în ce mai mari, dar niciun milion de îndoieli nu pot dărâma un adevăr. Sufletul care este convins că a luat cunoștință despre un adevăr poate continua liniștit lupta, doborând unul după altul obstacolele îndoielii din calea sa.

Dacă numeroasele adevăruri ale înțelepciunii antice sunt fapte ale naturii, ele se vor impune de la sine, cu timpul, oricărui intelect. Ele trebuie să facă pane, mai devreme sau mai târziu, din gândirea oricărui om care reflectează sincer ținând seama de *toate* faptele. Acestea pot fi *văzute*, unul câte unul, pe măsură ce facultățile

necesare pentru a le vedea se dezvoltă, dar ca să fie văzut totul, de la atomul în acțiune până la Sistemul solar înfăptuind voința Logosului, nu este posibil pentru niciunul dintre noi în etapa actuală. Pe măsură ce conștiința se va dezvolta și noi facultăți vor apare, numărul faptelor și lucrurilor ce vor putea fi văzute va fi din ce în ce mai mare. Unul câte unul, toate faptele despre existența cărora am luat cunoștință cu ajutorul credinței, ni se vor revela printr-o viziune directă, făcând să dispară și cea mai mică umbră de îndoială. Toți vor căpăta viziunea directă, dar viziunea deplină nu va fi atinsă decât atunci când se va ajunge pe scara evoluției la treapta de Maestru al înțelepciunii.

În așteptarea acelei zile, fiecare dintre noi poate totuși să acționeze cel puțin în lumina viziunii adevărului cu care este înzestrat. Dacă vom înțelege bine că mijloacele prin care luăm cunoștință de realitățile care ne înconjoară nu se limitează doar la cele cinci simțiri și la minte, și că acestora trebuie să le mai adăugăm aspirațiile, imaginația, emoțiile și spiritul de sacrificiu, atunci adevărul se va revărsa în natura noastră prin nenumărate căi care în prezent sunt închise pentru noi. Viața, în infinitatea manifestărilor ei, nu poate fi cunoscută doar cu mintea; mintea constituie doar un instrument de înregistrare a faptelor.

Pentru cercetătorul care dorește să capete

certitudini, nu există metodă mai sigură decât aceea de a pune în practică măcar unul din adevărurile pe care le poate accepta cu ușurință. Acest adevăr este cel al fraternității. Fiecare om trebuie să-și aducă aminte că și ceilalți sunt asemenea lui, că aceeași viață pulsează în toți, că ceea ce este greu pentru el este dificil și pentru alții. Fiecare privind-și semenul, să spună: „Acela sunt eu însumi, un aspect al meu pe care până acum nu l-am cunoscut”; să analizeze cu răbdare această parte misterioasă din el însuși care se află și în afara lui; apoi, pe măsură ce va avansa în direcția carității și acapacității deasuferei, să înțeleagă că este, într-un mod tainic, îndemnat să descopere în om și în Dumnezeu adevăruri a căror existență îi era până atunci necunoscută. Un act plin de iubire reprezintă înțelepciunea divină în manifestare, și oricine acționează cu dragoste în actele sale ajunge în mod sigur la înțelepciune.

Aceasta este calea ce mai sigură pentru a avea dovada că adevărurile sunt realități și nu doar speculații frumoase ale creierului unui filosof. Atunci când un om va ști, prin toate fibrele ființei sale că tot ceea ce înseamnă el cu adevărat – iubirea sa cea mai adâncă, spiritul său de sacrificiu, credința sa cea mai înaltă și sacrificiile sale – când va ști că toate acestea reprezintă Realitatea în el, și că existența nu poate fi concepută în afara acestei Realități, el va descoperi atunci în el însuși un instrument de

cunoaștere cu careva putea descoperi toate lucrurile. Căci adevărul lui Dumnezeu se află în însăși natura omului; el nu îi este ceva străin, ci un prieten apropiat al sufletului său. Pentru că omul este divin, înțelepciunea reprezintă moștenirea lui. Și nu numai înțelepciunea, ci și Puterea, puterea de a îndrăzni, de a suferi și de a învinge, acel sentiment al victoriei, care aduce cu sine Fericirea deplină.

SFÂRȘIT

Cuprins

P

INTRODUCERE

CAPITOLUL UNU. Evoluția vieții și a formei

Scurtă privire asupra evoluției formelor de la nebuloasă la omenire. Evoluția vieții corolar necesar al celei a formelor. Sufletele colective. Curente de viață în evoluție. Omenirea și diferitele sale tipuri.

CAPITOLUL DOI. Progresul și declinul civilizațiilor... Clasificări etnologice ale raselor umane. Conștiința omenească poate explora timpul. Trecutul pământului după arhivele oculte și investigațiile clarvăzătorilor. Lemuria. Atlantida. Instructorii evoluției umane. Manu și Bodhisattva. Rasele - Rădăcină și sub - rasele lor.

CAPITOLUL TREI. Legile Reîncarnării

Ce se înțelege prin reîncarnare. Sufletul; vehiculele sale. Ciclul reîncarnărilor. Șederea în Devakhan sau lumea celestă; durata sa. Trecerea

prin diferite rase. Sexul. Exemple extrase din „Viețile lui Alcyone”.

CAPITOLUL PATRU. Legea Karmei

Karma, sau legea acțiunii, în lumea morală.

— Acțiunea și reacțiunea.

— Cum operează Karma în viețile succesive.

Compoziția Karmei; Karma de debut; Karma nouă; Karma viitoare. Rolul eredității în Karma. Legăturile Karmice.

CAPITOLUL CINCI.

— Lumile invizibile

Limitările simțurilor. Clarviziunea. Stările subtile ale materiei. Cele șapte planuri; locuitorii lor. Lumea astrală. Spiritele naturii.

CAPITOLUL ȘASE.

— Omul în timpul vieții și al morții

Alcătuirea ocultă a omului. Individualitate și Personalitate. Elementele dorinței.

CAPITOLUL ȘAPTE.

— Evoluția animalelor

Cele șapte curențe de viață. Sufletul-colectiv animal. Originea speciilor. Individualizarea. Crearea corpului causal.

CAPITOLUL OPT. – Opera Logosului triplu

Logosul cosmic. Logosul solar; aspectul său triplu. Cei șapte Logoi planetari. Eterul primordial. Alcătuirea planurilor. Atomul fizic ultim. Opera celor trei Logoi. Esența elementală.

CAPITOLUL NOUĂ.

— Regnurile naturii

Valorile vieții. Lanțul nostru planetar. Lanțuri. Ronduri. Rase. Alte lanțuri planetare: Vulcan, Jupiter, Saturn, Uranus, Neptun, Venus.

CAPITOLUL ZECE. Evoluția materiei și a formei

Elementele chimice; combinațiile lor. %Legea periodică. Constituția atomilor conform datelor chimiei oculte.

CAPITOLUL UNSPREZECE. Evoluția vieții

Ascensiunea Vieții prin forme. Lupta pentru existență. Rolul Constructorilor. Avatarurile lui Vișnu.

CAPITOLUL DOISPREZECE. Evoluția conștiinței

Coborârea conștiinței prin diferitele planuri. Pelerinajul monadei. Ascensiunea spre Divinitate.

CAPITOLUL TREISPREZECE. Conducerea din interior a lumii

Marca Ierarhie. Demnitarii săi. Inițierile. Rasele.

CAPITOLUL PAISPREZECE. Cărarea discipolului

Trezirea sufletului. Candidatul. Calitățile cerule pe Cărare. Inițierea. Etapele Cărării. Obstacolele care trebuie depășite. Scopul.

CAPITOLUL CINCISPREZECE. Planul lui Dumnezeu este evoluția

Dumnezeu face geometrie. Acele magnetice ale lui Mayer. Armonia formelor în natură. Școala Vieții.

CONCLUZIE;

Tiparul a fost executat la tipografia editurii

